Katherine Paterson

PUNTE SPRE TERABITHIA

CORINT JUNIOR

KATHERINE PATERSON

s-a născut în 1932 în China, unde și-a petrecut copilăria. După ce a urmat școala în China și America (King College, Bristol, Tennessee), a stat patru ani în Japonia, care a constituit cadrul primelor trei romane ale sale.

Katherine Paterson a fost distinsă cu numeroase premii pentru scrierile sale, printre care National Book Awards pentru THE MASTER PUPPETEER (1976) și THE GREAT GILLY HOPKINS (1979), precum și Newberry Medals pentru JACOB HAVE I LOVED (1981) și PUNTE SPRE TERABITHIA (1977).

„UN LOC NUMAI PENTRU NOI"

Jess și Leslie se întoarseră și o luară la fugă pe terenul pustiu din spatele casei lui Perkins și apoi în jos, spre albia secată a pârâului care despărțea câmpul de pădure. Acolo, chiar pe mal, se afla un măr sălbatic bătrân, de care cineva, uitat de mult, legase o frânghie.

Se balansară, de mai multe ori, înainte și înapoi, agățați de frânghie, peste albie. Era o zi frumoasă de toamnă și, dacă te uitai în sus în timp ce te legănai, aveai sentimentul că zbori. Jess se aplecă pe spate și se bucură de culoarea minunată, limpede, a cerului. Se mișca, precum un nor alb și leneș, înainte și înapoi, traversând albastrul.

— Știi de ce avem nevoie? îi strigă Leslie.

Îmbătat de cerul albastru, Jess nu își putea imagina că mai are nevoie de ceva pe acest pământ.

— Avem nevoie de un loc, spuse ea, numai pentru noi. Ar fi un secret pe care nu l-am dezvălui nimănui.

Jess se balansă înapoi și întinse piciorul ca să se oprească. Vocea lui Leslie se transformă în șoaptă.

— Ar putea fi o țară secretă, continuă ea. Iar tu și cu mine am fi stăpânii acestei țări.

Katherine Paterson

PUNTE SPRE TERABITHIA

Traducere de Lia Decei

CORINT JUNIOR

Am scris această carte
pentru fiul meu,
David Lord Paterson,
dar după ce a citit-o,
m-a rugat să trec și numele Lisei
pe această pagină,
așa că am făcut-o.
Pentru David Paterson și Lisa Hill,
banzai.

I

JESSE OLIVER AARONS, JR.

Ba-rum, ba-rum, ba-rum, baripiti, baripiti, baripiti, baripiti... Bine. Tatăl său pornise motorul camionetei. Acum se putea ridica din pat. Jess se dădu jos și-și trase pe el salopeta. Nu își mai bătu capul cu cămașa, fiindcă știa că după ce va începe să alerge se va înfierbânta mai ceva ca untura pentru floricele, chiar și în aerul rece al dimineții, și nici cu pantofii, fiindcă tălpile lui erau acum la fel de dure ca ale pantofilor săi de sport uzați.

— Unde te duci, Jess?

May Belle se ridicase în capul oaselor, somnoroasă, în patul dublu în care dormeau ea și Joyce Ann.

— Șșșt, îi atrase el atenția.

Pereții erau subțiri. Mama o să se înfurie dacă o trezesc la ora asta.

Mângâie ușor părul lui May Belle și trase de cearșaful răsucit, acoperind-o până la bărbie.

— Mă duc pe pășune, șopti el.

May Belle zâmbi și se cuibări sub cearșaf.

— Vrei să alergi?

— Poate.

Sigur că avea să alerge. Toată vara se trezise dis-de-dimineață ca să alerge. Credea că dacă se va antrena — și Dumnezeu știa că se antrenase din greu — la începerea anului școlar va fi cel mai rapid alergător din clasa a cincea. Trebuia să fie cel mai rapid — nu unul dintre cei mai rapizi sau pe locul al doilea, trebuia să fie *cel mai rapid*. Cel mai bun.

Se strecură afară în vârful picioarelor. Casa era atât de veche încât scârțâia peste tot când pășeai, dar Jess descoperise că dacă mergea desculț nu se auzea decât un geamăt ușor și de obicei putea ajunge afară fără să le trezească pe mama lui, pe Ellie, Brenda sau pe Joyce Ann. Cu May Belle era altceva. Mergea pe șapte ani și îl adora, ceea ce era OK uneori. Când ești singurul băiat și ai patru surori, iar cele două mai mari te disprețuiesc încă de când le-ai interzis să te îmbrace și să te plimbe încoace și încolo în căruciorul vechi de

păpuși, iar cea mai mică urlă doar dacă te uiți la ea cruciș, e bine să ai pe cineva care să te adore. Chiar dacă uneori e neplăcut.

Începu să alerge încă înainte de a ieși din curte. Respirația i se prefăcea în norișori — era rece pentru o dimineață de august. Dar era și foarte devreme. La prânz, când mama va avea nevoie de el, va fi destul de cald.

Miss Bessie îl privi somnoroasă cum se cațără pe grămada de vechituri, sare gardul și ajunge pe pășune.

— Muu-muuu, spuse ea, arătând exact ca o altă May Belle, cu ochii ei mari, căprui și triști.

— Hei, Miss Bessie, spuse Jess încetișor. Dormi mai departe.

Miss Bessie se îndreptă spre un petic verde — cea mai mare parte a câmpului era cenușiu și uscat — și luă o îmbucătură bună.

— Bravo ție. Ia-ți micul dejun. Nu mă băga în seamă.

Pornea întotdeauna din colțul de nord-vest al câmpului; se așeză în poziția de start, la fel ca alergătorii pe care îi văzuse în emisiunea *Wide World of Sports*.

— Bum, spuse și porni în zbor pe pășune.

Miss Bessie se îndreptă spre centru, urmărindu-l cu ochii ei blânzi și rumegând încet. Nu părea prea

inteligentă, chiar pentru o văcuță, dar era suficient de deșteaptă pentru a se da la o parte din calea lui Jess.

Părul lui de culoarea paiului îi flutura pe frunte, iar brațele și picioarele sale parcă zburau. Nu învățase să alerge ca la carte, dar avea niște picioare foarte lungi pentru un băiat de zece ani și era foarte hotărât.

Școala Elementară din Lark Creek ducea lipsă de multe lucruri și mai ales de echipament sportiv, așa că toate mingile ajungeau la clasele superioare în timpul pauzei de după masa de prânz. Chiar dacă un elev dintr-a cincea avea la început o minge, era sigur că într-o jumătate de oră aceasta va ajunge în mâinile unui elev dintr-a șasea sau a șaptea. Băieții mai mari puneau întotdeauna stăpânire pe centrul uscat al terenului de sport, unde se jucau cu mingea, iar fetele revendicau terenul mic de sus ca să joace șotronul, să sară coarda și să se plimbe încoace și încolo, discutând. Așa că băieții din clasele mai mici începuseră să alerge. Se aliniau în partea cea mai îndepărtată a terenului de jos, plin de făgașe cu noroi proaspăt sau uscat. Earle Watson, care nu era bun la alergări, dar avea gura mare, striga „Bum!" și porneau în fugă spre o linie trasă cu piciorul la celălalt capăt.

O dată, anul trecut, Jess câștigase. Nu doar o cursă, ci întreaga competiție. Numai o dată. Dar asta îi trezise

gustul de a câștiga. Chiar de când era în clasa întâi fusese „băiețelul acela nebunatic care desenează tot timpul". Într-o zi însă — era pe 22 aprilie, o zi de luni ploioasă —, alergase înaintea tuturor, cu noroiul roșu țâșnind prin găurile din talpa pantofilor săi de sport.

Pentru tot restul zilei și până după prânz în ziua următoare, fusese „cel mai rapid băiat din clasele a treia, a patra *și* a cincea", și era doar într-a patra. Marți, Wayne Pettis câștigase din nou, ca de obicei. Dar anul acesta Wayne Pettis va fi în clasa a șasea. Va juca fotbal până la Crăciun și baseball până în iunie cu ceilalți băieți mari. Oricine avea șansa de a deveni cel mai rapid alergător, iar după părerea lui Miss Bessie, anul acesta va fi rândul lui Jesse Oliver Aarons, Jr.

Jess dădea din mâini din ce în ce mai tare și se îndrepta spre gardul aflat în depărtare. Putea auzi băieții din clasa a treia strigând și încurajându-l. Vor roi în jurul lui ca în jurul unui star de muzică country. Iar May Belle se va umfla în pene. *Fratele ei* era cel mai rapid, cel mai bun. Cei din clasa întâi vor avea un subiect de discuție pe cinste.

Până și tatăl său va fi mândru. Jess înconjură colțul. Nu mai putea să fugă la fel de repede, dar continuă să alerge o vreme — asta îi menținea condiția fizică. May Belle îi va spune lui tata, ca să nu creadă cumva

că el, Jess, era un lăudăros. Poate că tata va fi atât de mândru încât va uita cât e de obosit de drumurile lungi cu mașina până la Washington și înapoi și de truda de fiecare zi. Și atunci se vor lua la trântă pe podea, așa cum obișnuiau să o facă mai demult. Tata va fi uimit cât de puternic devenise în ultimii doi ani.

Corpul lui începea să dea semne de oboseală, dar Jess nu renunță. Trebuia să-i arate pieptului ăstuia plăpând cine era șeful.

— Jess.

Era May Belle, care îl striga de dincolo de grămada de fiare vechi.

— Mama spune că trebuie să vii la masă. Lasă mulsul pe mai târziu.

Oh, fir-ar să fie! Alergase prea mult. Acum toată lumea o să știe că ieșise afară și o să tabere pe el.

— Mda, bine.

Se întoarse, în fugă, și se îndreptă spre grămada de vechituri. Fără să iasă din ritm, sări gardul, trecu de mormanul de fiare vechi, o lovi ușor peste cap pe May Belle („Auuu!") și intră în pas alergător în casă.

— Ee-ei, ia uitați-vă la marele star o-limpic, spuse Ellie, lovind cu două căni în masă, și cafeaua neagră și tare sări din ele. E transpirat ca un catâr jigărit.

Jess își dădu pe spate părul jilav și se trânti pe banca de lemn. Aruncă două linguriţe de zahăr în cană și suflă în cafeaua fierbinte.

— Oooo, mamă, miroase urât. Brenda își prinse nasul cu degetul mic, îndoit delicat. Spune-i să se spele.

— Treci la chiuvetă și spală-te, îi spuse mama, fără să ridice ochii de pe plită. Și ia-ţi de mâncare. Crupele astea de ovăz se lipesc deja de fundul cratiţei.

— Mamă! Iarăși? gemu Brenda.

Doamne, ce obosit era! Îl dureau toţi mușchii.

— Ai auzit ce spune mama, strigă Ellie în spatele lui.

— Nu mai suport, mamă! spuse Brenda. Fă-l să-și miște fundul ăla urât mirositor de pe banca asta.

Jess își puse capul pe tăblia goală a mesei.

— Jess-*see*! Mama se uita la el acum. Și pune-ţi un tricou.

— Da, mamă.

Se târî spre chiuvetă. Apa cu care își dădu pe faţă și pe braţe era rece ca gheaţa. Sub picăturile reci, simţi furnicături pe pielea fierbinte.

May Belle stătea în ușa bucătăriei și se uita la el.

— Adu-mi un tricou, May Belle.

Fetiţa avea aerul că se pregătea să spună nu, dar în loc de asta zise:

— N-ar trebui să mă lovești în cap.

Şi se duse, ascultătoare, să-i caute tricoul. Draga de May Belle. Joyce Ann ar fi urlat şi acum după pălmuţa aia. Copiii ăştia de patru ani erau de groază.

— Sunt o mulţime de treburi de făcut în dimineaţa asta, anunţă mama după ce terminară de mâncat crupele cu sos de carne*.

Mama lui era din Georgia şi încă mai gătea ca acolo.

— Oh, *mamă*! cârâiră la unison Ellie şi Brenda.

Fetele astea puteau să scape de muncă mai repede decât îţi scapă printre degete şopârlele.

— Mamă, ne-ai promis mie şi Brendei că ne putem duce la Millsburg ca să facem cumpărături pentru şcoală.

— N-aveţi bani pentru cumpărături!

— *Mamă*. Ne ducem doar să ne uităm.

Doamne, Jesse îşi dorea ca Brenda să înceteze cu văicăreala.

— *La naiba!* Nu ne laşi să ne distrăm diloc.

— Deloc, o corectă Ellie prompt.

— Oh, taci din gură!

Ellie o ignoră.

---

* Fel de mâncare specific bucătăriei din sudul Statelor Unite ale Americii: un fel de terci din crupe de porumb cu un sos preparat din uleiul rămas în tigaie după ce se prăjeşte şunca, amestecat cu apă sau cafea. (Toate notele din acest volum aparţin traducătoarei.)

— Doamna Timmons vine să ne ia. I-am spus lui Lollie Sunday că ai zis că nu e nicio problemă. Ce o să creadă dacă o sun să-i spun că te-ai răzgândit?

— Oh, bine. Dar nu vă dau un ban.

Niciun ban, șopti cineva în capul lui Jess.

— Știu, mamă. Luăm doar cei cinci dolari pe care ni i-a promis tata. Nimic mai mult.

— Care cinci dolari?

— Hai, mamă, doar *îți aduci aminte*. Vocea lui Ellie era mai dulce decât un baton Mars. Tata a spus săptămâna trecută că noi, fetele, trebuie să primim *ceva* la începerea școlii.

— Oh, luați-i, spuse mama mânioasă, apucând poșeta de vinilin de pe raftul de deasupra plitei și numărând cinci bancnote mototolite.

— Mamă — începu Brenda — nu ne mai dai unul? Ca să fie trei de căciulă?

— Nu!

— Mamă, nu poți cumpăra nimic cu doi dolari jumate. Numai un pachet mic de hârtie costă...

— Nu!

Ellie se ridică cu zgomot și începu să strângă masa.

— E rândul tău să speli vasele, Brenda, spuse ea cu voce tare.

— *Auuuu*, Ellie.

Ellie o lovise cu o lingură. Jess văzu privirea aceea. Brenda își înghiți scâncetul care pornise printre buzele date cu ruj *Rose Lustre*. Nu era la fel de deșteaptă ca Ellie, dar până și ea știa că nu e cazul să întindă coarda cu mama.

Jess rămase, ca de obicei, să facă toată treaba. Mama nu le trimitea niciodată pe cele mici să îl ajute, deși dacă Jess era isteț o convingea de obicei pe May Belle să facă și ea câte ceva. Își lăsă capul pe masă. Alergatul îl obosise în dimineața asta. Auzi cu urechea care se afla în sus sunetul Buick-ului vechi al familiei Timmons — „Trebuie gresat", ar fi spus tatăl său — și sunetul vesel al vocilor de dincolo de ușa de la intrare cu plasă pentru țânțari, în timp ce Ellie și Brenda se alăturau celor șapte Timmons.

— Gata, Jesse. Ridică-ți fundul leneș de pe banca aia. Ugerul lui Miss Bessie probabil că atârnă deja până la pământ. Și ai și niște fasole de cules.

Leneș. *El* era leneșul. Îi mai acordă bietului său cap obosit de moarte încă un minut pe tăblia mesei.

— Jess-*see*!

— OK, mamă. Mă *duc*.

Era pe peticul de pământ cultivat cu fasole când May Belle a venit să-i spună că în casa bătrânului

Perkins, la ferma vecină, se mutau niște oameni. Jess își dădu la o parte părul din ochi și aruncă o privire într-acolo. Chiar așa. Un camion U-Haul era parcat lângă ușă. Unul din cele mari, cu remorcă. Oamenii ăștia aveau o mulțime de bani. Dar nu vor rezista. Casa lui Perkins era una dintre acele vechi case de țară în care te muți pentru că nu ai un loc decent în care să te duci, și pleci de acolo cât mai repede cu putință. Mai târziu, s-a gândit cât de ciudat era că acolo se afla probabil lucrul cel mai important din viața lui și că dăduse din umeri ca și cum n-ar fi fost nimic.

Mușteleb âzâiau în jurul feței și umerilor săi transpirați. Lăsă fasolea să cadă în coș și alungă mușteleb cu ambele mâini.

— Adu-mi tricoul, May Belle.

Mușteleb erau mai importante decât orice U-Haul.

May Belle alergă la capătul rândului și culese tricoul de unde îl aruncase el mai devreme. Se întoarse ținându-l cu două degete în fața ei.

— *Ooooo*, miroase urât, spuse ea, la fel cum ar fi făcut-o Brenda.

— Taci din gură, spuse el și îi luă tricoul.

II

LESLIE BURKE

Ellie şi Brenda nu se întorseseră până la şapte. Jess terminase de cules şi o ajutase pe mama lui să pună fasolea în borcane, la conservat. Mama fierbea fasolea pentru conserve şi bucătăria se transformase într-un adevărat iad. Desigur, fusese într-o dispoziţie îngrozitoare şi strigase la Jess întreaga după-amiază, iar acum era prea obosită ca să prepare cina.

Jess făcu sendviciuri cu unt de arahide pentru fetele mai mici şi pentru el şi, pentru că în bucătărie era încă foarte cald şi mirosea îngrozitor a fasole, cei trei copii au ieşit să mănânce în curte.

Camionul U-Haul se afla tot lângă casa lui Perkins. Jess nu vedea pe nimeni mișcându-se pe afară, prin urmare terminaseră de descărcat bagajele.

— Sper că au o fată, de vreo șase sau șapte ani, spuse May Belle. Am nevoie de cineva cu care să mă joc.

— O ai pe Joyce Ann.

— O urăsc pe Joyce Ann. E prea mică.

Văzură cum buza lui Joyce Ann se răsfrânge și începe să tremure. Apoi și trupușorul grăsuț începu să tremure și fetița scoase un țipăt puternic.

— Cine necăjește copilul? strigă mama prin ușa cu plasă pentru țânțari.

Jess oftă și îndesă ultimul lui sendvici în gura căscată a lui Joyce Ann. Ochii ei se deschiseră larg și fetița închise fălcile peste darul neașteptat. Acum poate că va avea parte de puțină liniște, se gândi el.

Intră în casă, închise încet ușa cu plasă și trecu în vârful picioarelor pe lângă mama lui, care stătea în balansoar și se uita la televizor. În camera pe care o împărțea cu surorile mai mici, scotoci sub saltea și scoase de acolo caietul și creioanele colorate. Apoi, culcat pe burtă, începu să deseneze.

Desenul avea asupra lui Jess efectul pe care whisky-ul îl are asupra altora. Liniștea începea în

vârful creierului său ameţit şi cobora prin trupul lui obosit şi tensionat. Dumnezeule, tare îi mai plăcea să deseneze! În general animale. Nu animale obişnuite, ca Miss Bessie sau găinile, ci animale bizare, cu probleme — din anumite motive, îi plăcea să îşi pună animalele în poziţii imposibile. Cel de acum era un hipopotam care se desprindea de marginea unei stânci, învârtindu-se la nesfârşit — îţi puteai da seama după liniile curbe — în aer, îndreptându-se spre marea de dedesubt, unde nişte peşti uimiţi, cu ochii cât cepele, săreau afară din apă. Deasupra hipopotamului — acolo unde ar fi trebuit să fie capul, dar de fapt era fundul — se afla un balon. „Oh", scria acolo. „Se pare că mi-am uitat ochelarii."

Jesse zâmbi. Dacă se hotăra să îi arate asta lui May Belle, va trebui să-i explice gluma, dar după ce o va face, ea va începe să râdă ca spectatorii la emisiunile TV în direct.

Ar fi vrut să-i arate tatălui său desenele, dar nu îndrăznea s-o facă. Pe când era în clasa întâi, îi spusese tatălui său că dorea să se facă artist când va fi mare. Crezuse că tatăl lui va fi mulţumit. Nu fusese.

„Ce te învaţă la şcoala aia blestemată?" îl întrebase. „Adunătura aia de cucoane în vârstă îl transformă pe fiul meu într-un fel de..."

Nu rostise cuvântul, dar Jess înțelesese mesajul. Unul pe care nu îl uitase, nici măcar după patru ani.

Nenorocirea era că profesorilor săi nu le plăceau desenele lui. Când îl prindeau mâzgălind, începeau să vorbească despre lucruri irosite — timp irosit, hârtie irosită, talent irosit. Cu excepția domnișoarei Edmunds, profesoara de muzică. Era singura căreia îndrăznise să îi arate ceva, și nu preda la școală decât de un an și numai vinerea.

Domnișoara Edmunds era unul dintre secretele lui. O iubea. Nu genul de lucruri prosteşti despre care chicoteau toată ziua la telefon Ellie și Brenda. Era un lucru prea real și prea profund pentru a vorbi despre el sau a te gândi la el foarte mult. Avea părul negru, lung și mătăsos, și ochii albaștri, albaștri. Știa să cânte la chitară ca o vedetă și avea o voce plăcută, care îl tulbura pe Jess. Doamne, era minunată! Și ea îl plăcea.

Într-o zi, iarna trecută, îi dăduse una dintre picturile lui. Pur și simplu i-o strecurase în mână după oră și fugise. În vinerea următoare, îl rugase să rămână un minut după oră. Îi spusese că era „neobișnuit de talentat" și că spera că nu va permite nimănui să îl descurajeze, ci „va continua". Asta însemna, se gândi Jess, că ea credea că era cel mai

bun. Nu era genul de lucru bun care conta la şcoală sau acasă, dar era un gen de lucru bun şi adevărat. Păstră această apreciere ascunsă în sufletul lui, ca pe o comoară a piraţilor. Era bogat, foarte bogat, dar nimeni nu ştia de comoară în afară de camarada lui, şi ea o proscrisă, Julia Edmunds.

„Pare mai degrabă o hippy", spusese mama lui când Brenda, care anul trecut fusese în clasa a şaptea, îi povestise despre domnişoara Edmunds.

Probabil că era. Jess nu ar fi putut s-o contrazică, dar el o vedea ca pe o fiinţă sălbatică şi frumoasă, care fusese închisă o vreme într-o colivie murdară şi veche — clădirea şcolii —, poate din greşeală. Spera însă, se ruga să nu scape niciodată şi să nu zboare de acolo. Reuşea să îndure toată săptămâna plictisitoare de şcoală pentru acea jumătate de oră de vineri după-amiază, când stăteau pe covoraşul uzat din cancelarie (nu era alt loc în clădire în care domnişoara Edmunds să se poată desfăşura, cu toate lucrurile ei) şi cântau cântece precum *My Beautiful Balloon**, *This Land Is Your Land***, *Free to Be... You and Me****, *Blowin' in the*

* Cântec compus în 1967 de grupul american *The Fifth Dimension.*

** Cântec american foarte cunoscut, compus de Woody Guthrie în 1940.

*** Cântec pentru copii compus de Stephen Lawrence şi Bruce Hart în 1972.

*Wind** și, pentru că domnul Turner, directorul, insista, *God Bless America***.

Domnișoara Edmunds cânta la chitară și le dădea voie copiilor să cânte, pe rând, la trianglu, talgere, tamburine și tobe bongo. Doamne, ce gălăgie făceau! Toți profesorii detestau ziua de vineri. Și o mulțime de elevi pretindeau că sînt la fel.

Dar Jess știa că se prefăceau. I se spunea cu dispreț „hippy" și „pacifista", chiar dacă Războiul din Vietnam se sfârșise și se presupunea că era în regulă să iubești pacea, iar copiii își băteau joc de faptul că domnișoara Edmunds nu se ruja și de croiala jeanșilor ei. Era, bineînțeles, singura profesoară de la Școala Elementară din Lark Creek care purta pantaloni. La Washington și în suburbiile elegante, chiar la Millsburg, era OK, dar Lark Creek nu era în pas cu moda. Locuitorilor le-a trebuit mult timp să accepte că lucrurile pe care le puteau vedea cu toții la televizor erau OK în altă parte.

Prin urmare, elevii de la Școala Elementară din Lark Creek stăteau în bănci vinerea, cu inimile bătând cu anticipație, în timp ce ascultau veselul tărăboi ce se auzea din cancelarie, își petreceau jumătatea de oră

* Cântec de protest compus de Bob Dylan în 1962.

** Imnul Statelor Unite ale Americii.

alocată domnișoarei Edmunds sub vraja frumuseții sale sălbatice și fermecați de entuziasmul ei și apoi ieșeau și pretindeau că nu pot fi păcăliți de o hippy în jeanși strâmți, cu ochii machiați strident, dar cu buzele nerujate.

Jess tăcea pur și simplu. Nu ar fi slujit la nimic să încerce să o apere pe domnișoara Edmunds împotriva atacurilor nedrepte și ipocrite. În afară de asta, ea era deasupra acestui comportament stupid, care nu o putea atinge. Dar ori de câte ori putea, Jess fura câteva minute vinerea pentru a sta aproape de ea și a-i auzi vocea, dulce și moale ca pielea de căprioară, spunându-i că era un „copil ordonat".

Suntem la fel, își spunea Jess în sinea lui, eu și domnișoara Edmunds. Frumoasa Julia. Silabele se rostogoleau prin mintea lui ca murmurul corzilor chitarei. Nu facem parte din Lark Creek, Julia și cu mine. „Ești proverbialul diamant neșlefuit", îi spusese ea odată, atingându-i ușor nasul cu degetul ei electrizant. Dar de fapt, ea era diamantul, strălucind în locul acela lipsit de iarbă, întunecos, și murdar.

— Jess-*see*!

Jess împinse blocul și creioanele sub saltea și se întinse în pat, cu inima bătându-i nebunește.

Mama lui era la ușă.

— Ai muls vaca?

Sări din pat.

— Mă duc acum.

O ocoli, precaut, înșfăcă găleata de lângă chiuvetă și scăunelul de lângă ușă și ieși înainte ca ea să-l întrebe ce făcuse până atunci.

Se zăreau lumini licărind la toate cele trei etaje ale vechii case a lui Perkins. Era aproape întuneric. Ugerul lui Miss Bessie era tare și văcuța se agita, neliniștită. Ar fi trebuit să o mulgă în urmă cu două ore. Se așeză pe scăunel și se apucă de treabă; laptele cald cădea în găleată. Pe șosea trecu un camion cu farurile aprinse. Tatăl său va ajunge curând acasă, ca și fetele alea șmechere, care reușiseră să se distreze și să-l lase pe el și pe mama lor să muncească. Se întreba ce cumpăraseră cu banii căpătați. Doamne, ce n-ar da pentru un bloc de desen adevărat și o cutie de markere — cu culoarea care curgea pe pagină repede ca gândul. Altceva decât creioanele butucănoase de școlar pe care trebuia să le apeși până li se rupea vârful.

Un automobil își făcu apariția. Era mașina familiei Timmons. Fetele reușiseră să ajungă înaintea tatălui lor. Jess le putea auzi strigând, vesele, în timp ce trânteau portierele mașinii. Mama avea să le pregătească cina și, când o să intre el cu laptele, le va găsi râzând

și flecărind. Mama o să uite că e obosită și supărată. Și doar el trebuia să suporte toate astea. Uneori, se simțea tare singur printre toate femeile astea — până și singurul cocoș pe care-l aveau murise, și nu luaseră altul. Cu tatăl plecat de la răsăritul soarelui până ce se întuneca de-a binelea, cine să știe cum se simțea el? Nici în timpul weekendurilor nu era mai bine. Tatăl său era atât de obosit după o săptămână de frecușuri și avea atât de multă treabă pe lângă casă, încât, atunci când nu muncea, dormea în fața televizorului.

— Hei, Jesse.

May Belle. Copila asta proastă nu te lăsa nici să te gândești.

— Ce mai vrei?

O văzu cum se face mică.

— Vreau să-ți spun ceva.

Își lăsă capul în jos.

— Ar trebui să fii în pat, spuse el țâfnos, supărat pe sine pentru că o repezea.

— Ellie și Brenda vin acasă.

— Au venit. Au venit acasă.

De ce oare nu putea să renunțe să o tot corecteze?

Dar asta nu o descurajă; noutățile pe care le avea erau prea grozave ca să nu i le împărtășească.

— Ellie şi-a cumpărat o bluză transparentă, iar pe mama au apucat-o pandaliile!

Bine, se gândi el.

— Nu e nimic de râs în asta, spuse.

Baripiti, baripiti, baripiti.

— Tăticule! strigă May Belle bucuroasă şi începu să alerge spre şosea.

Jess îl văzu pe tatăl lui oprind camioneta, aplecându-se să deschidă portiera, pentru ca May Belle să urce. Se întoarse cu spatele. Afurisita aia de copilă norocoasă! Putea alerga către el, îl putea lua de gât şi îl putea săruta. Lui Jess îi făcea rău să îl vadă pe tatăl lui cum le urca pe umeri pe surorile lui mai mici sau cum se apleca şi le strângea în braţe. I se părea că el fusese considerat întotdeauna prea mare pentru asta încă din ziua în care se născuse.

Când găleata se umplu, îi dădu o palmă lui Miss Bessie ca să se ducă mai încolo. Luând scăunelul sub braţul stâng, ridică cu grijă găleata grea, să nu verse nicio picătură de lapte.

— Cam târziu mulgi vaca, nu-i aşa, fiule?

Au fost singurele cuvinte pe care i le adresă tatăl său în acea seară.

★

În dimineața următoare, era cât pe ce să nu se trezească la hârâitul motorului. Putea simți, înainte de a se deștepta de-a binelea, cât de obosit era. Dar May Belle îi zâmbea, sprijinită într-un cot.

— N-ai de gând să alergi? întrebă ea.

— Nu, îi răspunse, dând la o parte cearșaful. Am de gând să zbor.

Pentru că era mai obosit decât de obicei, a fost nevoit să tragă de el. Își închipui că Wayne Pettis era acolo, chiar în fața lui, și că trebuia să țină pasul cu el. Picioarele lui călcau pământul zgrunțuros și își mișca brațele din ce în ce mai tare. O să-l ajungă din urmă.

— Ai grijă, Wayne Pettis, spuse printre dinți. Te ajung din urmă. Nu mă poți învinge.

— Dacă îți este așa de frică de vacă, spuse vocea, de ce nu sari gardul?

Se opri brusc, ca într-un stop-cadru la televizor, și se întoarse, aproape pierzându-și echilibrul, pentru a se uita la persoana care pusese întrebarea și care stătea pe gard, lângă casa lui Perkins, bălăbănindu-și picioarele goale și bronzate. Persoana purta un tricou albastru și o pereche de jeanși spălăciți tăiați deasupra genunchilor. Nu putea să-și dea seama dacă era fată sau băiat.

— Bună, spuse el sau ea, arătând cu capul spre casa lui Perkins. Tocmai ne-am mutat.

Jess rămase pe loc, uitându-se țintă.

Persoana coborî de pe gard și se îndreptă spre el.

— Mă gândeam că am putea fi prieteni, spuse. Nu cunosc pe nimeni.

Fată, decise el. Cu siguranță o fată, dar nu putea să spună de ce era dintr-odată atât de sigur. Era aproape la fel de înaltă ca el — nu chiar, constată el cu plăcere în timp ce se apropia.

— Pe mine mă cheamă Leslie Burke.

Până și numele era unul din alea tâmpite care puteau fi și de fată, și de băiat, dar acum era sigur că avea dreptate.

— E vreo problemă?

— Poftim?

— E ceva în neregulă?

— Mda. Nu.

Arătă cu degetul în direcția propriei case și apoi își dădu deoparte părul de pe frunte.

— Jess Aarons.

Păcat că fata pe care o aștepta May Belle nu avea vârsta potrivită.

— Ei — asta-i!

Dădu din cap către ea.

— Ne mai vedem!

Se întoarse către casă. Nu mai avea rost să alerge în dimineața asta. Mai bine să o mulgă pe Miss Bessie și să scape de corvoadă.

— Hei!

Leslie stătea în mijlocul pășunii, cu capul dat pe spate și cu mâinile în șolduri.

— Unde te duci?

— Am treabă, strigă el peste umăr.

Când se întoarse mai târziu cu găleata și scăunelul, fata plecase.

III

CEL MAI RAPID COPIL DIN CLASA A CINCEA

Jess nu a mai văzut-o pe Leslie Burke decât de la distanţă până în prima zi de şcoală, în marţea următoare, când domnul Turner a adus-o în clasa a cincea, a doamnei Myers, de la Şcoala Elementară din Lark Creek.

Leslie era îmbrăcată tot în pantalonii ei ponosiţi şi în tricoul albastru. Purta în picioare pantofi de sport, fără şosete. Un zumzet de uimire se auzi în clasă — ca zgomotul făcut de aburul care iese dintr-un radiator fără capac. Stăteau cu toţii în bănci, îmbrăcaţi frumos în hainele bune de duminică. Până şi Jess purta singura lui pereche de pantaloni din catifea reiată şi o cămaşă călcată.

Reacția clasei nu păru s-o deranjeze. Stătea acolo, în față, cu o privire care spunea: „OK, prieteni, sunt aici", ca răspuns la gurile lor căscate, în timp ce doamna Myers se chinuia să găsească un loc unde să mai așeze o bancă. Încăperea era mică, la subsol, și cinci șiruri de câte șase pupitre o umpleau deja.

— Treizeci și unu, murmura doamna Myers în bărbia dublă, treizeci și unu. Nimeni nu are mai mult de douăzeci și nouă.

În cele din urmă, se hotărî să așeze banca lângă peretele lateral, în față.

— Deocamdată o punem acolo, ăăă — Leslie. E cel mai bun lucru pe care îl pot face — deocamdată. Este o clasă foarte aglomerată.

Aruncă o privire glacială spre domnul Turner, care ieșea.

Leslie așteptă liniștită până ce elevul din clasa a șaptea care fusese trimis să aducă banca o lipi de calorifer, sub prima fereastră. Fără zgomot, o împinse câțiva centimetri mai departe de calorifer și se așeză. Apoi se întoarse încă o dată ca să se uite la ceilalți elevi.

Treizeci de perechi de ochi se concentrară brusc asupra scrijeliturilor de pe pupitre. Jess atinse cu degetul arătător inima cu două perechi de inițiale, BR + SK, încercând să-și imagineze a cui fusese banca pe

care o moștenise. Probabil a lui Sally Koch. Fetele din clasa a cincea desenau mai multe inimi decât băieții. În plus, BR trebuie să fie Billy Rudd, iar Billy, se știa, o plăcuse pe Myrna Hauser în primăvara trecută. Desigur, inițialele erau probabil acolo de mai multă vreme, iar în acest caz...

— Jesse Aarons. Bobby Greggs. Împărțiți manualele de matematică. Vă rog.

Spunând acestea, doamna Myers arboră faimosul ei zâmbet din prima zi de școală. Se spunea, în clasele superioare, că doamna Myers nu zâmbea niciodată, cu excepția primei și ultimei zile de școală.

Jess se ridică și se duse în față. Când trecu pe lângă banca lui Leslie, aceasta rânji și își undui degetele într-un fel de val. El dădu scurt din cap. Fără să vrea, îi părea rău pentru ea. Trebuie să fie tare neplăcut să stai în față atunci când ești caraghios îmbrăcată în prima zi de școală. Și nu cunoști pe nimeni.

Lăsă cărțile acolo unde îi indică doamna Myers. Gary Fulcher îl apucă de braț în timp ce trecea pe lângă el.

— Alergăm astăzi?

Jess încuviință din cap. Gary surâse afectat. *Crede că mă poate întrece, prostănacul.* La acest gând, Jess se umflă în pene. Știa că era mai bun decât primăvara trecută.

Fulcher n-are decât să creadă că va fi cel mai bun, acum că Wayne Pettis era într-a şasea, dar el, Jess, plănuia să-i facă lui Fulcher o *mii-că* surpriză la prânz. Îl mâncau tălpile. Era deja nerăbdător.

Doamna Myers înmâna manualele de parcă ar fi fost preşedintele Statelor Unite ale Americii, prelungind procesul de distribuire cu semnături şi ceremonii inutile. Lui Jess îi trecu prin minte că şi ea dorea să amâne cât mai mult posibil începerea propriu-zisă a orelor. Terminase de împărţit cărţile; Jess scoase pe furiş o foaie de hârtie şi începu să deseneze. Se gândea să facă o întreagă carte cu desene. Trebuia să aleagă un personaj principal şi să brodeze o poveste în jurul acestuia. Schiţă câteva animale şi încercă să se gândească la un nume. Un titlu potrivit l-ar ajuta să înceapă. *Hipopotamul hipnotizat?* Îi plăcea cum sună. *Herby, hipopotamul hipnotizat?* Şi mai bine. *Cazul crocodilului cocoşat.* Nu era rău.

— Ce desenezi acolo?

Gary Fulcher se întindea peste pupitru.

Jess acoperi pagina cu mâna.

— Nimic.

— Haide, lasă-mă să văd şi eu.

Jess clătină din cap.

Gary întinse brațul și încercă să împingă mâna lui Jess de pe hârtie.

— Cazul crocodilului... haide, Jess, șopti el cu voce răgușită. Nu-ți fac nimic.

Îi apucă degetul mare.

Jess își puse ambele mâini peste hârtie și-și lăsă cu putere călcâiul pe piciorul lui Gary.

— *Auuuu!*

— Băieți!

De pe fața doamnei Myers dispăruse zâmbetul dulce.

— Mi-a zdrobit degetul mare de la picior.

— Așază-te, Gary.

— Dar...

— Stai jos!... Jesse Aarons. Dacă mai deranjezi ora o dată, ai să-ți petreci pauza aici. Copiind dicționarul.

Fața lui Jess era roșie ca focul. Strecură caietul în bancă și plecă unul capul. Avea înainte un an întreg. Încă opt ani încheiați. Nu era sigur că va putea suporta.

Copiii își luau masa de prânz în bănci. De vreo douăzeci de ani i se promitea școlii o sală de mese, dar se părea că nu erau niciodată bani.

Jess avea mare grijă să nu-și piardă dreptul la pauza mare; chiar și acum, își mesteca sendviciul cu salam de Bologna cu buzele strânse și cu ochii pe inimioara

cu inițiale de pe pupitru. În jurul lui, ceilalți copii discutau. Nu aveau voie să vorbească în timpul prânzului, dar era prima zi de școală și până și Monstrul Myers scotea pe gură mai puține flăcări în prima zi.

— Ia uite-o, bea lapte covăsit.

Cu două bănci mai în față, Mary Lou Peoples își dădea arama pe față — doar era cea de-a doua fată răutăcioasă din clasa a cincea.

— Iaurt, proasto. Nu te uiți la televizor?

Asta era Wanda Kay Moore, cea mai răutăcioasă, care stătea chiar în fața lui Jess.

— Câh.

Doamne, oare de ce nu îi lăsau pe oameni în pace? De ce să nu mănânce Leslie Burke ce avea ea chef?

Uită că încerca să mănânce elegant și-și sorbi cu zgomot laptele.

Wanda Moore se întoarse către el cu o expresie afectată.

— Jesse Aarons. Zgomotul ăsta e pur și simplu scârbos.

Se holbă la ea și sorbi din nou.

— Ești dezgustător.

Brrrring. Clopoțelul sună — începea pauza mare.

— Toți băieții rămân la locul lor.

Oh, Doamne.

— Iar fetele se aliniază ca să iasă pe terenul de joacă. Doamnele mai întâi.

Băieţii se foiau pe marginea scaunelor precum moliile care se luptă să se elibereze din coconi. De ce nu le dă drumul?

— Foarte bine, acum băieţii...

Nu îi dădură nicio şansă să se răzgândească. Erau deja la jumătatea terenului înainte ca doamna Myers să-şi termine fraza.

Primii doi începură să traseze cu vârful pantofilor linia de finiş. Pământul, denivelat de la ultimele ploi, se întărise însă în timpul celor din urmă zile secetoase ale verii, aşa că au fost nevoiţi să renunţe la vârful pantofilor de sport şi să traseze linia cu un băţ. Băieţii din clasa a cincea, plini de importanţa poziţiei lor, îi aranjară în ordine pe cei dintr-a patra, în timp ce băieţii mai mici încercau să intre şi ei în rând, fără să atragă atenţia.

— Cine vrea să alerge? întrebă Gary Fulcher.

— Eu — eu — eu, strigau cu toţii.

— Sunteţi prea mulţi. Niciun elev din clasa întâi, a doua *sau* a treia — poate cu excepţia verilor Butcher şi a lui Timmy Vaughn. Restul încurcaţi locul.

Cu umerii căzuţi, băieţii mai mici se retraseră, ascultători.

— OK. Rămân douăzeci și cinci, douăzeci și șapte — stați liniștiți — douăzeci și opt. Douăzeci și opt, ai notat, Greg? îl întrebă Fulcher pe Greg Williams, umbra lui.

— Bun. Douăzeci și opt.

— OK. Acum. Facem eliminările ca de obicei. Numărați câte patru, de la stânga la dreapta. Apoi alergăm toți cei cu numărul unu, apoi cei cu doi...

— Știm, știm.

Cu toții erau nerăbdători, dar Gary încerca din răsputeri să fie un fel de Wayne Pettis de anul acesta.

Jess era în grupa a patra, ceea ce îi convenea de minune. Era nerăbdător să alerge, dar nu îl deranja să aibă șansa de a vedea cum avansaseră ceilalți din primăvară încoace. Fulcher era primul, de vreme ce el pusese la cale totul. Jess se strâmbă la Fulcher, care stătea cu spatele, și își băgă mâinile în buzunarele pantalonilor din catifea reiată, mișcându-și arătătorul de la mâna dreaptă prin gaură.

Gary câștigă prima rundă fără probleme și îi mai rămase destul suflu pentru a organiza runda a doua. Câțiva dintre băieții mai mici se îndepărtară ca să joace Regele muntelui pe panta dintre terenul de sus și cel de jos. Cu coada ochiului, Jess văzu cum cineva coboară de pe terenul de sus. Se întoarse cu spatele

și se prefăcu că se concentrează la comenzile strigate de Fulcher.

— Bună.

Leslie Burke se apropiase de el.

El se îndepărtă puțin.

— Mmm.

— Nu alergi?

— Mai târziu.

Poate că dacă nu se uita la ea, se va întoarce pe terenul de sus, unde-i era locul.

Gary îi spuse lui Earle Watson să dea startul. Jess se uita. Nimeni nu avea viteză în mulțimea aceea. Urmări cu privirea tricourile și spinările aplecate.

La linia de finiș, Jimmy Mitchell și Clyde Deal se luară la bătaie. Cu toții se grăbiră într-acolo. Jess știa că Leslie Burke stătea foarte aproape de el, dar avea grijă să nu se uite spre ea.

— Clyde, decretă Gary Fulcher. A fost Clyde.

— A fost egalitate, Fulcher, protestă un băiat dintr-a patra. Eram chiar acolo.

— Clyde Deal.

Jimmy Mitchell strângea din fălci.

— Eu am câștigat, Fulcher. Nu puteai să vezi din spate.

Gary ignoră protestele.

— A fost Deal. Pierdem timpul. Să se alinieze grupa a treia. Chiar acum.

Pumnii lui Jimmy Mitchell se ridicară.

— Nu e drept, Fulcher.

Gary îi întoarse spatele și se îndreptă spre linia de start.

— Oh, lasă-i să alerge amândoi în finală. Pe cine deranjează asta? întrebă Jess cu voce tare.

Gary se opri și se întoarse pentru a-l înfrunta. Fulcher se uită mai întâi furios la Jess, apoi la Leslie Burke.

— Următorul lucru, spuse el, cu o voce plină de sarcasm, următorul lucru pe care ai să-l vrei va fi să lași o *fată* să alerge.

Fața lui Jess deveni roșie ca focul.

— Sigur, spuse el, nepăsător. De ce nu? Se întoarse în mod deliberat spre Leslie. Vrei să alergi? o întrebă.

— Sigur. Leslie rânjea. De ce nu?

— Nu ți-e teamă să îi dai voie unei fete să alerge, nu-i așa, Fulcher?

Timp de un minut, crezu că Gary avea să-l lovească și se propti bine pe picioare. Nu trebuia să-l lase pe Fulcher să bănuiască faptul că îl speria un mic pumn în gură. În loc de asta, Gary se îndepărtă în fugă și începu să-i alinieze pe concurenți pentru următoarea rundă.

— Poți să alergi cu grupa a patra, Leslie.

Jess o spuse cu voce tare, ca să se asigure că Fulcher îl aude, şi apoi se concentră asupra alergătorilor. Vezi, îşi spuse în sinea lui, poţi să-i ţii piept unui neisprăvit ca Fulcher. Fără probleme.

Bobby Miller câştigă uşor runda a treia. Era cel mai bun dintre elevii de clasa a patra, aproape la fel de rapid ca Fulcher. *Dar nu la fel de bun ca mine*, gândi Jess. Începea să fie cu adevărat emoţionat acum. Niciunul dintre cei care alergau în runda a patra nu îl putea întrece. Totuşi, era preferabil să îl sperie pe Fulcher alergând bine în preliminarii.

Leslie se alinie la start alături de el, în dreapta. El se trase puţin spre stânga, dar ea păru să nu observe.

La semnal, Jess ţâşni înainte. Îi plăcea — chiar şi solul denivelat de sub tălpile pantofilor de sport uzaţi. Respira bine. Putea aproape să simtă faptul că Gary Fulcher era uimit că făcuse progrese. Spectatorii erau mai zgomotoşi decât fuseseră în cursul celorlalte alergări. Poate că observaseră cu toţii. Voia să se uite în spate şi să vadă unde erau ceilalţi, dar rezistă tentaţiei. Ar fi fost o dovadă de îngâmfare din partea lui. Se concentră asupra liniei din faţă. Se apropia de ea cu fiecare pas. „Oh, Miss Bessie, dacă m-ai vedea acum!"

Simţi înainte de a vedea. Cineva se apropia. Automat, alergă mai repede. Apoi, brusc, silueta ajunse în

câmpul lui vizual. După aceea, la fel de brusc, îl depăși. Forță. Simțea că se sufocă; picături de sudoare îi intrau în ochi. Dar o văzu oricum. Pantalonii jerpeliți trecură linia de sosire cu aproape un metru înaintea lui.

Leslie se întoarse către el cu un zâmbet larg pe fața bronzată. Jess se clătină și, fără un cuvânt, începu să meargă, apoi să alerge spre linia de start. Aceasta era ziua în care urma să devină campion — cel mai bun alergător din clasele a patra și a cincea — și nici măcar nu trecuse de preliminarii. Nimeni nu ovaționa. Ceilalți băieți păreau la fel de uimiți ca și el. Tachinările vor veni mai târziu, era sigur, dar cel puțin pe moment nimeni nu vorbea.

— OK.

Fulcher preluă conducerea. Încerca să arate că el e șeful acolo.

— OK, băieți. Vă puteți alinia pentru finale. Se îndreptă spre Leslie. OK, te-ai distrat destul. Acum poți să te întorci la șotron.

— Dar am câștigat în preliminarii, spuse ea.

Gary își lăsă în jos capul asemenea unui taur.

— Fetele nu au voie să se joace pe terenul de jos. Mai bine urcă acolo înainte să te vadă vreun profesor.

— Vreau să alerg, spuse ea, liniștită.

— Ai alergat.

— Ce se întâmplă, Fulcher? Jess fierbea de furie. Nu putea să se stăpânească. Ce se întâmplă? Ţi-e teamă să te întreci cu ea?

Pumnul lui Fulcher se ridică. Dar Jess se feri. Ştia că acum Fulcher era obligat să o lase să alerge. Şi Fulcher o lăsă, mânios şi bombănind.

Îl învinse. Leslie ajunse prima la linia de sosire şi îşi întoarse ochii mari, strălucitori, spre o mulţime de feţe furioase şi transpirate. Clopoţelul sună. Jess porni de-a curmezişul terenului de jos, cu mâinile în buzunare. Ea îl ajunse din urmă. El îşi scoase mâinile din buzunare şi începu să alerge spre deal. Îi crease destule probleme. Dar ea acceleră şi refuză să se lase alungată.

— Mulţam, spuse.

— Mda?

„Pentru ce?" gândi el.

— Eşti singurul copil din toată şcoala asta afurisită care merită să fie împuşcat.

Nu era sigur, dar se gândi că vocea ei tremura, dar nu avea de gând să îi pară rău pentru ea.

— N-ai decât să mă împuşti, spuse.

În după-amiaza aceea, în autobuz, făcu ceva ce nu ar fi crezut că va face vreodată. Se aşeză lângă May Belle. Numai aşa putea fi sigur că nu se va trezi cu

Leslie alături de el. Doamne, fata asta nu avea nicio noțiune despre ce trebuie și ce nu trebuie să facă. Se uita fix pe fereastră, dar știa că ea se așezase pe scaunul de lângă ei.

O auzi spunând „Jess" o dată, dar în autobuz era gălăgie și se putea preface că nu a auzit. Când s-au oprit, înșfăcă mâna lui May Belle și o trase afară, conștient că Leslie era chiar în spatele lor. Dar ea nu mai încercă să-i vorbească, și nici nu-i urmări. Începu pur și simplu să alerge spre casa bătrânului Perkins. El nu se putu abține să nu se întoarcă și s-o urmărească cu privirea. Alerga ca și cum asta ar fi făcut tot timpul. Lui Jess îi amintea de zborul rațelor sălbatice toamna. La fel de lin. Cuvântul „frumos" îi veni în minte, dar îl alungă și se grăbi spre casă.

IV

STĂPÂNII TERABITHIEI

Pentru că școala începuse în prima marți de după Labor Day*, a fost o săptămână scurtă. Era un lucru bun, deoarece fiecare zi era mai rea decât precedenta. Leslie continuă să se alăture băieților în pauza mare și câștigă în fiecare zi. Vineri, mai mulți băieți din clasele a patra și a cincea renunțaseră și plecaseră să se joace de-a Regele muntelui pe panta dintre cele două terenuri. Pentru că rămăseseră doar câțiva, nu mai era nevoie de preliminarii, ceea ce micșora suspansul. Nu mai era amuzant să alergi. Și toate acestea din vina lui Leslie.

* Ziua Muncii, sărbătorită în Statele Unite ale Americii în prima luni din septembrie.

Jess știa acum că nu va mai fi niciodată cel mai bun alergător din clasele a cincea și a șasea, dar se consola la gândul că nici Gary Fulcher nu va mai fi. Concursul a avut loc și vineri, dar când totul s-a sfârșit și Leslie a câștigat din nou, au știut cu toții, fără să se înțeleagă în vreun fel, că acesta era sfârșitul curselor.

Cel puțin era vineri și domnișoara Edmunds era acolo. Clasa a cincea avea ora de muzică imediat după pauza mare. Jess trecuse pe lângă domnișoara Edmunds pe hol mai devreme în ziua aceea, iar ea îl oprise și îl întrebase:

— Ai continuat să desenezi în vara asta?

— Da, doamnă.

— Pot să văd și eu desenele sau nu vrei să le arăți nimănui?

Jess își dăduse la o parte părul de pe fruntea roșie de emoție.

— Am să vi le arăt, doamnă.

Ea zâmbise, arătându-i dinții frumoși, și își fluturase părul negru, strălucitor, pe umeri.

— Grozav! spusese. Ne mai vedem.

Dăduse din cap și îi zâmbise și el. Simți cum îl cuprinde un val de căldură din cap până-n picioare.

Acum stătea pe covoraș în cancelarie și aceeași căldură îl învălui la auzul vocii ei. Chiar și atunci când

vorbea, vocea ei suna ca un gângurit, bogată și melancolică.

Domnișoara Edmunds își acordă chitara, vorbind în timp ce strângea strunele, iar brățările ei zornăiau. Era îmbrăcată în jeanși, ca de obicei, și stătea acolo, în fața lor, cu picioarele încrucișate, ca și cum profesorii stăteau așa întotdeauna. Îi întrebă pe câțiva copii cum își petrecuseră vacanța. Aceștia îi răspunseră cu un fel de mormăit. Nu i se adresă direct lui Jess, dar îi aruncă o privire cu ochii ei albaștri, care îl făcu să vibreze ca strunele pe care ea le acorda.

O observă pe Leslie și ceru să-i fie prezentată, iar o fată se grăbi să o facă. Apoi îi zâmbi lui Leslie, iar Leslie îi zâmbi și ea — era prima oară când Jess o vedea zâmbind după întrecerea de marți.

— Ce ai vrea să cântăm, Leslie?

— Oh, orice.

Domnișoara Edmunds ciupi câteva corzi și apoi începu să cânte, mai încet ca de obicei, acest cântec:

„Văd un pământ strălucitor și curat
Și va veni un timp, nu foarte-ndepărtat,
Când vom trăi pe-acest pământ împreună,
Tu și cu mine, mână în mână..."

Ceilalți i se alăturară, încet la început, pentru a se potrivi cu ritmul impus de ea, dar pe măsură ce cântecul deveni mai clar spre sfârșit, vocile deveniră la fel; când ajunseră la final: „Să fim liberi, tu și eu", întreaga școală îi putea auzi. Copleșit de plăcerea pură pe care o simțea, Jess se întoarse și privirea i se întâlni cu cea a lui Leslie. Îi zâmbi. La naiba! Nu exista niciun motiv să nu o facă. De ce era speriat? Doamne. Uneori, se purta ca un fraier și un laș. Dădu din cap și surâse din nou. Îi zâmbi și ea. Acolo, în cancelarie, simți că începe un nou anotimp al vieții sale și alese, în mod deliberat, să trăiască acest sentiment.

Nu a fost nevoie să o anunțe pe Leslie că își schimbase părerea în legătură cu ea. Fata o știa deja. Se lăsă să cadă alături de el în autobuz și se înghesui ca să-i facă loc lui May Belle pe același scaun. Îi vorbi despre Arlington, despre marea școală din suburbii în care învățase, cu minunata ei sală de muzică, dar unde nu exista o profesoară la fel de frumoasă sau de prietenoasă ca domnișoara Edmunds.

— Aveați sală de sport?

— Da. Cred că există una în toate școlile. În majoritatea, în orice caz. Leslie oftă. Mie îmi lipsește cu adevărat. Sunt destul de bună la gimnastică.

— Cred că nu îți place deloc aici.

— Nu.

Tăcu un moment, gândindu-se, credea Jess, la fosta ei școală, pe care și-o închipuia strălucitoare și nouă, cu o sală de sport mai mare ca aceea de la liceu.

— Cred că ai avut o mulțime de prieteni acolo.

— Mda.

— De ce ai venit aici?

— Părinții mei și-au reevaluat valorile.

— Poftim?

— Au hotărât că erau prea dependenți de bani și de succes, așa că au cumpărat ferma aia veche ca să cultive pământul și să se gândească la ceea ce e important în viață.

Jess se uita la ea cu gura căscată. O știa, dar nu se putea împiedica să o facă. Era cel mai ridicol lucru pe care îl auzise vreodată.

— Dar tu ești singura care are de suferit.

— Mda.

— De ce nu se gândesc la tine?

— Am discutat despre asta, îi explică ea, răbdătoare. Și eu am vrut să vin aici.

Se uită dincolo de el, pe fereastră. Nu știi niciodată dinainte ce se va întâmpla.

Autobuzul se oprise. Leslie o luă pe May Belle de mână și coborî. Jess le urmă, încercând încă să-și

închipuie de ce doi adulți și o fată deșteaptă ca Leslie doriseră să renunțe la o viață confortabilă în suburbii pentru un loc ca ăsta.

Priviră cum se îndepărtează autobuzul.

— Nu se câștigă prea mult într-o fermă în zilele noastre, știi, spuse el în cele din urmă. Tatăl meu este nevoit să se ducă să muncească la Washington, altfel nu am avea suficienți bani...

— Banii nu sunt o problemă.

— Ba sunt, asta e sigur.

— Vreau să spun, zise ea înțepată, nu pentru noi.

Îi trebui o clipă ca să înțeleagă. Nu cunoscuse oameni pentru care banii nu erau o problemă.

— Oh.

Va încerca să-și amintească să nu mai pomenească de bani în prezența ei.

La Lark Creek însă, Leslie s-a confruntat cu alte probleme, care au provocat mai mult scandal decât lipsa banilor. Una era legată de televiziune.

Totul a început după ce doamna Myers a citit cu voce tare o compunere scrisă de Leslie despre hobby-ul ei. Toți elevii scriseseră o compunere despre hobby-ul lor favorit. Jess scrisese despre fotbal, pe care îl detesta în realitate, dar era suficient de deștept ca să știe că dacă ar fi scris despre desen, toată lumea ar fi râs de el. Cea mai

mare parte a băieților au jurat că hobby-ul lor favorit era să urmărească echipa Washington Redskins la televizor. Fetele erau împărțite: cele cărora nu le păsa ce credea doamna Myers și care au declarat că urmăresc emisiunile de jocuri la televizor, și cele care încă mai țințeau să obțină un calificativ A și care au scris că ele citesc Cărți Bune. Dar doamna Myers a citit cu voce tare doar lucrarea lui Leslie.

— Vreau să citesc această compunere cu voce tare. Din două motive. Unu, este *frumos* scrisă. Și doi, vorbește despre un hobby neobișnuit — pentru o fată.

Doamna Myers arboră primul zâmbet pe ziua aceea — adresat lui Leslie. Leslie se uita țintă la pupitru. Să fii preferatul doamnei Myers era otravă curată la Lark Creek.

— „Scufundătorii", de Leslie Burke.

Vocea ascuțită a doamnei Myers tăia frazele lui Leslie în mici propoziții caraghioase, dar și așa, forța cuvintelor lui Leslie îl purtă pe Jess alături de ea, în adâncurile întunecate. Deodată, abia mai putea respira. Ce te faci dacă ești dedesubt, iar masca ți s-a umplut cu apă și nu mai poți să ajungi deasupra la timp? Jess se îneca și nădușise. Încercă să-și alunge teama. Acesta era hobby-ul favorit al lui Leslie Burke. Nu poți inventa că scufundările sunt hobby-ul tău

favorit dacă nu este așa. Asta însemna că Leslie Burke făcuse o mulțime de scufundări. Că nu era speriată să coboare adânc, tot mai adânc, într-o lume fără aer și fără lumină. Doamne, era atât de laș! Numai auzind-o pe doamna Myers tremura din tot corpul! Era mai rău decât micuța Joyce Ann. Tatăl său se aștepta să se poarte ca un bărbat. Iar el stătea aici și o fată care nici măcar nu împlinise zece ani îl speria de moarte doar povestind ce însemna să vezi lumea din adâncuri. Era un prost și jumătate.

— Sunt sigură, spuse doamna Myers, că ați fost impresionați cu toții, ca și mine, de pasionantul eseu al lui Leslie.

Impresionat. Doamne. Aproape că se înecase.

În clasă se auziră foi foșnind și picioare târșâindu-se.

— Acum vreau să vă dau o temă pentru acasă (mormăieli înăbușite) care, sunt sigură, vă va face plăcere (murmure neîncrezătoare). În seara asta, la ora 8, pe Canal 7, va fi o emisiune despre un faimos explorator al lumii adâncurilor — Jacques-Yves Cousteau. Vreau să vă uitați cu toții la emisiune. Apoi să scrieți o pagină despre ce ați învățat.

— O pagină întreagă?

— Da.

— Ortografia contează?

— Întotdeauna contează ortografia, Gary.

— Ambele fețe ale foii?

— O față va fi suficient, Wanda Kay. Dar le voi da note mari celor care vor scrie în plus.

Wanda Kay zâmbi afectat. Puteai vedea deja cum în capul ei țuguiat prind contur zece pagini.

— Doamnă Myers.

— Da, Leslie.

Doamne, probabil că doamnei Myers avea să-i crape fața dacă mai zâmbea așa.

— Și dacă nu ne putem uita la emisiune?

— Le veți spune părinților că este vorba despre o temă pentru acasă. Sunt sigură că nu vor avea obiecții.

— Dar dacă — vocea lui Leslie tremură; apoi își scutură capul și își drese glasul, care căpătă forță — dacă nu ai televizor?

Doamne, Leslie! Nu spune asta. Te poți uita la televizorul meu. Dar era prea târziu pentru a o salva. Sâsâiturile neîncrezătoare se transformau deja într-un murmur disprețuitor.

Doamna Myers clipi din ochi.

— Așa, așa.

Mai clipi puțin. Puteai să-ți dai seama că și ea voia s-o salveze pe Leslie.

— Așa. În acest caz, ai putea să scrii o compunere de o pagină despre altceva. Nu-i așa, Leslie?

Încercă să zâmbească peste capetele celorlalți copii, care se agitau în direcția lui Leslie, dar nu avea rost.

— Copii! Copii! *Copii!*

Surâsul adresat lui Leslie se transformă brusc și amenințător într-o grimasă care liniști furtuna.

Le înmână niște file xeroxate cu probleme de matematică. Jess se uită pe furiș la Leslie. Fața ei, aplecată peste foaia de hârtie, era roșie și încruntată.

În pauză, pe când se juca de-a Regele muntelui, o văzu pe Leslie înconjurată de un grup de fete sub conducerea lui Wanda Kay. Nu putea auzi ce vorbeau, dar își putea da seama, după felul mândru în care Leslie își dădea capul pe spate, că fetele își băteau joc de ea. Greg Williams îl apucă de braț în acea clipă și, în timp ce se băteau, Leslie dispăru. Nu era treaba lui, de fapt, dar îl aruncă pe Greg la vale cât putu de tare și strigă, fără a se adresa cuiva anume:

— Trebuie să plec.

Se opri vizavi de toaleta fetelor. Leslie ieși peste câteva minute. Își dădu seama că plânsese.

— Hei, Leslie, o strigă încetișor.

— Pleacă de aici!

Se întoarse brusc și o porni repede în sens opus. Cu un ochi la ușa biroului directorului, alergă după ea. Nimeni nu avea voie să umble pe holurile școlii în timpul pauzei de prânz.

— Leslie! Ce s-a-ntâmplat?

— Știi foarte bine, Jess Aarons.

— Da. Se scărpină în cap. Trebuia să-ți ții gura. Poți veni când vrei să te uiți la te...

Dar ea se întorsese și acum străbătea holul în fugă. Înainte de a putea termina fraza și de a o prinde din urmă, îi trânti în nas ușa de la toaleta fetelor. Jess ieși pe furiș din clădire. Nu putea risca să-l prindă domnul Turner dând târcoale toaletei fetelor ca un nenorocit de pervers.

După școală, Leslie se urcă în autobuz înaintea lui și se duse drept pe banca lungă din spate — banca elevilor dintr-a șaptea. Îi făcu semn din cap s-o avertizeze să vină în față, dar nici nu se uită la el. Îi putea vedea pe cei dintr-a șaptea îndreptându-se spre autobuz — fetele solide, cu pieptul mare, puse pe harță, și băieții răi, osoși, cu ochii înguști. O vor ucide pentru că le încălcase teritoriul. Se ridică, alergă în spate și o apucă de braț.

— Tre' să vii la locul tău, Leslie.

Chiar în timp ce vorbea, putea simți cum băieții mai mari se împingeau în spatele lui pe intervalul îngust. Într-adevăr, Janice Avery, singura persoană din clasa a șaptea care își dedicase întreaga viață unui singur scop, să-i sperie pe cei mai mici decât ea, era chiar în spatele lui.

— Mișcă-te, puștiule, spuse ea.

Jess își înfipse bine picioarele în podea, deși avea inima cât un purice.

— Haide, Leslie, spuse el și apoi se întoarse și îi aruncă lui Janice Avery o privire de sus până jos — de la părul blond și creț, trecând peste bluza prea strâmtă și jeanșii întinși pe șoldurile late, și până la pantofii de sport gigantici. Când termină, înghiți în sec, se uită fix la fața ei neprietenoasă și spuse, sigur pe el:

— Se pare că nu încăpeți amândouă aici, în spate, tu *și* Janice Avery.

Cineva hohoti.

— Weight Watchers* te așteaptă, Janice!

Privirea lui Janice era plină de ură, dar se dădu la o parte ca să-i lase pe Jess și Leslie să treacă spre locurile lor.

---

* Companie americană fondată în anii 1960, ce oferă produse și servicii destinate persoanelor care vor să slăbească.

Leslie se uită înapoi în timp ce se așezau și apoi se aplecă spre el.

— O să se răzbune pe tine pentru asta, Jess. Doamne, ce furioasă e!

Pe Jess îl flată nota plină de respect din vocea lui Leslie, dar nu îndrăzni să se uite în spate.

— La naiba! spuse el. Crezi că mă sperie o proastă ca aia?

Până când coborâră din autobuz, reuși să înghită fără noduri. Făcu chiar un mic semn cu mâna înspre locurile din spate în timp ce autobuzul se îndepărta.

Leslie îi zâmbi peste capul lui May Belle.

— Ei bine, spuse el, fericit. La revedere.

— Hei, crezi că am putea face ceva în după-amiaza asta?

— Și eu! Și eu vreau să fac ceva, strigă May Belle.

Jess se uită la Leslie. Citi refuzul în privirea ei.

— Nu de data asta, May Belle. Leslie și cu mine avem ceva de făcut astăzi — doar noi doi. Poți să-mi duci cărțile acasă și spune-i mamei că sunt la familia Burke. OK?

— Nu aveți nimic de făcut. Nici măcar nu ați plănuit ceva.

Leslie se aplecă spre May Belle, așezându-și mâna pe umărul slăbuț al fetiței.

— May Belle, vrei niște păpuși noi de hârtie*?

May Belle o privi cu suspiciune.

— De care?

— Viața în vremea coloniilor americane.

May Belle scutură din cap.

— O vreau pe Mireasă sau pe Miss America.

— Poți să spui că sunt păpuși mirese. Au o mulțime de rochii frumoase, lungi.

— Și ce-i cu ele?

— Nimic. Sunt nou-nouțe.

— Da' de ce nu le mai vrei dacă sunt atât de grozave?

— Când ai să ajungi la vârsta mea — Leslie oftă — n-ai să te mai joci cu păpușile de hârtie. Bunica mea mi le-a trimis. Știi cum e, bunicile uită pur și simplu că noi creștem mari.

Singura bunică în viață a lui May Belle locuia în Georgia și nu îi trimisese niciodată nimic.

— Le-ai îmbinat deja?

— Nu, cinstit. Și au toate hainele. Nu trebuie să folosești foarfeca.

Putea vedea că era gata să cedeze.

---

* Desene — siluete de copii, femei sau bărbați, cu tot ce le trebuia: haine, pantofi etc. — tipărite pe foi de hârtie, care puteau fi decupate și asamblate.

— Ce-ar fi, începu Jess, să vii să te uiți la ele și, dacă îți plac, le poți lua cu tine acasă, când ai să te duci să-i spui mamei unde sunt?

După ce o văzură pe May Belle urcând dealul, în timp ce strângea la piept noua comoară, Jess și Leslie se întoarseră și o luară la fugă pe terenul pustiu din spatele casei lui Perkins și apoi în jos, spre albia secată a pârâului care despărțea câmpul de pădure. Acolo, chiar pe mal, se afla un măr sălbatic bătrân, de care cineva, uitat de mult, legase o frânghie.

Se balansară, de mai multe ori, înainte și înapoi, agățați de frânghie, peste albie. Era o zi frumoasă de toamnă și, dacă te uitai în sus în timp ce te legănai, aveai sentimentul că zbori. Jess se aplecă pe spate și se bucură de culoarea minunată, limpede, a cerului. Se mișca, precum un nor alb și leneș, înainte și înapoi, traversând albastrul.

— Știi de ce avem nevoie? îi strigă Leslie.

Îmbătat de cerul albastru, Jess nu își putea imagina că mai are nevoie de ceva pe acest pământ.

— Avem nevoie de un loc, spuse ea, numai pentru noi. Ar fi un secret pe care nu l-am dezvălui nimănui.

Jess se balansă înapoi și întinse piciorul ca să se oprească. Vocea lui Leslie se transformă în șoaptă.

— Ar putea fi o țară secretă, continuă ea. Iar tu și cu mine am fi stăpânii acestei țări.

Cuvintele ei îl tulburară. I-ar fi plăcut să fie stăpânul unei țări. Chiar a uneia care nu era reală.

— OK, spuse. Unde să fie?

— Acolo, în pădure, unde n-o să vină nimeni să se amestece.

În pădure erau locuri care nu-i plăceau lui Jess. Locuri întunecate, aproape la fel ca în lumea subacvatică, dar nu spuse nimic.

— Și știu — era din ce în ce mai emoționată — că ar putea fi un ținut magic, ca Narnia*, și singura modalitate de a pătrunde acolo este frânghia asta fermecată, care pendulează între cele două lumi. Vino, spuse cu ochi strălucitori, apucând de frânghie. Hai să găsim un loc în care să ne clădim fortăreața.

Parcurseseră doar câțiva metri în pădurea de dincolo de albia pârâului când Leslie se opri.

— Ce-ar fi... chiar aici? întrebă.

— Sigur, aprobă repede Jess, ușurat că nu era nevoit să se afunde mai mult în pădure.

---

* Regat imaginar din *Cronicile din Narnia*, serie de șapte romane fantastice pentru copii scrise de C.S. Lewis între 1949 și 1954, care s-au bucurat de un mare succes de-a lungul timpului.

O va duce acolo, bineînțeles, căci nu era chiar atât de laș încât să îl deranjeze o mică explorare, când și când, mai în adânc, printre trunchiurile veșnic întunecate ale pinilor înalți. Dar aici voia să fie, ca loc permanent — aici, unde sângerul și arborele-Iudei se jucau de-a v-ați ascunselea printre stejari și pini, iar soarele cădea printre copaci în șuvoaie aurii, care ajungeau, calde, la poalele lor.

— Sigur, repetă, dând din cap hotărât.

Tufișurile erau uscate și nu era greu să le curețe. Terenul era aproape plat. Va fi un loc numai bun pentru înălțarea unei construcții.

Leslie numi țara lor secretă „Terabithia" și îi împrumută lui Jess toate cărțile ei despre Narnia, ca să știe cum se petreceau lucrurile într-un regat fermecat — cum trebuie protejate animalele și copacii și cum trebuie să se poarte un stăpânitor. Aceasta era partea cea mai grea. Când vorbea, Leslie pronunța cuvintele atât de maiestuos, încât știai că era o adevărată regină. El abia stăpânea limba engleză, ca să nu mai vorbim despre limbajul poetic al unui rege.

Dar putea face multe alte lucruri. Au cărat scânduri și alte materiale din grămada de vechituri de lângă pășunea lui Miss Bessie și și-au construit castelul fortificat pe locul descoperit în pădure. Leslie a umplut

o cutie de cafea de un kilogram și jumătate cu biscuiți și fructe uscate și o cutie de 500 de grame cu sfori și cuie. Au găsit cinci sticle vechi de Pepsi, pe care le-au spălat și le-au umplut cu apă, ca să le aibă, cum spunea Leslie, „în caz de asediu".

La fel ca și Dumnezeu, după cum se spune în Biblie, s-au uitat la ceea ce clădiseră și au declarat că era foarte bine.

— Ar trebui să pictezi Terabithia și să agățăm tabloul în castel, spuse Leslie.

— Nu pot.

Cum să-i explice, pe înțeles, lui Leslie că dorise să surprindă și să capteze viața ce fremăta în jurul lui și că, atunci când încercase, îi alunecase printre degete, lăsând în urmă, pe pagină, o fosilă uscată?

— Pur și simplu nu pot să prind poezia copacilor, spuse el.

Ea dădu din cap, aprobator.

— Nu trebuie să-ți faci sânge rău, spuse. Ai să poți, într-o zi.

O credea, pentru că aici, în lumina copleșită de umbre din fortăreață, totul părea posibil. Ei doi stăpâneau lumea și niciun dușman — fie el Gary Fulcher, Wanda Kay Moore, Janice Avery, propriile temeri și nemulțumiri ale lui Jess, sau chiar unul

dintre dușmanii pe care Leslie și-i imagina atacând Terabithia — nimeni nu îi putea înfrânge vreodată.

La câteva zile după ce terminară de clădit castelul, Janice Avery căzu în autobuzul școlii și țipă că Jess îi pusese piedică în timp ce trecea pe lângă el. Făcu atâta caz de asta, încât doamna Prentice, care conducea autobuzul, l-a dat jos pe Jess, iar acesta a fost nevoit să meargă pe jos până acasă aproape cinci kilometri.

Când ajunse în cele din urmă în Terabithia, Leslie era ghemuită sub una dintre crăpăturile din acoperiș, încercând să citească la lumina care se strecura pe acolo. Pe coperta cărții era un desen care reprezenta o balenă ucigașă atacând un delfin.

— Ce faci?

Se apropie și se așeză pe jos, lângă ea.

— Citesc. Trebuia să fac ceva. Fata aia!

Furia ei ieși la suprafață.

— Nu contează. Nu m-a deranjat deloc să merg pe jos.

Ce însemna o mică plimbare față de ceea ce ar fi putut să facă Janice Avery?

— E o chestie de *principiu*, Jess. Asta trebuie să înțelegi tu. Trebuie să-i oprești pe oamenii ca ea. Altfel, se transformă în tirani și dictatori.

El se aplecă și-i luă cartea cu balena din mână, prefăcându-se că studiază desenul sângeros de pe copertă.

— Ai vreo idee bună?

— Ce?

— Credeam că ți-a venit vreo idee în legătură cu modul în care o putem opri pe Janice Avery.

— Nu, prostule. Încercăm să *salvăm* balenele. Specia lor dispare.

Îi înapoie cartea.

— Salvezi balenele și împuști oamenii, nu-i așa?

Zâmbi.

— Cam așa ceva, cred. Ascultă, știi povestea lui Moby Dick?

— Cine e ăsta?

— Ei bine, a fost odată ca niciodată o balenă albă uriașă, pe nume Moby Dick...

Și Leslie începu să depene o poveste minunată despre o balenă și un căpitan de vas smintit care își jurase să o omoare. Degetele lui ardeau de nerăbdare să deseneze. Poate că dacă ar avea culori potrivite, ar reuși să o facă. Ar trebui să existe o cale de a face ca balena să lucească, albă, pe apa întunecată.

*

La început, s-au evitat în timpul orelor petrecute la școală, dar în octombrie au început să nu mai ascundă prietenia care îi lega. Gary Fulcher, ca și Brenda, simțeau o mare plăcere să îl tachineze pe Jess în legătură cu *prietena* lui. Lui Jess nu-i păsa. Știa că o *prietenă* era cineva care te urmărea pe terenul de sport și încerca să te ia de gât și să te sărute. Nu și-o putea imagina pe Leslie urmărind un băiat, așa cum nu și-o putea imagina pe doamna Myers Bărbie-Dublă urcând pe catargul pentru steag. Gary Fulcher putea să se ducă la naiba, mâncând pământul.

La școală nu prea mai era timp liber, cu excepția pauzelor de prânz, iar acum, când nu se mai organizau alergări, Jess și Leslie căutau de obicei un loc retras pe terenul de joacă și stăteau acolo, vorbind vrute și nevrute. Cu excepția jumătății de oră magice de vineri, pauza de prânz era singurul lucru pe care Jess îl aștepta cu interes la școală. Leslie venea întotdeauna cu ceva amuzant, care făcea suportabile zilele lungi. Adesea, glumele o aveau ca subiect pe doamna Myers. Leslie era una dintre acele eleve care stau liniștite în bancă, fără să șoptească, să viseze cu ochii deschiși sau să mestece gumă; se descurca de minune la ore și totuși mintea ei era atât de plină de năstrușnicii încât, dacă profesoara ar fi putut să vadă

dincolo de masca aceea a perfecțiunii, ar fi dat-o afară, îngrozită, din clasă.

Jess cu greu putea să rămână serios în timpul orelor, încercând să-și imagineze ce se află dincolo de privirea angelică a lui Leslie. Fata petrecuse o dimineață întreagă, îi povestise ea în pauză, încercând să și-o închipuie pe doamna Myers la un centru de slăbire din Arizona. În imaginația ei, doamna Myers era o femeie obsedată de mâncare, care ascundea bomboane în tot felul de locuri ciudate — chiar și în robinetul de apă caldă! — numai pentru a fi descoperită și umilită în public în fața celorlalte doamne grase. În acea după-amiază, Jess avu mereu în fața ochilor imaginea doamnei Myers îmbrăcată doar într-un corset roz, pe un cântar. „Iar ai trișat, Gussie!", spunea directoarea înaltă și slabă. Doamna Myers era pe punctul de a izbucni în lacrimi.

— Jessie Aarons!

Vocea ascuțită a profesoarei îi întrerupse visul. Nu se putea uita la fața rotundă a doamnei Myers. S-ar fi dat de gol. Își ațintì privirea asupra tivului neregulat al fustei.

— Da, doamnă.

Trebuia să-i ceară ajutor lui Leslie. Doamna Myers îl prindea întotdeauna când mintea îi umbla aiurea,

dar nu părea niciodată să o suspecteze pe Leslie că nu e atentă. Se uită cu coada ochiului în direcția aceea. Leslie era absorbită cu totul de cartea de geografie sau așa li se părea celor care nu știau cu cine au de-a face.

În Terabithia era rece în noiembrie. Nu îndrăzneau să facă focul în castel, deși uneori aprindeau unul afară și se strângeau în jurul lui. O vreme, Leslie reuși să țină doi saci de dormit în fortăreață, dar în jur de 1 decembrie tatăl ei observă lipsa acestora și fusese nevoită să-i ducă înapoi. De fapt, Jess o rugase să-i ducă înapoi. Nu pentru că lui Jess îi era teamă de familia Burke. Părinții lui Leslie erau tineri, cu dinți regulați și albi și o mulțime de păr — amândoi. Leslie le spunea pe nume, Judy și Bill, ceea ce îl uimea pe Jess mai mult decât voia să recunoască. Nu era treaba lui cum își striga Leslie părinții, dar pur și simplu nu putea să se obișnuiască cu asta.

Amândoi erau scriitori. Doamna Burke scria romane și, după câte spunea Leslie, era mai cunoscută decât domnul Burke, care scria despre politică. Raftul pe care se aflau cărțile amândurora era impresionant. Doamna Burke era „Judith Hancock" pe copertă; la început, asta te zăpăcea, dar apoi, dacă te uitai pe spate, vedeai poza ei — foarte tânără și serioasă.

Domnul Burke mergea des la Washington, pentru a termina o carte la care lucra împreună cu altcineva, dar îi promisese lui Leslie că după Crăciun va rămâne acasă și va face reparații, se va îngriji de grădină, va asculta muzică, va citi cărți cu voce tare și va scrie numai în timpul liber.

Nu arătau așa cum își închipuia Jess că arată niște oameni bogați, dar până și el era în stare să își dea seama că jeanșii pe care îi purtau nu erau cumpărați de la magazinul Newberry. Nu aveau televizor, dar aveau munți de discuri și o combină stereo care arăta ca în *Star Trek*. Și deși mașina lor era mică și prăfuită, era italienească și, după cum arăta, una scumpă.

Erau întotdeauna drăguți cu Jess când trecea pe acolo, dar apoi începeau să discute despre politica franceză sau despre cvartetul de corzi (la început, el a crezut că era o cutie pătrată făcută din sfoară), despre salvarea lupului-cenușiu, a pădurilor de sequoia ori a balenelor-cântătoare, și se temea să deschidă gura și să le arate tuturor cât de incult era.

Nu se simțea bine nici când Leslie venea la el acasă. Joyce Ann se holba, cu degetul arătător în gură, și un firișor de salivă îi aluneca pe la colțuri. Brenda și Ellie aveau întotdeauna ceva de spus despre *prietena* lui. Mama lui devenea rigidă și se purta prostește, ca

atunci când trebuia să se ducă la școală pentru ceva anume. Mai târziu, a început să vorbească despre hainele „caraghioase" ale lui Leslie. Leslie purta întotdeauna pantaloni, chiar și la școală. Părinții ei erau „aproape niște hippy". May Belle fie dădea năvală peste el și Leslie, fie se bosumfla dacă încercau să scape de ea. Tatăl lui o văzuse pe Leslie numai de câteva ori și dăduse din cap aprobator pentru a arăta că o observase, dar mama spunea că era cu siguranță supărat că singurul lui fiu nu făcea altceva decât să se joace cu fetele, și amândoi se întrebau îngrijorați ce-o să se aleagă de el.

Pe Jess nu-l preocupa „ce-o să se aleagă de el". Pentru prima oară în viața lui, se trezea în fiecare dimineață având un țel, ceva de făcut. Leslie era mai mult decât prietena lui. Era celălalt eu al său, mai pasionant — calea lui spre Terabithia și spre toate lumile de dincolo de aceasta.

Terabithia era secretul lor — și asta era un lucru bun, altfel cum i-ar fi explicat Jess unui străin ceea ce simțea? Doar simplul fapt că mergea, coborând dealul, spre pădure îl făcea să simtă cum o căldură ciudată îi inundă trupul. Inima îi bătea din ce în ce mai tare pe măsură ce se apropia de albia pârâului și de frânghia legată de mărul sălbatic. Apuca un capăt al frânghiei și

se balansa către malul celălalt cu un fel de euforie sălbatică, apoi ateriza uşor în picioare, mai înalt, mai puternic şi mai înţelept, pe acel tărâm misterios.

Locul favorit al lui Leslie, în afară de castelul fortificat, era pădurea de pini. Acolo, coroanele copacilor erau atât de dese, încât soarele abia pătrundea printre ramuri. Nici tufişurile, nici iarba nu puteau să crească în lumina aceea slabă, aşa că solul era acoperit de un covor de ace aurii.

— Înainte credeam că locul acesta e bântuit, îi mărturisise Jess în prima după-amiază în care îşi luase inima în dinţi ca să o ducă acolo.

— Oh, chiar aşa e, spuse ea. Dar nu trebuie să-ţi fie frică. Nu este bântuit de duhuri rele.

— De unde ştii?

— Se simte. Ascultă.

La început, nu auzi decât liniştea. Era acea linişte care îl înspăimântase întotdeauna, dar de data asta era ca în momentele de după cântecul interpretat de domnişoara Edmunds, imediat ce murmurul corzilor se stingea. Leslie avea dreptate. Stăteau acolo, nemişcaţi, nevrând ca foşnetul acelor de pin sub paşii lor să rupă vraja. Departe, din fosta lor lume, se auzi strigătul gâştelor care se îndreptau spre miazăzi.

Leslie respiră adânc.

— Nu este un loc obișnuit, șopti. Până și stăpânii Terabithiei ajung aici numai în vremuri de mare tristețe sau de mare bucurie. Trebuie să ne străduim să rămână un loc sacru. Nu se cuvine să deranjăm Spiritele.

El dădu din cap și, fără un cuvânt, se întoarseră pe malul pârâului, unde se delectară cu o masă solemnă, alcătuită din biscuiți și fructe uscate.

V

UCIGAŞII URIAŞULUI

Lui Leslie îi plăcea să inventeze poveşti despre uriaşii care ameninţau pacea în Terabithia, dar ştiau amândoi că adevăratul uriaş din viaţa lor era Janice Avery. Desigur, nu îi urmărea doar pe Jess şi Leslie. Avea două prietene, Wilma Dean şi Bobby Sue Henshaw, care erau aproape la fel de solide ca ea; toate trei umblau pe terenul de joacă şi „confiscau" pietrele de şotron, alergau printre fetele care săreau coarda şi râdeau când cele din clasa a doua ţipau. Obişnuiau chiar să stea în faţa toaletei la prima oră a dimineţii şi le obligau pe fetele mai mici care voiau să intre să le dea banii de lapte.

Din nefericire, May Belle nu învăţase nimic din toate astea. Tatăl ei îi cumpărase un pachet de Twinkies

și era atât de mândră că, de îndată ce urcă în autobuz, uită că trebuie să fie prudentă și strigă către o altă fată din clasa întâi:

— Ghici ce am de mâncare astăzi, Billy Jean!

— Ce?

— Twinkies! strigă ea atât de tare, încât nu aveai cum să nu o auzi din spate chiar dacă ai fi fost surd de ambele urechi.

Cu coada ochiului, Jess o văzu pe Janice Avery ridicând capul.

Când se așezară, May Belle încă mai vorbea cu voce tare, acoperind zgomotul motorului, despre afurisitele alea de Twinkies.

— Tăticu' meu mi le-a adus tocma' de la Washington!

Jess aruncă din nou o privire către scaunele din spate.

— Mai bine taci odată și nu mai vorbi de afurisitele alea de Twinkies, îi spuse la ureche.

— Ești invidios fi'ncă tăticu' nu ți-a adus și ție.

— OK.

Se uită către Leslie pe deasupra capului ei și ridică din umeri, ca și cum ar fi spus: *Am avertizat-o, nu-i așa?*, iar Leslie aprobă din cap.

Niciunul dintre ei nu a fost prea surprins să o vadă pe May Belle îndreptându-se către ei în timpul pauzei, cu ochii în lacrimi.

— Mi-a furat pachetul de Twinkies!

Jess oftă.

— May Belle, nu ți-am spus eu?

— Trebuie s-o omori pe Janice Avery. Omoar-o! Omoar-o! Omoar-o!

— Ş̦ş̦t, spuse Leslie, mângâind-o pe cap, dar May Belle nu voia mângâiere, voia răzbunare.

— Trebuie s-o bați și s-o faci praf!

Însă Jess ar fi preferat să se ia la trântă cu doamna Godzilla însăși.

— Bătaia nu are să-ți dea înapoi nimic, May Belle. Pachetul ăla de Twinkies e de acum în burta lui Janice Avery.

Leslie râse, dar May Belle nu putea fi abătută de la ideile ei.

— Ești un laș, Jessie Aarons. Dacă nu ai fi laș, ai bate persoana care i-ar lua surorii tale mai mici pachetul de Twinkies.

Începu din nou să plângă cu sughițuri.

Jess îngheță. Evită privirea lui Leslie. Doamne, nu avea scăpare. Acum trebuia să se bată cu gorila.

— Uite ce e, May Belle, spuse Leslie. Dacă Jess se bate cu Janice Avery, știi foarte bine ce se va întâmpla.

May Belle își șterse nasul cu dosul mâinii.

— O să-l bată.

— Nuuuuu. Va fi dat *afară* din școală pentru că a bătut o fată. Știi ce părere are domnul Turner despre băieții care dau în fete.

— Mi-a furat pachetul de Twinkies.

— Știu asta, May Belle. Eu și Jess ne vom gândi la un mod de a o pedepsi pentru asta. Nu-i așa, Jess?

Aprobă, dând cu putere din cap. Orice era mai bine decât să-i promită că se bate cu Janice Avery.

— Ce-o să faceți?

— Încă nu știu. Trebuie să plănuim totul cu foarte mare grijă, dar îți promit, May Belle, că o s-o aranjăm noi.

— Promiți cu mâna pe inimă? Fă-ți cruce.

Leslie își făcu solemn cruce. May Belle se întoarse cu speranță spre Jess, așa că și el își făcu cruce, încercând să nu arate ca un prost pentru că făcea promisiuni solemne unei eleve din clasa întâi în mijlocul terenului de sport.

May Belle își trase nasul cu zgomot.

— Da' n-o să fie la fel de bine ca atunci când aș vedea-o făcută praf.

— Nu, spuse Leslie. Sunt sigură că nu, dar atât timp cât domnul Turner conduce şcoala asta, este cel mai bun lucru pe care îl putem face, nu-i aşa, Jess?

— Aşa e.

În după-amiaza aceea, ghemuiţi în fortăreaţa din Terabithia, au ţinut un consiliu de război. Cum să o învingă pe Janice Avery fără să sfârşească striviţi sau daţi afară din şcoală — asta era problema lor!

— Poate că am putea s-o prindem asupra faptului.

Leslie încerca o altă idee după ce respinseseră amândoi propunerea de a-i pune miere pe scaunul din autobuz şi clei în loţiunea pentru mâini.

— Ştii că fumează în toaleta fetelor. Dacă l-am face pe domnul Turner să treacă pe acolo şi să vadă fumul...

Jess dădu din cap fără speranţă.

— Nu-i vor trebui decât cinci minute să descopere cine a turnat-o.

Se făcu linişte un moment, în timp ce se gândeau amândoi ce ar putea să-i facă Janice Avery celui care ar pârî-o directorului.

— Trebuie să o prindem asupra faptului fără să ştie cine a făcut-o.

— Da.

Leslie mesteca o caisă uscată.

— Știi ce urăsc cel mai mult fetele de genul lui Janice Avery?

— Ce?

— Să-și bată joc de ea cineva.

Jess își amintea cum arătase Janice în ziua în care îi făcuse pe toți să râdă de ea în autobuz. Leslie avea dreptate. Era o crăpătură în pielea bătrânului hipopotam.

— Da.

Dădu din cap, începând să zâmbească.

— Da. Să râdem de ea pentru că e grasă?

— Ce-ai zice, începu încet Leslie, ce-ai zice de băieți? De cine îi place?

— Willard Hughes, cred. Toate fetele din clasa a șaptea sunt topite după el.

— Da.

Ochii lui Leslie străluceau. Planul prindea contur.

— Îi scriem un bilet, vezi, ca din partea lui Willard.

Jess lua deja un creion din cutie și o foaie de hârtie dintr-un blocnotes de sub o piatră. I le întinse lui Leslie.

— Nu, scrie tu, spuse ea. Scrisul meu e prea frumos pentru Willard Hughes.

Se pregăti și așteptă.

— OK, spuse ea. Hm. „Dragă Janice." Nu. „Scumpa mea Janice."

Jess ezită, neîncrezător.

— Crede-mă, Jess. Va înghiți asta. OK. „Scumpa mea Janice." Nu îți face griji în legătură cu punctuația sau altele. Trebuie să arate ca și cum ar fi scris-o cu adevărat Willard. OK. „Scumpa mea Janice, poate că nu ai să mă crezi, dar te iubesc."

— Crezi că va...? întrebă el, în timp ce scria.

— Ascultă-mă pe mine, va înghiți asta. Fetele ca Janice Avery cred ceea ce vor în genul acesta de situație. „Dacă spui că nu mă iubești, ai să-mi frângi inima. Așa că te rog să n-o faci. Dacă mă iubești la fel de mult, draga mea..."

— Stai puțin. Nu pot să scriu așa de repede.

Leslie așteptă și, când el se uită în sus, continuă, cu o voce angelică: „Te aștept azi, după ore, în spatele școlii. Nu-ți face griji că ai să pierzi autobuzul. Vreau să merg pe jos spre casă cu tine și să vorbim despre NOI" — scrie cu majuscule — „draga mea. Te sărut cu toată dragostea, Willard Hughes."

— Te sărut?

— Da, te sărut. Pune și câteva x-uri acolo.

Făcu o pauză, uitându-se peste umărul lui în timp ce termina de scris.

— Oh, da. Scrie „P.S.".

El scrise.

— Hm. „Nu spune cuiva... nu spune *nimănui*. Iubirea noastră trebuie să rămână o taină știută numai de noi doi."

— De ce să scriu asta?

— Cu siguranță că va spune cuiva, prostule.

Leslie reciti biletul, dând din cap aprobator.

— Bine. Ai scris greșit „crezi" și „doi". Mai studie puțin mesajul, apoi adăugă: Ia te uită! Mă pricep destul de bine.

— Sigur. Probabil că ai avut o mare dragoste secretă la Arlington.

— Jess Aarons, am să te ucid.

— Hei, fetițo, îl ucizi pe regele Terabithiei și ai să dai de bucluc.

— Regicid, spuse ea, mândră.

— Regi-ce?

— Ți-am spus povestea lui Hamlet?

Jess se lăsă pe spate.

— Încă nu, spuse el, fericit.

Doamne, îi plăceau tare mult poveștile lui Leslie. Într-o bună zi, când va fi destul de bun, îi va cere să scrie o carte, pe care o va ilustra el.

— Ei bine, începu ea, a fost odată, în Danemarca, un prinț pe nume Hamlet...

Și, pe măsură ce povestea se depăna, Jess desena, în minte, castelul fantomatic, cu prințul torturat care se plimba pe parapete. Cum să faci o fantomă să iasă din ceață? Nu cu creioanele, bineînțeles, dar pictând poți să pui un strat subțire de culoare deasupra altuia, în așa fel încât să începi să vezi o figură palidă mișcându-se de undeva, din adâncul hârtiei. Începu să tremure. Știa că o poate face dacă Leslie îi va da voie să folosească acuarelele ei.

Cea mai grea parte a planului referitor la Janice Avery era să o facă să intre în posesia biletului. Se furișară în clădire în dimineața următoare înainte de primul sunet al clopoțelului. Leslie mergea cu câțiva pași înainte, în așa fel încât, dacă erau prinși, să nu se gândească nimeni că erau împreună. Domnul Turner era neîndurător cu băieții și fetele pe care îi prindea furișându-se împreună pe holuri. Ajunse la ușa clasei a șaptea și se uită înăuntru. Apoi îi făcu un semn lui Jess să vină. De teamă, lui i se făcu părul măciucă. Doamne.

— Cum găsesc banca ei?

— Credeam că știi unde stă.

El clătină din cap.

— Bănuiesc că va trebui să te uiți în fiecare bancă până ce o găsești. Grăbește-te. Țin de șase.

Închise ușa încet și îl lăsă să scotocească în fiecare bancă, încercând să nu facă dezordine, dar mâinile lui proaste tremurau atât de tare, încât abia putea să tragă lucrurile afară ca să citească numele.

Deodată, auzi vocea lui Leslie.

— Oh, *doamnă Pierce*, pe dumneavoastră vă *așteptam*.

Dumnezeule. Profesoara clasei a șaptea era acolo, pe hol, îndreptându-se spre sala în care se afla el. Rămase împietrit. Nu putea să audă, prin ușa închisă, ce îi răspundea doamna Pierce lui Leslie.

— Da, doamnă. În partea de sud a clădirii se află un cuib foarte interesant și deoarece — Leslie vorbea tot mai tare — dumneavoastră știți atât de multe lucruri, speram să veniți un minut *cu mine ca să vă uitați la cuib* și să-mi spuneți ce pasăre l-a făcut.

Se auzi un mormăit.

— Oh, vă mulțumesc, doamnă Pierce — Leslie pur și simplu striga — nu durează decât un *minut* și ar însemna atât de mult pentru mine!

Imediat ce auzi pașii care se îndepărtau, Jess zbură pe lângă băncile rămase necercetate până ce, din fericire, găsi una cu o carte de compunere pe care se afla numele lui Janice Avery. Strecură biletul deasupra

lucrurilor aflate în pupitru și ieși în fugă din sala de clasă; nu se opri decât în toaleta băieților, unde se ascunse până ce sună clopoțelul.

În pauza de prânz, le văzură pe Janice Avery, Wilma și Bobby Sue șușotind. În loc să le necăjească pe fetele mai mici, cele trei se duseră, braț la braț, să se uite la băieții care jucau fotbal. În timp ce trioul trecea pe lângă ei, Jess văzu că fața lui Janice era îmbujorată de mândrie. Își dădu ochii peste cap spre Leslie, iar ea îi răspunse în același fel.

În timp ce autobuzul era gata de plecare în după-amiaza aceea, unul din băieții dintr-a șaptea, Billy Morris, îi strigă doamnei Prentice că Janice Avery lipsea.

— E în regulă, doamnă Prentice, spuse Wilma Dean. Nu vine cu noi azi. Apoi, șoptind destul de tare: Pentru informarea voastră, Janice are întâlnire cu știți voi cine.

— Cine? întrebă Billy.

— Willard Hughes. E nebun după ea. O conduce chiar pe jos până acasă.

— Da? Ei bine, tocmai a plecat de aici autobuzul 304, iar Willard Hughes era pe bancheta din spate. Nu părea să știe că are o întâlnire așa de importantă.

— Minți, Billy Morris!

Billy îi răspunse cu un cuvânt urât și pe bancheta din spate a autobuzului se iscă o discuție aprinsă în legătură cu Janice Avery și Willard Hughes: dacă erau sau nu iubiți și dacă se întâlneau sau nu în secret.

Pe când cobora din autobuz, Billy îi strigă Wilmei:

— Mai bine i-ai spune lui Janice că Willard o să se înfurie la culme când o să audă ce bârfe răspândește în toată școala!

Fața Wilmei era roșie ca focul în timp ce îi răspundea, strigând pe fereastră:

— OK, idiotule! Vorbește cu Willard. O să vezi tu. Întreabă-l de scrisoare! O să vezi tu!

— Biata Janice Avery, spuse Jess mai târziu, în timp ce se aflau la castel.

— Biata Janice? O merită din plin, și încă cum!

— Recunosc, oftă Jess. Și totuși...

Leslie părea uimită.

— Nu îți pare rău că am făcut-o, nu-i așa?

— Nu. Recunosc că a trebuit s-o facem, totuși...

— Totuși ce?

Jess rânji.

— Poate că simt pentru Janice ceea ce simți tu pentru balenele-ucigașe.

Ea îi dădu un pumn în umăr.

— Hai să mergem să găsim niște uriași sau alți monștri cu care să ne luptăm. M-am săturat de Janice Avery.

În ziua următoare, Janice Avery păși hotărâtă în autobuz, provocând cu privirea pe oricine ar fi avut ceva de spus. Leslie îi dădu un cot lui May Belle.

Aceasta făcu ochii mari.

— Voi ați...?

— *Șșșt.* Da.

May Belle se întoarse cu totul și se uită fix la bancheta din spate; apoi reveni la loc și îl înghionti pe Jess.

— Din cauza voastră e *atât* de furioasă?

Jess dădu din cap, aprobator, încercând totuși să-și miște cât mai puțin capul.

— Noi am scris biletul, șopti Leslie. Dar să nu spui nimănui — ne omoară dacă află.

— Știu, spuse May Belle, cu ochi strălucitori. Știu.

VI

PRINCE TERRIEN ÎȘI FACE APARIȚIA

Mai era aproape o lună până la Crăciun, dar acasă la Jess fetele ardeau deja de nerăbdare. Anul acesta, atât Ellie, cât și Brenda aveau prieteni la liceu și problema legată de ce să le ofere și ce să aștepte de la ei era cauza unor speculații și dispute fără sfârșit. Dispute, deoarece, ca de obicei, mama lor se plângea că abia îi ajungeau banii să le ia ceva fetelor mai mici de Moș Crăciun, fără să ia în calcul o sumă în plus ca să cumpere discuri sau cămăși pentru niște băieți pe care nu-i văzuse niciodată.

— Ce cadou ai de gând să-i faci prietenei tale, Jess?

Brenda se strâmbă aşa cum numai ea ştia să o facă. Încercă s-o ignore. Citea o carte pe care i-o împrumutase Leslie şi aventurile unui ajutor de porcar erau mult mai importante pentru el decât impertinenţa Brendei.

— Nu ştiai, Brenda? i se alătură Ellie. Jess nu are o prietenă.

— Ei bine, ai dreptate de data asta. Niciun om cu bun-simţ nu poate numi *fată* băţul ăla.

Brenda îşi apropie faţa de a lui şi îşi strâmbă într-o grimasă buzele mari, rujate, în timp ce pronunţa cuvântul „fată". Ceva imens şi fierbinte se ridică înlăuntrul lui şi, dacă n-ar fi sărit de pe scaun, să iasă din cameră, ar fi plesnit-o.

Încercă să-şi amintească mai târziu ce anume îl înfuriase atât de tare. În parte, desigur, era furios pentru că o proastă ca Brenda credea că îşi poate bate joc de Leslie. Doamne, îşi dădu seama, cu durere, că Brenda era sora lui şi că, de fapt, din punctul de vedere al celorlalţi, el şi Leslie nu erau deloc rude. Poate, se gândi el, sunt un copil găsit, ca în basme. Într-o zi, pe când pârâul încă nu secase, am apărut plutind într-un coş de răchită, dat cu smoală ca să nu intre în el apa. Tata m-a găsit şi m-a adus aici pentru că îşi dorise dintotdeauna un băiat şi nu avea decât

niște fete proaste. Adevărații mei părinți, frați și surori locuiesc tare departe de aici — mai departe decât Virginia de Vest sau chiar Ohio. Undeva, am o familie care are o casă cu camere pline doar cu cărți și care mai plânge încă după copilul furat.

Se întoarse la sursa furiei sale. Era mânios și pentru că se apropia Crăciunul și nu avea niciun cadou pentru Leslie. Sigur că ea nu se aștepta la ceva scump; problema era că el simțea nevoia să-i ofere ceva, la fel cum simțea nevoia să mănânce când îi era foame.

Se gândi să-i facă o carte cu desene. Șterpeli chiar hârtie și creioane de la școală pentru asta. Dar nimic din ce desena nu părea să fie suficient de bun, și întotdeauna mâzgălea pagina terminată pe jumătate, o mototolea și o arunca în sobă.

În ultima săptămână de școală înainte de vacanță, era de-a dreptul disperat. Nu avea cui să-i ceară ajutor sau măcar un sfat. Tatăl lui îi promisese că-i va da câte un dolar pentru fiecare membru al familiei, dar chiar și dacă trișa în legătură cu darurile destinate familiei, tot nu avea suficienți bani pentru a-i cumpăra lui Leslie ceva de valoare. În afară de asta, lui May Belle îi rămăsese inima la o păpușă Barbie, iar el promisese deja că i-o va cumpăra, împreună cu Ellie și Brenda. Apoi prețul crescuse și descoperise că va

trebui să intre în banii pentru toți ceilalți ca să strângă suma necesară. Cumva, anul acesta, May Belle avea nevoie de ceva deosebit. Se ținea tot timpul scai de el. El și Leslie nu o puteau lua cu ei, dar era greu să-i explici asta lui May Belle. De ce nu se juca cu Joyce Ann? Doar nu putea să se ocupe el tot timpul de ea. Totuși... totuși, i se cuvenea păpușa Barbie.

Prin urmare, nu avea bani și era paralizat în eforturile de a face ceva pentru Leslie. Ea nu era ca Brenda sau Ellie. Nu o să râdă de el, indiferent ce îi va oferi. Dar ca să se simtă el bine, trebuia să-i ofere ceva de care să fie mândru.

Dacă ar fi avut bani, i-ar fi cumpărat un televizor. Unul din acele televizoare mici, japoneze, pe care să-l poată ține în camera ei, fără să-i deranjeze pe Judy și Bill. Nu era drept, cu toți banii lor, că renunțaseră la televizor. Leslie nu s-ar uita la fel ca Brenda — cu gura larg deschisă și cu ochii holbați ca ai unui peștișor auriu, ore în șir. Dar, din când în când, îți place să te uiți la televizor. Dacă ar avea unul, copiii nu ar mai râde de ea la școală. Dar, desigur, nu îi putea cumpăra un televizor. Era o prostie din partea lui să se gândească la asta.

Doamne, era un prost. Se uita, trist, pe fereastra autobuzului. Era o minune că o fată ca Leslie îi acorda

o parte din timpul ei. Și asta pentru că nu exista altcineva. Dacă ar fi găsit pe altcineva la școala asta tâmpită... era atât de prost, încât aproape că trecuse dincolo de afiș fără să înțeleagă. Dar, într-un colț al minții sale, se aprinse un beculeț și sări în sus, împingându-le deoparte pe Leslie și May Belle.

— Ne vedem mai târziu, mormăi și își croi drum spre ieșire pe culoarul ocupat de mai multe perechi de picioare întinse.

— Lăsați-mă aici, doamnă Prentice, vă rog!

— Tu nu cobori de obicei aici.

— Am de făcut un comision pentru mama, minți el.

— Numai să nu mă bagi în bucluc.

Apăsă pe frâne.

— Nu, doamnă. Mulțumesc.

Coborî din autobuz înainte ca acesta să se oprească și alergă înapoi, către afiș.

„Cățeluși", scria acolo. „Gratis."

Jess o rugă pe Leslie să vină la castel în după-amiaza din ajunul Crăciunului. Restul familiei lui se dusese la Millsburg Plaza pentru ultimele cumpărături, dar el rămăsese acasă. Cățelul era mic, avea pete maronii și negre și ochii mari, de culoarea castanei. Jess șterpeli o panglică din sertarul Brendei și traversă câmpul, apoi

coborî dealul cu cățelușul în brațe. Înainte de a ajunge la albia pârâului, animăluțul îl linsese pe față și îi udase deja haina, dar nu se putea supăra pe el. Îl ținu strâns sub braț și se balansă încetișor peste albie. Ar fi putut să treacă albia pe jos. Ar fi fost mai ușor, dar nu reușea să scape de senzația că trebuie să pătrundă în Terabithia prin intrarea stabilită. Nu putea să-l lase pe cățeluș să încalce regulile. Ar fi însemnat ghinion pentru amândoi.

La castel, legă panglica în jurul gâtului cățelului, râzând de acesta, care încerca să se întoarcă după fundă și să mestece capetele panglicii. Era un cățel deștept, plin de viață — un cadou de care Jess putea fi mândru.

În ochii lui Leslie se văzu limpede bucuria. Se lăsă în genunchi pe pământul rece, luă cățelul în brațe și îl ridică aproape de față.

— Ai grijă, îi atrase atenția Jess. Udă mai rău ca un pistol cu apă.

Leslie îl îndepărtă puțin.

— E băiat sau fată?

Era una din rarele ocazii în care o putea învăța ceva pe Leslie.

— Băiat, spuse, bucuros.

— Atunci o să-i spunem Prince Terrien și va fi străjerul Terabithiei.

Puse cățelul jos și se ridică în picioare.

— Unde te duci?

— În dumbrava de pini, răspunse ea. Trăim un moment de mare bucurie.

Mai târziu, în după-amiaza aceea, Leslie îi dădu și ea un cadou lui Jess: o cutie de acuarele cu douăzeci și patru de tuburi și trei pensule și un bloc de desen.

— Doamne! exclamă el. Mulțumesc. Încercă să găsească un mod mai bun de a o spune, dar nu putea. Mulțumesc, repetă.

— Nu este un cadou la fel de grozav ca al tău, spuse ea simplu, dar sper să-ți facă plăcere.

Voia să-i spună cât de mândru era și cât de bine se simțea datorită ei, și că restul Crăciunului nici nu mai conta, deoarece ziua de azi fusese așa de grozavă, dar nu-și găsea cuvintele.

— Oh, da, da, spuse și apoi se ridică în genunchi și începu să latre la Prince Terrien.

Cățelușul alerga de jur împrejurul lui, scheunând încântat. Leslie începu să râdă. Asta îl atâță pe Jess. Începu să imite tot ce făcea cățelul, chiar să gâfâie cu limba scoasă. Leslie râdea atât de tare că abia putea vorbi.

— Nu... nu eşti în toate minţile. Cum o să-l învăţăm să fie un străjer plin de noblețe? Tu îl transformi în clovn.

— *R-r-r-uf*, scheună Prince Terrien, ridicând ochii spre cer.

Jess şi Leslie se trântiră pe jos. Nu mai puteau de râs.

— Poate, spuse Leslie în cele din urmă, ar fi mai bine să îl facem bufonul curţii.

— Dar cum rămâne cu numele?

— Oh, ei bine, îi dăm voie să-şi păstreze numele. Chiar şi un prinţ — spuse asta pe cel mai teribil ton terabithian al ei — chiar şi un prinţ poate fi nebun.

În noaptea aceea, strălucirea după-amiezii nu îl părăsi. Nici măcar ciorovăiala fetelor în legătură cu momentul în care urmau să desfacă pachetele nu îl deranjă. O ajută pe May Belle să-şi împacheteze micile cadouri şi chiar cântă „Moş Crăciun vine în oraş" împreună cu ea şi cu Joyce Ann. Apoi Joyce Ann începu să plângă pentru că nu aveau un şemineu, iar Moş Crăciun nu o să poată să-i găsească şi, brusc, îi păru rău pentru ea fiindcă fusese la Millsburg Plaza, unde văzuse toate lucrurile acelea frumoase şi spera că un tip în costum roşu îi va oferi tot ce visase. La cei şase ani ai săi, May Belle era deja mult mai înţeleaptă. Spera numai să primească păpuşa aceea stupidă.

Jess se bucura că participase și el la cumpărarea acelui cadou costisitor. Lui Joyce Ann n-o să-i pese că îi cumpărase doar o agrafă de păr. O să dea vina pe Moș Crăciun, nu pe el, că era atât de zgârcit.

O îmbrățișă, cu stângăcie, pe Joyce Ann.

— Haide, Joyce Ann. Nu mai plânge. Bătrânul Moș Crăciun știe drumul. Nu are nevoie de coș, nu-i așa, May Belle?

May Belle îl privea cu ochii ei mari, solemni. Jess îi făcu cu ochiul peste capul lui Joyce Ann. Asta o emoționă.

— Nu, Joyce Ann, spuse ea. Moș Crăciun știe drumul. El știe tot.

Se strâmbă într-un efort zadarnic de a-i face, la rândul ei, cu ochiul. Era un copil bun. Jess simți că o iubea cu adevărat pe May Belle.

În dimineața următoare, o ajută să o îmbrace și să o dezbrace pe Barbie de cel puțin treizeci de ori. Să tragă rochița strâmtă pe capul și brațele păpușii și să-i închidă nasturii micuți era prea mult pentru degetele ei grăsuțe de fetiță de șase ani.

El primise un set de mașini de curse, pe care le puse în funcțiune pentru a-i face plăcere tatălui său. Nu erau mașinile acelea mari la care li se făcea reclamă la televizor, dar erau electrice și știa că tatăl său cheltuise

mai mulți bani decât ar fi trebuit. Însă mașinuțele acelea idioate se răsturnau la curbe și tatăl său le ocăra, nerăbdător. Jess voia să fie totul în regulă. Voia tare mult ca tatăl său să fie mândru de cadoul pe care i-l făcuse, așa cum el, Jess, fusese mândru de cățeluș.

— Sunt nemaipomenite, zău. Doar că încă n-am înțeles cum funcționează.

Avea fața roșie și își dădea mereu părul din ochi în timp ce se apleca peste mașinuța de plastic care purta cifra opt.

— Lucru ieftin. Tatăl său bătu cu piciorul în podea, periculos de aproape de mașinuță, și adăugă: Dai banii degeaba pe ele.

Joyce Ann zăcea pe pat urlând pentru că smulsese sforicica din păpușa vorbitoare și aceasta nu mai vorbea. Brenda era bosumflată pentru că Ellie primise de la Moș Crăciun o pereche de ciorapi cu chilot, iar ea nu căpătase decât niște șosete. Ellie nu făcea decât să pună gaz pe foc, fâțâindu-se încoace și încolo în ciorapii ei noi, ajutând-o pe mama lor să prepare șunca și cartofii dulci pentru cină. Doamne, uneori Ellie era la fel de răutăcioasă ca Wanda Kay Moore.

— Jesse Oliver Aarons, Jr., am să fiu tare fericită dacă, în loc să te joci cu mașinuțele alea idioate, ai să te duci să mulgi vaca. Miss Bessie nu e în vacanță, ca tine.

Jess sări, mulțumit că are o scuză ca să lase în plata Domnului mașinuța pe care nu o putea face să se deplaseze așa cum dorea tatăl lui. Mama păru să nu observe promptitudinea cu care reacționase, ci continuă, cu o voce plângăreață:

— Nu știu ce m-aș face fără Ellie. E singura dintre voi, copii, căreia îi pasă dacă trăiesc sau mor.

Ellie zâmbi ca un înger de plastic, mai întâi spre Jess, apoi către Brenda, care îi întoarse, sfidătoare, privirea.

Leslie îl pândea probabil, deoarece imediat ce ieși în curte o zări venind în fugă dinspre casa bătrânului Perkins; cățelușul alerga în cerc în jurul ei și i se încurca printre picioare.

Se întâlniră la grajdul lui Miss Bessie.

— Credeam că n-o să mai apari în dimineața asta.

— Mda, ei bine, e Crăciunul, știi doar.

Prince Terrien încercă să muște copitele lui Miss Bessie. Aceasta dădu din picior, supărată. Leslie îl luă în brațe, pentru ca Jess să poată mulge vaca. Cățelușul se agita și o lingea, împiedicând-o să vorbească. Chicoti, fericită.

— Cățel prost, spuse, mândră.

— Da.

Jess simți din nou că era Crăciunul.

VII

CAMERA AURIE

Domnul Burke începuse să repare casa bătrânului Pekins. După Crăciun, doamna Burke, care scria o carte, nu putea să-l ajute, așa că Leslie a fost cea nevoită să caute diverse obiecte și să alerge de colo-colo. Deși se pricepea bine la politică și la muzică, domnul Burke era un om tare distrat. Era în stare să lase ciocanul pentru a citi ceva din cartea *Meșterul priceput* și apoi să uite unde l-a pus. Leslie se pricepea să găsească lucrurile rătăcite de el — în plus, lui îi plăcea să o aibă alături. Când venea acasă de la școală și în weekenduri, voia să fie în preajma lui. Leslie îi explică toate astea lui Jess.

Jess încercă să se ducă de unul singur în Terabithia, dar nu se simțea bine. Pentru ca locul să devină magic

era nevoie de Leslie. Se temea că va distruge totul încercând să forțeze lucrurile, când era cât se poate de clar că magia nu prea voia să apară în prezența lui.

Dacă se ducea acasă, mama lui îl punea să facă treabă sau May Belle îi cerea să se joace cu Barbie. Doamne, își dorise de un milion de ori să nu fi ajutat la cumpărarea acelei păpuși idioate. Ar fi preferat să stea pe podea și să picteze decât să fie urmărit peste tot de May Belle, care îi punea o mână pe umăr și îl ruga să îmbrace păpușa. Joyce Ann era și mai rea. Simțea o plăcere diavolească să îl lovească peste spate atunci când se lungea pe jos ca să lucreze. Dacă țipa la ea, își băga un deget în gură și începea să urle. Ceea ce, bineînțeles, o scotea din sărite pe mama lor.

— Jesse Oliver! Lasă copila în pace. De ce stai aici, în mijlocul podelei, fără să faci nimic? Nu ți-am spus că nu pot găti dacă nu îmi tai lemne de foc?

Uneori, se strecura până la casa bătrânului Perkins și îl găsea pe Prince Terrien lătrând în pridvor, unde îl exilase domnul Burke. Nici nu-l puteai condamna pe domnul Burke. Nu era în stare să facă nimic cu animăluțul acela, care îl apuca de mână sau sărea să îl lingă pe față. Așa că Jess îl lua pe P.T. și alergau amândoi pe câmpul de lângă casa bătrânului Perkins. Dacă era o zi caldă, Miss Bessie mugea nervoasă dincolo de

gard. Nu se obișnuise cu lătrăturile și mușcăturile. Sau poate că era de vină vremea — ultimele răbufniri ale iernii, care stricau totul. Nimeni, om sau animal, nu părea să fie fericit.

Cu excepția lui Leslie. Era pasionată de repararea casei în ruină. Îi făcea plăcere că tatăl ei avea nevoie de ea. Jumătate din timpul în care ar fi trebuit să lucreze și-o petreceau pălăvrăgind vrute și nevrute. Învăța, îi povestea încântată lui Jess, în timpul pauzei de prânz, să îl „înțeleagă" pe tatăl ei. Lui Jess nu-i trecuse niciodată prin cap că părinții voiau să fie înțeleși; era ca și cum seiful de la Banca Millsburg First National l-ar fi implorat să îl spargă. Părinții erau ceea ce erau; nu era treaba copiilor să încerce să-i descifreze. I se părea ciudat ca un om mare să vrea să fie prieten cu copilul lui. Se cuvenea să aibă prieteni de vârsta lui și să o lase pe ea să aibă prietenii ei.

Sentimentele lui Jess față de tatăl lui Leslie ieșiră la iveală ca o rană dureroasă. Rupi coaja și, în loc să se vindece, se face tot mai mare. Petreci o mulțime de timp încercând să îți ții dinții departe de ea. Apoi, la fel de sigur ca venirea Crăciunului, uiți de chestia aia idioată și rupi coaja. Doamne, bărbatul acela îi stătea în cale. Otrăvea chiar și puținul timp pe care îl petrecea cu Leslie. În pauză, ea stătea cu el și sporovăia și

era ca în vremurile bune; apoi, pe neașteptate, spunea:

— Bill crede asta și asta.

Trosc! Drept pe rana cea veche.

În cele din urmă, ea observă. Abia în februarie — și pentru o fată așa deșteaptă ca Leslie era mult, tare mult.

— De ce nu-ți place Bill?

— Cine a spus că nu-mi place?

— Jess Aarons! Cât de proastă crezi că sunt?

Destul de proastă — uneori. Dar de fapt spuse:

— Ce te face să crezi că nu-mi place?

— Ei bine, nu mai vii la noi acasă. La început, am crezut că e vina mea. Dar nu e vorba de asta. Vorbești cu mine la școală. De multe ori te văd pe câmp, jucându-te cu P.T., dar nu te mai apropii de casă.

— Ești ocupată tot timpul.

Își dădea seama, nemulțumit, cât de mult semăna cu Brenda când spunea asta.

— La naiba! Te-ai putea oferi să ne ajuți, știi?

Era ca și cum toate luminile s-ar fi aprins după furtună. Doamne, cine era prostul?

Totuși, avu nevoie de câteva zile ca să se simtă bine în preajma tatălui lui Leslie. În primul rând, nu știa cum să i se adreseze.

— Hei, spunea, și atât Leslie, cât și tatăl ei se întorceau spre el. Hm, domnule Burke?

— Jess, te rog să-mi spui Bill.

— Da.

Evită să-i rostească numele încă vreo câteva zile, dar cu timpul i se păru normal să-i spună așa. I-a fost de ajutor și faptul că el știa câteva lucruri pe care Bill, cu toată inteligența lui, nu le știa. Jess descoperi că îl ajuta cu adevărat, nu că era o persoană ce trebuia tolerată sau trimisă în pridvor ca P.T.

— Mă uimești, spunea Bill. Unde ai învățat toate astea, Jess?

Jess nu prea avea habar cum de știa anumite lucruri, așa că ridica din umeri și îi lăsa pe Bill și pe Leslie să îl laude — deși munca în sine era o laudă.

Mai întâi, au smuls scândurile care acopereau vechiul șemineu, ajungând la cărămida veche ca niște prospectori la filonul principal. Apoi, au dat jos vechiul tapet de pe pereții salonului — toate cele cinci straturi în culori țipătoare. Uneori, în timp ce munceau cu sârg, ascultau discurile lui Bill sau cântau. Leslie și Jess îl învățau pe Bill cântecele domnișoarei Edmunds, iar Bill îi învăța unele cântece pe care le știa el. Alteori, discutau. Jess îl asculta, uimit, pe Bill explicând lucruri care se petreceau în lume. Dacă l-ar

fi auzit mama lui, ar fi jurat că e un al doilea Walter Cronkite*, nu „vreun hippy".

Toți cei din familia Burke erau inteligenți. Poate că nu se pricepeau să repare diverse lucruri sau să cultive pământul, dar erau inteligenți într-un fel necunoscut lui Jess până atunci. Într-o zi, în timp ce lucrau, Judy coborâse și le citise cu voce tare ceva, în principal poezie și o parte în limba italiană, pe care, desigur, Jess nu o înțelegea, dar se lăsă copleșit de sunetul bogat al cuvintelor și se lăsă învăluit de căldură, de sentimentul că familia Burke era strălucitor de inteligentă.

Au zugrăvit pereții salonului în auriu. Leslie și Jess ar fi vrut să fie albaștri, dar Bill se hotărâse pentru auriu, care se dovedi a fi atât de frumos că s-au bucurat că cedaseră. Soarele arunca raze piezișe dinspre apus, după-amiaza târziu, până ce camera se umplea de lumină.

În cele din urmă, Bill închirie un aparat de rașchetat parchetul de la Millsburg Plaza și curățară vopseaua neagră de pe scândurile late de stejar, care au fost date apoi cu lac.

— Fără covoraşe.

— Fără, aprobă Judy. Ar fi ca și cum i-ai pune un văl Mona Lisei.

---

* Walter Leland Cronkite (n. 1916), faimos jurnalist american, spicher la *CBS Evening News* (1962-1981).

După ce Bill și copiii au terminat de curățat ultima urmă de vopsea de pe cercevele și au spălat geamurile, au chemat-o pe Judy de sus, din birou, să vadă. Toți patru s-au așezat pe podea și s-au uitat în jur. Era minunat.

Leslie oftă adânc, mulțumită.

— Îmi place la nebunie camera asta, spuse. Simțiți magia aurie? E demnă de... — Jess ridică privirea, alarmat — ...de un palat.

Uf! Într-o asemenea dispoziție, cineva poate chiar să dezvăluie un secret. Dar ea nu o făcuse, nici măcar față de Bill și Judy, și el știa care erau sentimentele pe care le nutrea față de părinții săi. Văzuse probabil că e îngrijorat, căci îi făcu cu ochiul în spatele lui Bill și Judy, așa cum îi făcea el cu ochiul lui May Belle peste capul lui Joyce Ann. Terabithia era numai a lor.

În după-amiaza următoare, îl chemară pe P.T. și se îndreptară spre Terabithia. Trecuse mai bine de o lună de când fuseseră acolo împreună și, pe măsură ce se apropiau de albia pârâului, încetiniră pasul. Jess nu era sigur că își mai amintește cum să fie rege.

— Am lipsit prea mulți ani, șopti Leslie. Ce crezi că s-a întâmplat în regat în absența noastră?

— Unde am fost?

— I-am învins pe sălbaticii ostili de la hotarul de miazănoapte, răspunse ea. Dar liniile de comunicație

au fost distruse şi de aceea nu am avut nicio veste despre ţara noastră dragă timp de mai multe luni pline.

Oare aşa vorbea o regină adevărată? Jess ar fi vrut să poată vorbi şi el la fel.

— Crezi că s-a întâmplat ceva rău?

— Trebuie să fim curajoşi, regele meu. S-ar putea să fie aşa.

Se balansară în tăcere deasupra albiei pârâului. Pe malul celălalt, Leslie luă de jos două beţe.

— Sabia ta, Sire, şopti ea.

Jess încuviinţă. Se aplecară şi se târâră spre fortăreaţă ca nişte detectivi de la televizor.

— Regină! Atenţie! În spatele tău!

Leslie se întoarse şi începu să se dueleze cu duşmanul imaginar. Apoi asupra lor se aruncară mai mulţi şi strigătele bătăliei răsunară în Terabithia. Străjerul regatului alerga vesel în cercuri, ca un căţeluş, prea tânăr pentru a înţelege primejdia care îi înconjura.

— Au sunat retragerea! strigă curajoasa regină.

— Ura!

— Alungă-i pe toţi, ca să nu se mai întoarcă niciodată să ne ameninţe poporul.

— Afară cu voi! Afară! Afară!

Îi obligară pe duşmani să se retragă pe drumul către pârâu, transpirând în hainele groase de iarnă.

— În fine, Terabithia este din nou liberă.

Regele se așeză pe un buștean și își șterse fața, dar regina nu îl lăsă să se odihnească prea multă vreme.

— Sire, trebuie să ne ducem de îndată în dumbrava de pini și să înălțăm mulțumiri pentru victoria noastră.

Jess o urmă în dumbravă, unde rămaseră tăcuți în lumina slabă.

— Cui îi mulțumim? întrebă el, în șoaptă.

Întrebarea aduse o licărire de zâmbet pe fața ei.

— O, Doamne, începu ea. Era mai obișnuită cu magia decât cu religia. O, Spirite ale Dumbrăvii!

— Brațul drept al vostru ne-a dăruit victoria.

Nu își amintea unde auzise asta, dar i se păru că se potrivește. Leslie îl privi aprobator și continuă:

— Acum acordă protecție Terabithiei, poporului și stăpânitorilor acesteia.

— *Aruuuu.*

Jess se străduí din răsputeri să nu zâmbească.

— Și cățelușului.

— Și lui Prince Terrien, străjerul și bufonul regatului. Amin.

— Amin.

Reușiră cumva amândoi să nu chicotească decât după ce părăsiră acel loc sacru.

*

La câteva zile după întâlnirea cu dușmanii Terabithiei, au avut o întâlnire de un alt fel la școală. În pauză, Leslie îi spuse lui Jess că intrase în toaleta fetelor și că auzise pe cineva plângând într-o cabină. Coborî vocea.

— Sună caraghios, spuse ea, dar, după picioare, sunt sigură că era Janice Avery.

— Glumești.

Lui Jess îi venea tare greu să și-o imagineze pe Janice Avery plângând pe budă.

— Ei bine, este singura din școală care și-a scris numele lui Willard Hughes pe pantofii de sport. În afară de asta, fumul de țigară era atât de gros că aveai nevoie de o mască de gaz.

— Ești sigură că plângea?

— Jess Aarons, pot să-mi dau seama dacă cineva plânge sau nu.

Doamne, ce se întâmpla cu el? Janice Avery îi adusese numai necazuri și acum se simțea responsabil pentru ea — la fel ca familia Burke pentru un lup-cenușiu sau o balenă-ucigașă.

— Nu a vărsat nicio lacrimă atunci când ceilalți copii și-au bătut joc de ea în legătură cu Willard, după povestea cu biletul.

— Da. Știu.

Se uită la ea.

— Ei bine, spuse el. Ce ar trebui să facem?

— Să facem? întrebă ea. Ce vrei să spui?

Cum să-i explice?

— Leslie. Dacă ar fi fost un *animal* de pradă, am fi fost obligaţi să încercăm s-o ajutăm.

Leslie îl privi într-un fel ciudat.

— Ei bine, tu eşti cea care îmi spune întotdeauna că trebuie să îmi pese, zise el.

— De Janice Avery?

— Dacă plângea, probabil că e ceva în neregulă.

— Ei bine, ce ai de gând să faci?

Se înroşi.

— Eu nu pot să intru în toaleta fetelor.

— Oh, înţeleg. Ai de gând să mă trimiţi între fălcile rechinului. Nu, mulţumesc, domnule Aarons.

— Leslie, îţi jur... m-aş duce acolo dacă aş putea. Şi chiar se gândise să o facă. Doar nu ţi-e teamă de ea, Leslie?

Nu o spusese ca pe o sfidare, dar era uimit de ideea că lui Leslie ar putea să-i fie teamă.

Ea îi aruncă o privire scurtă şi îşi scutură părul pe spate, în felul acela mândru al ei.

— OK, mă duc. Dar vreau să știi, Jess Aarons, că eu cred că asta e cea mai idioată idee pe care ai avut-o vreodată.

Jess se strecură pe hol în urma ei și se ascunse în cea mai apropiată nișă de lângă ușa toaletei fetelor. Măcar asta putea să facă: să stea acolo ca să poată fi alături de Leslie când Janice o s-o dea afară.

După ce ușa se închise în spatele lui Leslie, se lăsă tăcerea. Pe urmă o auzi pe Leslie spunându-i ceva lui Janice. Urmară câteva cuvinte urâte rostite mult prea tare pentru a fi înăbușite de ușa închisă. Apoi un hohot de plâns, nu al lui Leslie, slavă Domnului, cuvinte amestecate cu suspine și... sunetul clopoțelului.

Nu putea risca să fie prins holbându-se la ușa toaletei fetelor, dar cum să plece? Ar fi însemnat să dezerteze din linia întâi. Copiii care se grăbeau să intre în clădire rezolvară problema. Se lăsă purtat de șuvoi și ajunse pe scările ce duceau la subsol; în minte încă îi răsunau cuvintele urâte și suspinele.

Ajuns în sala de clasă, stătu cu ochii lipiți de ușă, pândind-o pe Leslie. Aproape că se aștepta s-o vadă intrând turtită precum coiotul din *Road Runner**. Dar ea apăru zâmbind și fără niciun ochi învinețit.

* Titlul unei serial de desene animate creat în anul 1949, foarte popular în Statele Unite ale Americii.

Se îndreptă spre doamna Myers și îi ceru, în șoaptă, scuze pentru că întârziase, iar doamna Myers îi aruncă una dintre acele priviri deja cunoscute sub numele de „special pentru Leslie Burke".

Cum să afle ce se întâmplase? Dacă încerca să-i trimită un bilet, ceilalți copii l-ar fi citit. Leslie stătea în față, departe de coșul de gunoi sau de ascuțitoarea de creioane, așa că nu se putea preface în niciun caz că se îndreaptă către un anume loc și să schimbe două vorbe cu ea. Iar ea nu avea de gând să se întoarcă spre el. Asta era sigur. Stătea acolo dreaptă, arătând la fel de încântată de sine ca un motociclist care tocmai a sărit peste paisprezece camioane.

Leslie continuă să surâdă, mulțumită, toată după-amiaza și chiar în autobuz, unde Janice Avery îi aruncă un zâmbet strâmb în timp ce se îndrepta spre banca din spate, iar Leslie se uită la Jess ca și cum i-ar fi spus: „Vezi!" Curiozitatea îl înnebunea. Dar ea nu îi dezvălui nimic nici după ce autobuzul se îndepărtă, arătând cu capul spre May Belle ca și cum ar fi spus: „Nu discutăm așa ceva în fața copiilor".

În cele din urmă, în întunericul sigur al fortăreței, îi povesti.

— Știi de ce plângea?

— De unde să știu? Dumnezeule, Leslie, ai de gând să-mi spui? Ce naiba s-a petrecut acolo?

— Janice Avery este o fată foarte nefericită. Înțelegi?

— De ce plângea, pentru Dumnezeu?

— E o situație foarte complicată. Pot să înțeleg acum de ce Janice are probleme în relația cu ceilalți.

— Ai de gând să-mi spui ce s-a întâmplat înainte să mă lovească damblaua?

— Știai că tatăl ei o bate?

— O mulțime de tați își bat copiii.

Ai de gând să-mi spui?

— Nu, vreau să spun că o bate cu adevărat. Genul de bătaie pentru care oamenii fac închisoare la Arlington. Scutură din cap, ca și cum nu-i venea să creadă. Nu îți poți închipui...

— De asta plângea? Doar pentru că tatăl ei o bate?

— Oh, nu. O bate tot timpul. Nu ar plânge la școală din cauza asta.

— Atunci *de ce* plângea?

— Ei bine...

Doamne, lui Leslie îi făcea plăcere asta. O să-l fiarbă la nesfârșit.

— Ei bine, astăzi era atât de furioasă pe tatăl ei că le-a mărturisit așa-ziselor ei prietene, Wilma și Bobby Sue.

— Da?

— Și aceste două... două... Căută un cuvânt destul de urât care să le descrie pe prietenele lui Janice Avery și nu găsi niciunul. Fetele alea au dezvăluit secretul tuturor celor din clasa a șaptea.

Jess simți că i se face milă de Janice Avery.

— Până și profesoara știe.

— Doamne!

Cuvântul se auzi ca un suspin. La Lark Creek exista o regulă, mai importantă decât toate celelalte de care făcea atâta caz domnul Turner. Regula era următoarea: să nu amesteci necazurile de acasă cu ceea ce se întâmpla la școală. Atunci când părinții erau săraci, sau ignoranți, sau răi, sau pur și simplu nu voiau să aibă un televizor, copiii lor erau obligați să-i apere. Până mâine, toți elevii și profesorii de la Școala Elementară Lark Creek vor discuta, chicotind, despre tatăl lui Janice Avery. Nu conta că tații lor erau în spitalul de stat sau în închisoarea federală, ei nu îi trădau pe ai lor, iar Janice o făcuse.

— Și mai știi ceva?

— Ce?

— I-am spus lui Janice că nu am televizor și că toată lumea a râs de mine. I-am spus că înțeleg ce înseamnă ca toți să creadă că ești ciudat.

— Și ea ce a zis?

— Știa că îi spun adevărul. Mi-a cerut chiar sfatul, ca și cum aș fi fost *Dear Abby**.

— Zău?

— I-am spus să pretindă că nu știe ce au spus Wilma și Bobby Sue sau de unde au scos o poveste atât de aiurită și într-o săptămână toată lumea o să uite. Leslie se aplecă în față, dintr-odată neliniștită. Crezi că a fost un sfat bun?

— Doamne, de unde să știu eu? A făcut-o să se simtă mai bine?

— Așa cred. Părea să se simtă mult mai bine.

— Ei, atunci a fost un sfat bun.

Se întinse la loc, fericită și relaxată.

— Știi ceva, Jess?

— Ce?

— Mulțumită ție, cred că am acum un prieten și o jumătate de prietenă la Școala Lark Creek.

Înțelese că Leslie voia tare mult să aibă prieteni și asta îl duru. Când va afla oare că nu meritau osteneala?

---

* Rubrică de sfaturi dedicate tinerilor, foarte populară în ziarele din Statele Unite ale Americii și semnată Abby.

— Oh, ai mai mulți prieteni.

— Nu. Unul și încă o jumătate. Myers Gură-de-Monstru nu contează.

Aici, în locul lor secret, sentimentele fierbeau înlăuntrul lui ca într-o oală aflată pe foc — puțină tristețe pentru că ea se simțea singură, dar și multă fericire. Pentru că era singurul prieten întreg, nu doar pe jumătate, al lui Leslie, așa cum ea era singura lui prietenă — nu se putea împiedica să nu fie mulțumit de asta.

În seara aceea, pe când se urca în pat, cu lumina stinsă, ca să nu le trezească pe surorile lui mai mici, spre uimirea lui, o auzi pe May Belle șoptind:

— Jess.

— Cum de ești încă trează?

— Jess. Știu unde vă ascundeți tu și cu Leslie.

— Ce vrei să spui?

— V-am urmărit.

Ajunse dintr-un salt la căpătâiul patului ei.

— Nu trebuia să mă urmărești!

— De ce?

Vocea ei era impertinentă.

O apucă de umeri și o obligă să se uite în ochii lui. Ea clipi în lumina slabă ca un pui speriat.

— Ascultă-mă bine, May Belle Aarons, îi șopti mânios. Dacă te mai prind că mă urmărești, viața ta n-o să valoreze nici cât o ceapă degerată.

— OK, OK... — se întinse din nou în pat. Doamne, vorbești serios. O să te spun lu' mama.

— Uite ce e, May Belle, nu ai să faci asta. Nu ai să-i spui mamei despre locul în care ne ducem eu și Leslie.

Îi răspunse cu un smiorcăit.

O apucă din nou de umeri. Era disperat.

— Vorbesc serios, May Belle. Nu ai să spui nimic, nimănui. Îi dădu drumul. Acum, nu mai vreau să aud că mă urmărești sau că mă pârăști, auzi tu?

— Și de ce, mă rog?

— Pentru că dacă o faci... am să-i spun lui Billy Jean Edwards că încă mai uzi patul uneori.

— N-ai s-o faci!

— Doamne, fată dragă, nu mă pune la încercare!

O obligă să jure pe Biblie că nu va spune nimic și că nu-l va mai urmări, dar rămase treaz multă vreme. Cum să-i încredințeze lucruri atât de importante pentru el unei fetițe obraznice de șase ani? Uneori, i se părea că viața lui era delicată ca un fir de păpădie. Era de ajuns să sufle cineva și globul pufos se scutura, transformându-se în mii de firicele.

VIII

DE PAŞTE

Cu toate că se apropia Paştele, noaptea nu era destul de cald pentru ca Miss Bessie să fie lăsată afară. Şi apoi au venit ploile. Toată luna martie a plouat. Pentru prima oară după mulţi ani, albia pârâului se umplu cu apă, nu doar un firicel, ci suficient de multă ca, atunci când se balansau pe deasupra, să se sperie când se uitau în jos, la torentul furios de dedesubt. Jess îl lua pe Prince Terrien în canadiana lui, dar căţeluşul creştea atât de repede încât era în stare să desfacă oricând fermoarul şi să cadă în apă.

Ellie şi Brenda se certau deja în legătură cu ceea ce urmau să poarte când vor merge la biserică. Deoarece mama lor se supărase pe preot în urmă cu trei ani,

familia Aarons mergea la biserică numai de Paşti, şi acesta era un eveniment important. Mama lor se plângea tot timpul că erau săraci, dar îşi dădea toată silinţa şi cheltuia toţi banii pe care îi putea aduna ca să fie sigură că nu se va simţi stingherită de felul în care arăta familia ei. Dar în ziua dinaintea celei în care plănuise să îi ducă pe toţi la Millsburg Plaza ca să cumpere haine noi, tatăl lor se întorsese mai devreme de la Washington. Fusese dat afară. Anul acesta nu mai putea fi vorba de haine noi.

Un vaiet de durere se auzi dinspre Ellie şi Brenda, care păreau două sirene ce anunţă un incendiu.

— Eu, una, nu merg la biserică, spuse Brenda. Nu am nimic de îmbrăcat şi o ştiţi prea bine.

— Numai pentru că eşti prea grasă, murmură May Belle.

— Ai auzit ce a zis, mamă? O omor pe copila asta.

— Brenda, taci odată din gură! spuse mama cu asprime; apoi, mai degrabă istovită: Avem motive de îngrijorare mult mai mari decât hainele noi de Paşte.

Tatăl lui se ridică cu zgomot şi îşi turnă o cană de cafea din ibricul de pe sobă.

— De ce să nu luăm pe credit? întrebă Ellie cu vocea ei cea mai dulce.

Brenda interveni.

— Știți ce fac unii oameni? Iau un lucru pe credit, îl poartă, apoi îl duc înapoi și spun că nu li se potrivește sau altceva. Și nu au nicio problemă cu magazinele.

Tatăl ei se întoarse și strigă:

— În viața mea n-am pomenit o asemenea prostie. N-ai auzit când mama ta ți-a spus să taci din gură, fată?

Brenda tăcu din gură, dar continuă să mestece gumă cu zgomot ca să demonstreze că nu avea de gând să se dea bătută.

Jess se refugie bucuros în grajd, în compania plăcută a lui Miss Bessie. Cineva bătu în ușă.

— Jess?

— Leslie. Intră.

Ea se uită mai întâi în jur, apoi se așeză pe podea, lângă scăunelul lui.

— Ce mai e nou?

— Doamne, nu mă întreba.

Trăgea ritmic de uger și asculta zgomotul — *plinc, plinc, plinc* — făcut de laptele care cădea în găleată.

— E chiar atât de rău?

— Tatăl meu a fost dat afară, iar Brenda și Ellie sunt tare supărate fiindcă nu pot avea haine noi de Paște.

— Vai, îmi pare rău! Pentru tatăl tău, vreau să spun.

Jess surâse.

— Da. Nu-mi fac probleme în legătură cu fetele alea. Aşa cum le cunosc, or să facă ele rost cumva de haine noi. Îţi vine să verşi când le vezi dându-se în spectacol în biserică.

— Nu ştiam că mergi la biserică.

— Numai de Paşte. Se concentră asupra ugerului cald. Credeam că, după părerea ta, este o prostie.

Nu îi răspunse imediat.

— Mă gândeam că mi-ar face plăcere să merg şi eu.

Se opri din muls.

— Uneori nu te înţeleg, Leslie.

— Ei bine, nu am fost niciodată la biserică. Ar fi o experienţă nouă pentru mine.

Reîncepu să mulgă.

— N-o să-ţi placă.

— De ce?

— E plictisitor.

— Ei bine, aş vrea să văd cu ochii mei. Crezi că părinţii tăi vor avea ceva împotrivă să vin cu voi?

— Nu poţi să te îmbraci în pantaloni.

— Am câteva rochiţe, Jess Aarons.

Oare se mai întâmplau minuni?

— Deschide gura, spuse Jess.

— De ce?

— Deschide gura.

Îl ascultă. Trimise un șuvoi de lapte cald drept în gura ei.

— Jess Aarons!

Îi rosti stâlcit numele și laptele i se scurse pe bărbie în timp ce vorbea.

— Nu deschide gura acum. Irosești bunătate de lapte.

Leslie începu să chicotească, se sufocă și tuși.

— Ce bine ar fi dacă aș putea să prind mingea la baseball așa de bine. Lasă-mă să mai încerc.

Leslie încetă cu chicotitul, închise ochii și deschise gura.

Dar acum Jess era cel care chicotea, așa că mâna lui nu era prea sigură.

— Prostule! M-ai nimerit în ureche!

Leslie ridică umărul și își curăță urechea cu mâneca puloverului. Începu din nou să chicotească.

— Vrei să ai bunătatea să termini de muls vaca și să te întorci în casă?

Tatăl lui stătea în ușă.

— Cred că ar fi mai bine să plec, spuse Leslie încet. Se ridică și se îndreptă spre ușă. Scuzați-mă.

Tatăl lui se dădu la o parte ca s-o lase să iasă. Jess aşteptă să spună ceva, dar el rămase pur şi simplu acolo câteva minute, apoi se întoarse şi ieşi.

Ellie spuse că se duce la biserică dacă mama ei îi dă voie să se îmbrace cu bluza transparentă, iar Brenda era dispusă să meargă dacă primea măcar o fustă nouă. În cele din urmă, toată lumea căpătă câte ceva nou, cu excepţia lui Jess şi a tatălui său. De fapt nu le păsa, dar lui Jess îi veni o idee — să negocieze cu mama lui.

— De vreme ce nu am primit nimic nou, Leslie ar putea să vină cu noi la biserică?

— Fata aia? Îşi dădea seama că mama lui încerca să găsească un motiv ca să-l refuze. Nu se îmbracă aşa cum trebuie.

— Mamă! — vocea lui sună la fel de afectată ca a lui Ellie — Leslie are şi rochii. Are sute de rochii.

Faţa mamei se crispă. Îşi muşcă buza de jos aşa cum făcea uneori Joyce Ann, şi vorbi atât de încet că Jess abia o putea auzi.

— Nu vreau să-şi bage nimeni nasul în treburile familiei mele.

Jess ar fi vrut să o îmbrăţişeze aşa cum o îmbrăţişa pe May Belle când avea nevoie de consolare.

— Nu-şi bagă nasul unde nu-i fierbe oala, mamă. Pe cuvântul meu.

Mama lui oftă.

— Ei bine, dacă o să arate decent...

Leslie se îmbrăcă decent. Părul îi era pieptănat şi purta un pulover bleumarin peste o bluză de modă veche, cu floricele mărunte. Avea în picioare şosete trei sferturi roşii şi o pereche de pantofi maro de piele bine lustruiţi, pe care Jess nu îi mai văzuse niciodată, căci Leslie se încălţa întotdeauna cu pantofi de sport, ca toţi ceilalţi copii din Lark Creek. Chiar şi purtarea ei era decentă. Renunţase la felul acela al ei plin de vioiciune de a fi şi i se adresa mamei lui cu „Da, doamnă" şi „Nu, doamnă", ca şi cum ar fi ştiut că doamnei Aarons îi era teamă că nu i se acordă respectul cuvenit. Jess ştia cât de tare se străduia Leslie, căci ea nu spunea de obicei „doamnă".

În comparaţie cu Leslie, Brenda şi Ellie arătau ca o pereche de păuni cu pene false în coadă. Insistaseră amândouă să stea în cabina camionetei, alături de părinţi, ceea ce i-a obligat să se înghesuie, date fiind dimensiunile Brendei. Jess, Leslie şi fetiţele se urcară bucuroşi în spate şi se aşezară pe sacii vechi de iută pe care tatăl lui îi pusese acolo.

Soarele nu strălucea prea tare, dar era prima zi, după mult timp, în care nu ploua, aşa că intonară cu toţii *O, Doamne, ce dimineaţă, Ah, pajişti minunate* şi *Cântă! Cântă un cântec*, pe care le învăţaseră de la domnişoara Edmunds, şi chiar *Jingle Bells*, ca să-i facă plăcere lui Joyce Ann. Vântul le purtă vocile în depărtare. Astfel, muzica părea misterioasă, ceea ce îl făcu pe Jess să se simtă puternic — stăpânul dealurilor peste care se rostogoleau roţile camionetei. Drumul a fost mult prea scurt, mai ales pentru Joyce Ann, care începu să plângă fiindcă sosirea la biserică întrerupse primul vers din *Moş Crăciun vine în oraş*, care, după *Jingle Bells*, era cântecul ei favorit. Jess o gâdilă ca să o facă să râdă din nou, aşa că atunci când toţi patru coborâră din spate erau iar îmbujoraţi la faţă şi fericiţi.

Întârziaseră puţin, ceea ce nu le deranja deloc pe Ellie şi Brenda, căci asta însemna că vor trece, făţâindu-se afectate, pe lângă întreaga adunare, până la banca din primul rând, urmărite, cu siguranţă, de toţi ochii — şi privirile tuturor, până la unul, vor fi pline de invidie. Dumnezeule, erau dezgustătoare! Şi mama lui, care credea că Leslie o va face de râs! Jess se făcu mic şi se furişă pe bancă după şirul de fete şi înaintea tatălui său.

Biserica era neschimbată. Jess se putea „descompune", așa cum o făcea și la școală; corpul lui se ridica și se așeza la unison cu restul credincioșilor, dar mintea îi era departe, plutind, nu gândindu-se sau visând, ci în sfârșit liberă.

O dată sau de două ori a fost conștient că se află în picioare, iar în jurul lui ceilalți cântau tare, deși nu foarte armonios. Auzi, aproape inconștient, că Leslie cânta și ea și se miră, pe jumătate adormit, de ce se obosea să o facă.

Preotul avea o voce înșelătoare. Putea să bâzâie destul de confortabil timp de câteva minute, apoi bang! țipa la tine. De fiecare dată Jess tresărea și îi trebuiau câteva minute ca să se relaxeze din nou. Fiindcă nu asculta cuvintele, fața roșie și transpirată a omului părea ciudat de nelalocul ei în sanctuarul întunecat. Era ca atunci când Brenda avea un acces de furie pentru că Joyce Ann punea mâna pe rujul ei.

A fost nevoie de ceva timp ca să le scoată pe Brenda și Ellie din curtea bisericii. Jess și Leslie o luară înainte, le așezară pe fetițe în spate și așteptară.

— Să știi că îmi pare bine că am venit.

Jess se întoarse, neîncrezător, spre Leslie.

— A fost mai frumos ca un film.

— Glumești.

— Nu, nu glumesc.

Şi aşa era. Îşi putea da seama după faţa ei.

— Toată povestea lui Iisus este cu adevărat interesantă, nu-i aşa? continuă ea.

— Ce vrei să spui?

— Toţi oamenii ăia care au vrut să-l omoare, deşi el nu le făcuse nimic rău. Ezită. Este o poveste cu adevărat frumoasă... ca a lui Abraham Lincoln*, Socrate**... sau Aslan***.

— Nu e frumoasă, o întrerupse May Belle. E înspăimântătoare. Să baţi cuie în mâna cuiva.

— May Belle are dreptate. Jess pătrunse în cele mai adânci colţuri ale minţii sale. Dumnezeu l-a făcut pe Iisus să moară pentru că suntem cu toţii nişte păcătoşi.

— Crezi că e adevărat?

Era şocat.

— Scrie în Biblie, Leslie.

Se uită la el ca şi cum ar fi vrut să zică ceva, apoi se răzgândi.

— Este ciudat, nu-i aşa? Dădu din cap. Eşti obligat să crezi, dar tu deteşti asta. Eu nu sunt obligată să

---

* Abraham Lincoln (1809-1865) — preşedinte al Statelor Unite ale Americii.

** Socrate — mare filosof grec, care a trăit în secolul al V-lea î.H.

*** Leul Aslan — personaj principal din *Cronicile din Narnia*.

cred și consider că este minunat. Dădu iarăși din cap. E tare ciudat.

May Belle o privea cu ochii cât cepele, ca și cum Leslie era o creatură stranie de la grădina zoologică.

— Trebuie să crezi în Biblie, Leslie.

— De ce?

Era o întrebare sinceră. Leslie nu voia să fie obraznică.

— Pentru că dacă nu crezi în Biblie — ochii lui May Belle erau imenși — Dumnezeu are să te pedepsească și ai să ajungi în iad după ce mori.

— Unde a învățat așa ceva?

Leslie se întoarse spre Jess ca și cum l-ar fi acuzat că îi făcuse ceva rău surorii lui. Simți că îl trec căldurile; era fascinat de vocea și de cuvintele ei.

Își lăsă privirea spre sacul de iută și începu să se joace cu marginile lui destrămate.

— Nu e așa, Jess? Vocea ascuțită a lui May Belle era întrebătoare. Nu te condamnă Dumnezeu să ajungi în iad dacă nu crezi în Biblie?

Jess își dădu la o parte părul de pe frunte.

— Așa presupun, murmură el.

— Eu nu cred, spuse Leslie. Nu cred nici că ai citit Biblia.

— Am citit-o în mare parte, spuse Jess, jucându-se mai departe cu sacul. E singura carte pe care o avem acasă.

Îşi ridică privirea către Leslie şi schiţă un zâmbet.

Surâse şi ea.

— OK, spuse. Dar tot nu cred că Dumnezeu se uită la noi şi îi pedepseşte pe oameni să ajungă în iad.

Îşi zâmbiră, încercând să ignore vocea neliniştită a lui May Belle.

— Dar, Leslie, insistă fetiţa. Dar dacă *mori*? Ce-o să se întâmple cu tine dacă *mori*?

IX

BLESTEMUL

În a doua zi de Paşte, ploaia începu să cadă din nou. Era ca şi cum stihiile se înţeleseseră să le strice scurta săptămână de libertate. Jess şi Leslie stăteau cu picioarele încrucişate în pridvorul casei familiei Burke, uitându-se la roţile unui camion care trecea pe acolo şi arunca valuri de apă cu noroi în urmă.

— Ăla nu merge cu 90 de kilometri la oră, murmură Jess.

Chiar atunci, cineva aruncă ceva pe fereastra cabinei. Leslie sări în picioare.

— Om necivilizat! strigă ea după camionul ale cărui lumini din spate dispăreau deja. Ai văzut cum a aruncat gunoiul pe fereastră?

Jess se ridică și el.

— Ce ai vrea să faci?

— Vreau să mă duc în Terabithia, spuse ea, uitându-se, melancolică, la ploaia care cădea cu găleata.

— La naiba, să mergem.

— OK, spuse ea, înviorându-se dintr-odată. De ce nu?

Își luă cizmele și haina de ploaie și examină umbrela.

— Crezi că o să putem să ne legănăm pe frânghie cu o umbrelă în mână?

El clătină din cap.

— Nu.

— Ar fi bine să ne oprim la tine acasă ca să-ți iei cizmele și alte lucruri.

Jess ridică din umeri.

— Nu am nimic potrivit. O să merg așa.

— Atunci îți dau o haină veche de-a lui Bill.

Începu să urce scările. Judy apăru pe hol.

— Ce faceți, copii?

Mama lui Jess ar fi folosit aceleași cuvinte, dar nu ar fi sunat la fel. În timp ce vorbea, ochii lui Judy priveau în gol, iar vocea ei suna ca și cum ar fi venit de la mare depărtare.

— N-am vrut să te deranjăm, Judy.

— Nu-i nimic. M-am blocat. Oricum m-aș fi oprit. Ați mâncat de prânz?

— E-n regulă, Judy. Ne putem lua singuri ceva.

Ochii lui Judy se opriră asupra picioarelor lui Leslie.

— Ți-ai pus cizmele.

Leslie se uită și ea în jos.

— Oh, da, spuse ea, ca și cum tocmai le-ar fi observat. Ne gândeam să ieșim puțin.

— Iar plouă?

— Da.

— Odinioară îmi plăcea să mă plimb pe ploaie.

Judy zâmbi — la fel ca May Belle în somn.

— Ei bine, dacă sunteți în stare să vă descurcați...

— Sigur.

— Bill s-a întors?

— Nu. A zis că se întoarce târziu, să nu ne facem griji.

— Foarte bine. Oh, spuse ea deodată și ochii i se măriră. Oh!

Alergă spre camera ei și aproape imediat se auzi țăcănitul mașinii de scris.

Leslie surâse.

— S-a deblocat.

El se întrebă cum ar fi fost să aibă o mamă care să gândească și să scrie povești în loc să se învârtă toată ziua prin fața ecranului televizorului. O urmă pe Leslie pe hol. Aceasta scotea mai multe lucruri dintr-un dulap. Ea îi întinse o haină de ploaie bej și o pălărie rotundă, bizară, din lână neagră.

— Nu găsesc cizmele.

Vocea ei venea din adâncurile dulapului și era înăbușită de un rând de paltoane.

— Ce spui de o pereche de bocanci cu crampoane?

— Cu ce?

Ea își iți capul printre haine.

— Cu crampoane.

Îi arătă bocancii. Păreau a fi numărul patruzeci și cinci.

— Nu. O să-i pierd în noroi. Am să merg cu picioarele goale.

— Hei, spuse ea, ieșind din dulap. Și eu.

Pământul era rece. Picioarele li se înfiorau la contactul cu noroiul înghețat, așa că alergară, plescăind, prin bălți și mâzgă. P.T. alerga în față, sărind ca un pește dintr-o mare cenușie în alta, întorcându-se apoi pentru a-i mâna pe cei doi înainte, mușcându-i de călcâie și stropindu-i pe jeanșii deja îmbibați cu apă.

Când ajunseră pe malul pârâului, se opriră. Aveau în față o priveliște înspăimântătoare. Ca la televizor, în *Cele zece porunci*, când puhoaiele inundă cărarea uscată făcută de Moise și îi iau cu ele pe egipteni, albia uscată a pârâului devenise o mare adâncă de doi metri și jumătate, care vuia și ducea cu ea crengi mari, bușteni și gunoaie, după ce le învârtea ca pe niște care de luptă egiptene. Apele flămânde atingeau și uneori săreau peste maluri, parcă provocându-le să încerce să le oprească.

— Uau!

Vocea lui Leslie era plină de respect.

— Mda.

Jess se uită în sus, la frânghie. Încă mai era înfășurată în jurul crengii mărului sălbatic. Simți cum i se strânge stomacul de teamă.

— Poate ar trebui să renunțăm.

— Haide, Jess. O putem face.

Gluga hainei de ploaie a lui Leslie îi căzuse pe spate, iar părul i se lipise de frunte. Își șterse obrajii și ochii cu mâna și apoi desfășură frânghia. Își desfăcu partea de sus a hainei cu mâna stângă.

— Aici, spuse. Pune-l aici pe P.T.

— O să-l duc eu, Leslie.

— În haina aia de ploaie, o să alunece și o să cadă.

Era nerăbdătoare să treacă, așa că Jess luă cățelul ud și îl împinse cu coada înainte în „peștera" hainei lui Leslie.

— Va trebui să-l ții cu mâna stângă și să apuci frânghia cu mâna dreaptă, știi asta, spuse el.

— Știu. Știu.

Se dădu înapoi ca să-și ia avânt.

— Ține-te bine.

— Fir-ar să fie, Jess!

El tăcu. Ar fi vrut să închidă și ochii. Dar se strădui să se uite la ea cum aleargă în spate, se îndreaptă spre mal, sare, se balansează și aterizează grațios în picioare pe malul celălalt.

— Prinde!

Întinse mâna, dar se uita la Leslie și la P.T. și nu se concentră asupra frânghiei, care îi alunecă printre degete și se legănă într-un arc larg, ieșind din raza sa vizuală. Sări și o apucă și, nemaigândindu-se la felul în care suna și arăta apa, își luă avânt și se aruncă înainte. Torentul rece îi atinse o clipă călcâiele goale, dar apoi era în aer, deasupra acestuia, și ateriza, stângaci, pe spate. În același moment, P.T. era pe haina de ploaie bej, cu labele murdare, și îl lingea pe față cu limba lui roz și aspră.

Ochii lui Leslie scânteiau.

— Ridică-te — abia se abţinu să nu chicotească — ridică-te, rege al Terabithiei, să purcedem în regatul nostru.

Regele Terabithiei fornăi şi îşi şterse faţa cu dosul mâinii.

— O să mă ridic, replică el cu demnitate, când o să iei câinele ăsta nebun de pe burta mea.

S-au dus în Terabithia marţi şi apoi din nou miercuri. Ploaia a continuat sporadic, aşa că miercuri pârâul urcase până la trunchiul mărului sălbatic şi ei au alergat prin apa care le ajungea la glezne pentru a zbura spre Terabithia. Iar Jess avu grijă să aterizeze în picioare pe malul opus. Nu era deloc amuzant să stai cu pantalonii uzi şi reci pe tine timp de o oră, nici chiar într-un regat fermecat.

Teama lui Jess de a traversa pârâul crescu odată cu nivelul acestuia. Leslie nu părea să ezite, prin urmare, Jess nu putea să dea înapoi. Dar chiar dacă îşi forţa trupul să o urmeze, mintea lui rămânea în urmă, dorind să se agaţe de mărul sălbatic aşa cum Joyce Ann se agăţa de fusta mamei.

Miercuri, în timp ce stăteau în castel, ploaia se porni, deodată, atât de tare că apa cădea în şuvoaie reci prin acoperiş. Jess încercă să se ferească de cele

mai neplăcute, dar nu exista scăpare în fața mizerabililor invadatori.

— Știi la ce mă gândesc, o, rege?

Leslie goli conținutul unei cutii de cafea pe jos și puse cutia sub spărtura cea mai mare.

— La ce?

— Socotesc că preaiubitul nostru regat a fost blestemat de o ființă rea.

— E afurisitul ăla de institut meteorologic.

În lumina slabă, putea vedea cum fața lui Leslie împietrește într-o atitudine foarte regească — genul de expresie pe care o păstra de obicei pentru dușmanii învinși. Nu avea chef de glumă. Îi păru rău pe loc pentru felul neregesc în care se purtase.

Leslie hotărî să îl ignore.

— Hai să mergem în dumbrava sacră și să întrebăm Spiritele care este răul și cum trebuie să luptăm împotriva lui. Căci eu bănuiesc că asupra regatului nostru nu cade o ploaie obișnuită.

— Ai dreptate, regină, murmură Jess și se târî afară din fortăreață.

Sub pini, până și ploaia își pierdea din intensitate. Fără lumina soarelui, era aproape întuneric, iar sunetul ploii care lovea ramurile pinilor sus, deasupra capetelor lor, umplea dumbrava cu o muzică stranie,

lipsită de armonie. Jess își simțea spaima în stomac, asemenea unei bucăți de gogoașă rece, înghițită pe nemestecate.

Leslie își ridicase brațele și fața spre frunzișul de un verde întunecat.

— O, Spirite ale dumbrăvii, începu ea solemn, am venit aici în numele iubitului nostru regat, care se află și acum sub blestemul unei forțe necunoscute a răului. Dați-ne, vă conjur, înțelepciunea de a recunoaște acest rău și puterea de a-l învinge.

Îi dădu un cot lui Jess.

El își ridică brațele.

— Hm. Ăăă.

Simți din nou cotul ei ascuțit.

— Hm. Da. Vă implor să ne ascultați, voi, Spirite.

Ea păru mulțumită. Cel puțin nu-l mai înghionti. Stătea acolo, tăcută, ca și cum ar fi ascultat, respectuoasă, cuvintele cuiva. Jess tremura, poate din pricina frigului, sau poate a locului, nu știa prea bine. Dar se bucură când ea se întoarse și părăsi dumbrava. Nu se putea gândi decât la haine uscate și la o ceașcă de cafea fierbinte și la ce bine ar fi să stea la căldură, în fața televizorului. Era clar că nu merita să fie regele Terabithiei. Cine a mai auzit de un rege căruia îi era teamă de copacii înalți și de un pic de apă?

Se balansă pe deasupra pârâului prea dezgustat de sine pentru a se teme. La jumătatea drumului, se uită în jos și scoase limba la torentul de dedesubt. *Cui i-e frică de lupul cel rău? Tra-la-la-la-la*, își spuse în sinea lui, apoi se uită din nou în sus, spre mărul sălbatic.

Urcând anevoie dealul prin noroi și iarba culcată la pământ, lovea cu putere solul cu picioarele goale. *Mi-am lăsat, lăsat*, își spunea în gând. *Mi-am lăsat soția și cei patruzeci și nouă de copii fără turtă dulce, crezi că am făcut bine? Bine. Bine**...

— Ce-ar fi să ne schimbăm hainele și să ne uităm la televizor sau să facem altceva la tine acasă?

Îi venea să o strângă în brațe.

— O să fac niște cafea, spuse el, vesel.

— Câh! exclamă ea, zâmbind, și începu să alerge spre casa bătrânului Perkins, cu felul acela minunat, grațios al ei de a fugi pe care nu îl puteau învinge nici noroiul, nici ploaia.

Pe când se ducea la culcare vineri seara, lui Jess i se păru că se putea relaxa, că totul va fi bine, dar se trezi în puterea nopții, cu sentimentul oribil că ploaia continua să cadă. Pur și simplu trebuia să-i spună lui

* Versuri dintr-un cunoscut cântec popular american.

Leslie că nu o să se ducă în Terabithia. La urma urmei, ea îi spusese asta acasă, pe când îl ajutau pe Bill. Iar el nu o întrebase mai multe. Era neplăcut să-i spună lui Leslie că îi era teamă să se ducă, dar şi mai tare îl supăra faptul că îi era teamă. Era ca şi cum i-ar fi lipsit o piesă din puzzle — unul din acele puzzle-uri ale lui May Belle, cu o imensă gaură acolo unde ar fi trebuit să fie ochiul sau obrazul cuiva. Doamne, ar fi fost mai bine să se fi născut fără o mână decât să fie un om lipsit de curaj. Nu prea mai dormi în noaptea aceea, ascultând ploaia aceea oribilă şi ştiind că, indiferent cât de mult va creşte pârâul, Leslie tot va dori să treacă peste el.

X

O ZI PERFECTĂ

Îl auzi pe tatăl său pornind motorul camionetei. Chiar dacă nu mai avea serviciu, pleca în fiecare dimineaţă să caute de lucru. Uneori, stătea toată ziua la biroul de plasare a forţei de muncă; în zilele norocoase, era luat să descarce mobilă sau să ajute la curăţenie.

Jess era treaz. Putea foarte bine să se ridice şi el din pat. Să se ducă să o mulgă şi să o hrănească pe Miss Bessie şi să scape de corvoadă. Îşi trase un tricou şi salopeta peste lenjeria cu care dormise.

— Unde te duci?

— Culcă-te la loc, May Belle.

— Nu pot. Ploaia face prea mult zgomot.

— Foarte bine, atunci scoală-te.

— De ce ești atât de rău cu mine?

— Vrei să taci odată, May Belle? O să trezești toată casa cu gura aia mare a ta.

Joyce Ann ar fi început să urle, dar May Belle se strâmbă.

— Haide, spuse el. Mă duc s-o mulg pe Miss Bessie. Pe urmă, poate ne uităm la desene animate dacă dăm sonorul încet.

Spre deosebire de Brenda, care era grasă, May Belle era tare costelivă. Rămase o clipă în mijlocul podelei în cămașă de noapte; i se făcuse pielea de găină, atât era de frig. Avea ochii mijiți de somn, iar părul ei șaten-deschis era ciufulit și arăta ca un cuib de veveriță pe o ramură iarna. E probabil cel mai urât copil din lume, se gândi el, uitându-se la ea cu sinceră afecțiune.

May Belle își luă jeanșii și i-i aruncă în față.

— O să te spun lu' mama.

El îi aruncă jeanșii înapoi.

— Ce să-i spui mamei?

— Cum stai aici holbându-te la mine, deși sunt dezbrăcată.

Doamne. Credea că îi făcea plăcere.

— Mda, bine, spuse el, îndreptându-se spre ușă, ca să nu mai arunce în el cu ceva. O fată așa drăguță ca tine. Nu mă pot abține.

O auzi chicotind în timp ce trecea prin bucătărie.

În grajd se simțea mirosul familiar al lui Miss Bessie. O chemă și își așeză scăunelul lângă pântecul ei și găleata sub ugerul plin. Ploaia lovea în acoperișul de metal al grajdului și ropotul ei era însoțit de zgomotul căderii laptelui în găleată. Ce bine ar fi fost dacă ploaia s-ar fi oprit! Își rezemă capul de pielea caldă a lui Miss Bessie. Se întrebă, leneș, dacă vacile se speriau vreodată — cu adevărat. O văzuse pe Miss Bessie ferindu-se, nervoasă, de P.T., dar asta era altceva. Un cățeluș care latră la copitele tale reprezintă o amenințare imediată, dar deosebirea între el și Miss Bessie era că, atunci când P.T. nu era în apropiere, ea era perfect mulțumită și rumega somnoroasă. Nu se uita țintă la casa bătrânului Perkins, punându-și întrebări și făcându-și griji. Nu stătea acolo speriată de moarte, cu stomacul ros de neliniște.

Își lipi fruntea de burta ei și suspină. Dacă la vară o să mai fie apă în albia pârâului, o s-o roage pe Leslie să-l învețe să înoate. Ce zici de asta? se întrebă. Am să apuc bine de umeri teama asta veche și am s-o scutur până ce am să-i vin de hac. Poate că am să învăț chiar să fac scufundări. Se înfioră. Poate că nu se născuse un băiat curajos, dar nu avea să moară așa. Hei, poate că ai să mergi la Facultatea de Medicină și ai să faci un

transplant de curaj. Nu, doctore, am o inimă perfectă. Eu am nevoie de un transplant de *curaj*. Ce părere ai? Zâmbi. Va trebui să-i spună lui Leslie că își dorește un transplant de curaj. Era genul de aiureală care îi plăcea. Desigur — se opri din muls pentru o clipă, ca să-și dea deoparte părul de pe față — desigur, de fapt, am nevoie de un transplant de creier. O cunosc pe Leslie. Știu că n-o să-mi ia capul și nici n-o să-și bată joc de mine dacă îi spun că nu vreau să mai traversez pârâul până ce nu scad apele. Nu trebuie decât să spun: „Leslie, nu mai vreau să merg acolo astăzi". Atât. Floare la ureche. „Leslie, nu vreau să merg acolo azi." „De ce?" „De ce. Pentru că, pentru că, ei bine, pentru că..."

— Te-am strigat deja de trei ori.

May Belle imita vocea afectată a lui Ellie.

— De ce m-ai strigat?

— La telefon e o doamnă care vrea să vorbească cu tine. A trebuit să mă îmbrac ca să vin să te chem.

Pe el nu-l căuta nimeni la telefon. Leslie îl sunase doar o dată, dar Brenda făcuse atâta caz de faptul că pe Jess îl caută *drăguța* lui, că Leslie hotărâse că era mai simplu să vină la el acasă și să plece împreună atunci când voia să-i vorbească.

— După voce, pare domnișoara Edmunds.

Era chiar domnișoara Edmunds.

— Jess? se auzi vocea ei diafană în receptor. Ce vreme mizerabilă, nu-i așa?

— Da, doamnă.

Nu voia să spună mai mult — se temea că ea își va da seama că tremură.

— Mă gândeam să mă duc până la Washington — poate la Smithsonian sau la National Gallery*. N-ai vrea să vii cu mine?

Îl trecură toate apele.

— Jess?

Își umezi buzele și își dădu părul pe spate.

— Mai ești acolo, Jess?

— Da, doamnă.

Încerca să respire adânc ca să poată vorbi mai departe.

— Vrei să mergi cu mine?

Dumnezeule!

— Da, doamnă.

— Trebuie să ceri voie? întrebă ea cu blândețe.

— Da, doamnă. Reușise să se înfășoare în cordonul de la telefon. Da, doamnă — numai o clipă.

* Mari muzee din capitala Statelor Unite ale Americii.

Se eliberă, puse uşor receptorul jos şi alergă în camera părinţilor. Mama lui dormea, ghemuită sub pătura de bumbac. O atinse uşor pe umăr.

— Mamă? şopti.

Voia să o întrebe fără s-o trezească de-a binelea. Probabil că l-ar fi refuzat dacă se trezea şi se gândea la asta.

Ea tresări la auzul vocii lui, dar se relaxă din nou, fără să se trezească de tot.

— Doamna profesoară vrea să mă duc la Washington, la Smithsonian.

— Washington?

Vorbea nedesluşit.

— Da. Ceva pentru şcoală. O mângâie pe braţ. Mă întorc devreme, bine?

— Mmm.

— Să nu-ţi faci griji. Am muls vaca.

— Mmm.

Îşi trase pătura peste cap şi se întoarse pe burtă.

Jess se repezi la telefon.

— E-n regulă, domnişoară Edmunds. Pot să merg.

— Grozav. Vin să te iau în douăzeci de minute. Spune-mi numai cum ajung la tine acasă.

Imediat ce îi văzu maşina la colţ, Jess ieşi pe uşa bucătăriei şi alergă prin ploaie în întâmpinarea ei —

se întâlniră la jumătatea aleii. Mama lui putea să afle detaliile de la May Belle după ce ajungea, în siguranță, pe drum. Se bucura că May Belle era captivată de ce vedea la televizor. Nu voia să o trezească pe mama lor înainte de plecarea lui. Nu se uită înapoi, nici după ce mașina ajunsese pe drumul principal, de teamă că o s-o vadă pe mama lui strigând după el.

Nu îi trecu prin minte decât după ce mașina ieșise din Millsburg că ar fi trebuit s-o întrebe pe domnișoara Edmunds dacă nu putea să vină și Leslie cu ei. Când se gândi la asta, nu reuși să-și reprime plăcerea tainică de a fi singur cu domnișoara Edmunds în micul automobil al acesteia. Conducea concentrată, cu ambele mâini pe volan, privind înainte. Roțile parcă zumzăiau, iar ștergătoarele de parbriz se mișcau într-un ritm vesel. În mașină era cald și se simțea parfumul domnișoarei Edmunds. Jess stătea cu mâinile între genunchi, cu centura de siguranță petrecută peste piept.

— Afurisită ploaie, spuse ea. Pe mine mă scoate din minți.

— Da, doamnă, spuse el, fericit.

— Și pe tine, nu?

Îi surâse.

Se simțea amețit de apropierea dintre ei. Dădu din cap.

— Ai mai fost la National Gallery?

— Nu, doamnă.

Nu fusese niciodată la Washington, dar spera că n-o să-l întrebe asta.

Îi zâmbi din nou.

— E prima ta excursie la o galerie de artă?

— Da, doamnă.

— Grozav, spuse ea. N-am trăit degeaba, până la urmă.

Nu înțelegea, dar nu-i păsa. Știa că era bucuroasă că e cu el și asta îi era de ajuns.

Chiar și pe ploaie putea să recunoască anumite puncte de reper, care arătau în mod surprinzător așa cum erau descrise în cărți — Lee Mansion sus, pe deal, podul și, pentru că au înconjurat totul de două ori, reuși să-l vadă bine pe Abraham Lincoln privind spre oraș, Casa Albă și Monumentul și, la capătul celălalt, Capitoliul. Leslie văzuse toate aceste locuri de un milion de ori. Fusese chiar colegă de școală cu fata unui congresman. Se gândi să-i spună mai târziu domnișoarei Edmunds că Leslie era prietenă cu un congresman în carne și oase. Domnișoara Edmunds o plăcea pe Leslie.

Au intrat în galerie și era ca în dumbrava de pini — bolta imensă de marmură, zgomotul fântânii arteziene și verdele din jur. Doi copii se îndepărtaseră de mamele lor și alergau peste tot, țipând unul la altul. Lui Jess îi părea rău că nu putea să pună mâna pe ei și să le spună cum să se poarte într-un loc ca acesta, sacru.

Și tablourile — sală după sală, etaj după etaj. Era amețit de culori, de forme și de imensitatea lor — și de vocea și parfumul domnișoarei Edmunds, care era tot timpul alături de el. Uneori, își apleca fața foarte aproape de fața lui pentru a-i explica sau a-i pune o întrebare, iar părul negru îi cădea pe umeri. Bărbații se uitau la ea, nu la picturi, iar Jess simțea că sunt geloși pe el pentru că o însoțea.

Au luat prânzul într-un restaurant. Când ea a pronunțat cuvântul „prânz", Jess și-a dat seama, cu groază, că pentru asta avea nevoie de bani și că nu știa cum să-i spună că nu luase cu el niciun ban — că, de fapt, nu avea așa ceva la el. Însă înainte de a avea timp să inventeze o scuză, ea spuse:

— Nu am de gând să discut în contradictoriu în legătură cu cine plătește. Sunt o femeie emancipată, Jess Aarons. Când invit un bărbat la masă, eu plătesc.

Încercă să protesteze cumva fără să se trezească la sfârșit cu nota de plată, dar nu reuși și se pomeni în

fața unui prânz de trei dolari, ceea ce era cu mult mai mult decât avusese de gând s-o lase să cheltuiască cu el. Mâine va discuta cu Leslie cum anume ar fi trebuit să procedeze.

După masă, s-au dus pe jos, prin ploaie, la Smithsonian, să vadă dinozaurii și indienii. Acolo s-au trezit în fața unei vitrine în care se afla o scenă în miniatură cu indieni îmbrăcați în piei de bizon care goneau o turmă de bizoni peste o stâncă în prăpastie, spre pieire, iar jos îi așteptau alți indieni ca să-i căsăpească și să-i jupoaie. Era o versiune de coșmar, tridimensională, a unora dintre desenele lui. Îl încercă un sentiment înfricoșător de familiaritate cu aceasta.

— Fascinant, nu-i așa? întrebă domnișoara Edmunds.

Părul ei îi atinse obrazul în timp ce se apleca să se uite mai bine.

Jess își puse mâna pe obraz.

— Da, doamnă.

În sinea lui, își spuse: *Nu cred că îmi place*, dar cu greu reuși să se desprindă de acolo.

Când ieșiră din clădire, soarele strălucea pe cer. Jess clipi din ochi, orbit de lumină.

— Ia te uită! exclamă domnișoara Edmunds. Un miracol! Privește soarele! Începusem să cred că s-a

retras într-o peșteră și că n-o să se mai întoarcă niciodată, ca în mitul japonez.

Jess se simțea din nou bine. Tot drumul spre casă, însoțiți de soare, domnișoara Edmunds îi spuse povești amuzante despre anul petrecut la un colegiu din Japonia. Acolo toți băieții erau mici de statură, iar ea nu știa să folosească toaleta.

Jess era mai puțin încordat. Trebuia neapărat să-i povestească lui Leslie; avea multe întrebări de pus. Nu avea importanță cât de supărată avea să fie mama lui. O să-i treacă. Merita să plătească oricât pentru această zi perfectă din viața lui.

Înainte de a ajunge la casa bătrânului Perkins, spuse:

— Lăsați-mă aici, domnișoară Edmunds. Nu are rost să întoarceți. S-ar putea să rămâneți împotmolită în noroi.

— OK, Jess, spuse ea. Trase pe dreapta. Mulțumesc pentru ziua asta frumoasă.

Soarele care cobora spre apus dansa pe parbriz, orbindu-l.

— Nu, doamnă. Vocea lui suna strident și straniu. Își drese glasul. Nu, doamnă, *eu* vă mulțumesc. Ei bine...

Era supărat că trebuia să plece fără să-i mulțumească cu adevărat, dar nu-și găsea cuvintele. Mai

târziu, desigur, cuvintele îi vor veni, când se va întinde în pat sau se va afla în castel.

— Ei bine... Deschise portiera și ieși. Ne vedem vinerea viitoare.

Ea dădu din cap și zâmbi.

— La revedere.

Urmări cu privirea mașina până ce dispăru din raza lui vizuală și apoi se întoarse și alergă cât putu de repede spre casă, atât de bucuros că nu ar fi fost surprins dacă picioarele i s-ar fi desprins de pământ, așa cum făceau uneori în vis, iar el plutea spre tavan.

Intrase deja în bucătărie când își dădu seama că era ceva în neregulă. Mașina tatălui lui era în fața ușii, dar nu realiză asta decât atunci când intră în încăpere și îi găsi pe toți acolo: părinții, fetele mai mici la masa din bucătărie, iar Ellie și Brenda pe canapea. Nu mâncau. Pe masă nu era mâncare. Nu se uitau la televizor. Nici măcar nu era aprins. Rămase o clipă nemișcat, în timp ce se holbau cu toții la el.

Deodată, mama lui suspină adânc.

— Doamne, Dumnezeule!

Continua să rostească aceste cuvinte, cu capul în mâini. Tatăl lui o cuprinse, stângaci, cu brațul, dar fără să-și ia ochii de la Jess.

— V-am zis eu că a plecat undeva, spuse liniștită, cu încăpățânare, May Belle, ca și cum repetase aceste cuvinte de multe ori, fără s-o creadă nimeni.

El mijì ochii, de parcă ar fi încercat să privească printr-o țeavă întunecoasă.

— Ce...? începu.

Cu vocea ei îmbufnată, Brenda spuse:

— Prietena ta a murit, iar mama credea că ai murit și tu.

XI

NU!

Ceva începu să se rotească în capul lui Jess. Deschise gura, dar era uscată și nu putea rosti niciun cuvânt. Întoarse capul, cu mișcări bruște, de la o față la alta, cerând ajutor.

În cele din urmă, tatăl său vorbi; mâna lui mare și aspră mângâia părul mamei, iar ochii săi plecați urmăreau mișcarea mâinii.

— Azi-dimineață au găsit-o pe fata aia, Burke, în pârâu.

— Nu, spuse el, prinzând glas. Leslie nu avea cum să se înece. Știa să înoate foarte bine.

— Frânghia aia veche pe care vă legănați voi s-a rupt. Tatăl lui continua să vorbească liniștit și

implacabil. Oamenii cred că, în cădere, s-a lovit cu capul de ceva.

— Nu. Dădu din cap. Nu.

Tatăl său ridică privirea.

— Îmi pare tare rău, băiete.

— Nu! Jess striga acum. Nu te cred. Mă minți!

Se uită din nou în jur, înnebunit, poate cineva era de acord cu el. Dar stăteau cu toții cu capetele plecate, cu excepția lui May Belle, ai cărei ochi erau măriți de groază. *Dar, Leslie, ce-o să se întâmple cu tine dacă mori?*

— Nu, i se adresă lui May Belle. E o minciună. Leslie nu a murit.

Se întoarse și o porni spre ușă, iar plasa de țânțari se trânti zgomotos de perete când ieși. Alergă pe pietrișul de pe drumul principal și apoi începu să fugă spre apus, departe de Washington și Millsburg — și de casa bătrânului Perkins. O mașină se apropie și claxonă, apoi îl ocoli și claxonă din nou, dar el nu o observă.

Leslie... moartă... prietenă... frânghie... ruptă... ai căzut... tu... tu... tu. Cuvintele explodau în capul lui precum floricelele pe foc. *Doamne... moartă... tu... Leslie... moartă... tu.* Începu să se poticnească, dar continuă să alerge, căci îi era teamă să se oprească.

Știa cumva că alergarea aceasta era singurul lucru care o putea ține pe Leslie în viață. De el depindea asta. Trebuia să meargă mai departe.

În spatele lui se auzi zgomotul camionetei — *baripiti* —, dar nu se putea întoarce. Încercă să alerge mai repede, însă tatăl lui îl depăși și opri mașina ceva mai departe, în față, apoi sări jos și se întoarse după el. Îl prinse în brațe, ca și cum ar fi fost un copilaș. În primele clipe, Jess se zbătu în brațele puternice, lovind în stânga și-n dreapta. Apoi cedă, lăsându-se cuprins de amorțeala care pornea dintr-un colț al creierului său.

Se rezemă cu toată greutatea de portieră; capul i se lovea de fereastră. Tatăl său conduse hotărât, fără un cuvânt, deși o dată își drese vocea ca și cum ar fi vrut să spună ceva, dar se uită la Jess și renunță.

Când ajunseră acasă, tatăl rămase tăcut, așteptând; Jess simți nesiguranța bărbatului, așa că deschise portiera și coborî, amorțit încă, intră în casă și se întinse pe pat.

Era treaz, brusc conștient în casa cufundată încă în întuneric. Se ridică în capul oaselor, înțepenit și tremurând, deși era îmbrăcat din cap până-n picioare, de la hanorac la pantofii de sport. Auzea respirația

fetițelor care dormeau în patul de alături, ciudat de sonor și inegal în liniștea din jur. Probabil că se trezise din pricina unui vis, dar nu și-l putea aminti. Nu își amintea decât spaima. Prin fereastra fără perdele vedea luna strâmbă, cu sute de stele dansând, strălucitoare, în jurul ei.

Își aminti că îi spusese cineva că Leslie murise. Dar el știa acum că asta făcea parte din visul înspăimântător. Leslie nu putea să moară, așa cum nici el nu putea să moară. Însă cuvintele se roteau fără încetare în mintea lui, precum frunzele învârtejite de un vânt rece. Dacă se ridica acum din pat și se ducea la casa bătrânului Perkins și bătea în ușă, Leslie avea să vină să-i deschidă, cu P.T. sărind în jurul ei ca o stea în jurul lunii. Era o noapte frumoasă. Poate că vor alerga pe deal și peste câmp până la pârâu și vor pătrunde, legănându-se, în Terabithia.

Nu fuseseră niciodată acolo pe întuneric. Însă luna lumina destul de tare ca să găsească drumul până la castel, iar el putea să-i povestească ce se întâmplase în ziua petrecută de el la Washington. Și să-și ceară scuze. Fusese o prostie din partea lui să nu întrebe dacă putea să meargă și Leslie. El, Leslie și domnișoara Edmunds ar fi putut să petreacă o zi minunată — diferită, desigur, de ziua petrecută de el și domnișoara

Edmunds, dar tot una bună, perfectă. Domnișoara Edmunds și Leslie se plăceau tare mult. Ar fi fost amuzant să meargă și Leslie. *Îmi pare rău cu adevărat, Leslie.* Își scoase haina și pantofii de sport și se ghemui sub cuvertură. *Am fost un prost că nu m-am gândit să întreb.*

E OK, ar fi spus Leslie. *Am fost la Washington de mii de ori.*

Ai văzut vânătoarea de bizoni?

De fapt, era singurul lucru din Washington pe care Leslie nu îl văzuse, așa că putea să-i povestească el, descriindu-i animalele mici care se grăbeau spre dezastru.

Dintr-odată simți ceva rece în stomac. Probabil că avea legătură cu bizonul, cu căderea, cu moartea. Cu motivul pentru care nu își amintise să întrebe dacă Leslie putea să meargă cu ei la Washington.

Știi ce e ciudat?

Ce? întrebă Leslie.

În dimineața asta mi-a fost teamă să merg în Terabithia.

Răceala amenința să se întindă în sus din stomac. Se întoarse și se culcă pe burtă. Poate că ar fi mai bine să nu se gândească la Leslie acum. Se va duce să o vadă dimineața, la prima oră, și să-i explice totul. Îi

putea explica mai bine la lumina zilei, când se va scutura de efectele acestui coşmar de care nu-şi amintea.

Hotărî să rememoreze ziua petrecută la Washington, cu toate detaliile tablourilor şi statuilor, cu sunetul vocii domnişoarei Edmunds, amintindu-şi exact tot ce spusese el şi tot ce îi răspunsese ea. Din când în când, în acea viziune păstrată în mintea lui apărea senzaţia de cădere, dar o respingea cu imaginea unui alt tablou sau cu sunetul altei conversaţii. Mâine, îi va împărtăşi negreşit toate astea lui Leslie.

Adormi fără să-şi dea seama şi, când se trezi, soarele strălucea pe cer. Pe patul fetiţelor nu erau decât păturile mototolite, iar din bucătărie răzbăteau zgomote înăbuşite.

Doamne! Biata Miss Bessie! Uitase de ea seara trecută şi acum era probabil târziu. Pe pipăite, îşi încălţă pantofii de sport fără să lege şireturile.

Mama era lângă plită şi ridică repede privirea la auzul paşilor lui. Pe faţa ei stăruia o întrebare, dar se mulţumi doar să dea din cap către el.

Începea să-i fie rece din nou.

— Am uitat de Miss Bessie.

— O mulge tata.

— Şi aseară am uitat de ea.

Ea continua să dea din cap.

— A făcut-o tata, spuse ea, dar nu era o acuzație. Vrei să mănânci ceva?

Poate că de asta avea senzația aceea ciudată în stomac. Ultima oară mâncase la Millsburg — o înghețată oferită la întoarcere de domnișoara Edmunds. Brenda și Ellie erau la masă și se uitau țintă la el. Fetițele, care se uitau la desene animate, se răsuciră spre el și îi aruncară o privire, apoi se întoarseră repede la desene.

Se așeză pe bancă. Mama îi puse înainte o farfurie plină cu clătite. Nici nu-și mai amintea de când nu mai făcuse clătite. Turnă sirop peste ele și începu să mănânce. Erau minunate.

— Nici măcar nu-ți pasă, nu-i așa?

Brenda îl urmărea peste masă.

Se uită la ea nedumerit, cu gura plină.

— Dacă ar fi murit Jimmy Dicks, eu nu aș fi fost în stare să mănânc nimic.

Răceala se răsuci înlăuntrul lui și se ridică la suprafață.

— Taci din gură, Brenda Aarons!

Mama făcu un pas înainte, cu paleta cu care întorcea clătitele ridicată amenințător.

— Uite, mamă, stă pur și simplu acolo și mănâncă din clătitele alea ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Eu, una, aș fi plâns amarnic.

Ellie se uită mai întâi la doamna Aarons, apoi la Brenda.

— Băieţii nu trebuie să plângă în asemenea momente. Nu-i aşa, mamă?

— Ei bine, nu mi se pare drept să stea aici şi să mănânce ca un nesimţit.

— Îţi mai spun o dată, Brenda, dacă nu taci din gură...

Le auzea vorbind, dar erau foarte departe — ca într-un vis. Mânca lacom, mestecând şi înghiţind, şi, când mama îi puse încă trei clătite în farfurie, le devoră şi pe acestea.

Tatăl său intră, cu laptele. Îl turnă, cu grijă, în câteva sticle goale de cidru, pe care le puse în frigider. Apoi se spălă pe mâini la chiuvetă şi se aşeză la masă. În timp ce trecea pe lângă Jess, îşi puse uşor mâna pe umărul băiatului. Nu era supărat că fusese nevoit să mulgă vaca.

Jess constată, cu uimire, că părinţii lui se uită unul la altul şi apoi la el. Doamna Aarons se uită lung la Brenda, apoi la domnul Aarons, o privire care spunea că trebuie s-o facă pe Brenda să tacă, dar Jess se gândea doar la cât de bune fuseseră clătitele şi spera că mama o să-i mai dea câteva. Ştia cumva că nu trebuie să ceară, dar era dezamăgit că ea nu-i mai dădea altele.

Se gândi, atunci, că ar trebui să se ridice de la masă, dar nu era sigur unde ar fi trebuit să meargă sau ce ar fi trebuit să facă.

— Mama ta şi cu mine ne-am gândit că s-ar cuveni să ne ducem la vecini şi să le prezentăm condoleanţele noastre. Tatăl îşi drese glasul. Cred că ar trebui să vii şi tu. Se opri din nou. Având în vedere că erai singurul care o cunoştea de fapt pe fetiţă.

Jess încercă să înţeleagă ce îi spunea tatăl său, dar nu reuşi.

— Ce fetiţă? murmură el, ştiind că nu asta trebuia să întrebe.

Atât Ellie, cât şi Brenda căscară gura, mirate.

Tatăl său se aplecă peste masă şi îşi puse mâna pe mâna lui Jess. Se uită pe furiş, tulburat, la soţia lui. Însă ea stătea pur şi simplu acolo, cu ochii îndureraţi, fără să scoată un cuvânt.

— Prietena ta Leslie a murit, Jesse. Trebuie să înţelegi asta.

Jess îşi smulse mâna de sub palma tatălui. Se ridică de la masă.

— Ştiu că nu e uşor...

Jess îl auzea pe tatăl lui vorbind în timp ce intra în dormitor. Se întoarse, îmbrăcat cu hanoracul.

— Sunteţi gata? Să mergem!

Tatăl se ridică repede. Mama își scoase șorțul și-și aranjă părul.

May Belle sări de pe covor.

— Vreau să merg și eu, spuse ea. Nu am mai văzut un mort până acum.

— Nu!

May Belle se așeză la loc, ca și cum ar fi fost pălmuită de vocea mamei sale.

— Nici măcar nu știm unde e depus corpul, May Belle, spuse doamna Aarons, de data asta mai blând.

XII

PĂRĂSIT

O porniră agale peste câmp şi coborâră dealul spre casa bătrânului Perkins. Afară erau parcate patru sau cinci maşini. Tatăl ridică ciocănelul şi bătu. Jess îl auzi pe P.T. lătrând în spatele casei şi alergând spre uşă.

— Taci, P.T., se auzi o voce pe care Jess nu o cunoştea. Jos.

Le deschise uşa un bărbat. Pe jumătate aplecat, ţinea câinele. Când îl văzu pe Jess, P.T. se eliberă şi sări bucuros pe băiat. Jess îl prinse şi îl scărpină pe spate, spre gât, aşa cum făcea pe când P.T. era doar un căţeluş.

— Văd că te cunoaşte, spuse bărbatul necunoscut, schiţând un zâmbet ciudat. Intraţi.

Se dădu la o parte, pentru a-i lăsa să treacă.

Intrară în camera aurie, care era la fel, poate ceva mai frumoasă, deoarece soarele își trimitea razele prin ferestrele de la sud. Acolo se aflau patru sau cinci oameni pe care Jess nu îi mai văzuse niciodată; unii vorbeau în șoaptă, alții nu vorbeau deloc. Nu mai erau locuri neocupate, dar bărbatul necunoscut aduse scaune din sufragerie. Cei trei Aarons se așezară, destul de țepeni, și așteptară, fără să știe prea bine ce.

O femeie mai în vârstă se ridică încet de pe canapea și se îndreptă spre mama lui Jess. Ochii îi erau roșii de plâns, dar părul ei alb era perfect pieptănat.

— Sunt bunica lui Leslie, spuse, întinzând mâna.

Mama lui i-o strânse cu stângăcie.

— Doamna Aarons, spuse ea, abia șoptit. De sus, de pe deal.

Bunica lui Leslie dădu mâna cu mama, apoi cu tatăl lui.

— Vă mulțumesc că ați venit, spuse ea. Apoi se întoarse spre Jess: Tu trebuie să fii Jess.

Jess dădu din cap.

— Leslie... Ochii bătrânei se umplură de lacrimi. Leslie mi-a vorbit de tine.

Timp de un minut, Jess se gândi că intenționa să mai spună și altceva. Nu voia să se uite la ea, așa că începu să-l scarpine pe P.T., care i se urcase în poală.

— Îmi pare rău... Vocea ei se sparse. Nu mai pot îndura.

Bărbatul care le deschisese ușa se apropie și o îmbrățișă. Jess o auzi plângând în timp ce o conducea afară din cameră.

Era bucuros că plecase. Era ciudat ca o femeie ca ea să plângă. Era ca și cum doamna care vorbea despre pasta de dinți Polident la televizor ar fi izbucnit brusc în lacrimi. Nu se potrivea. Privi în jurul lui, la camera plină de adulți cu ochii roșii de plâns. *Uitați-vă la mine*, ar fi vrut să le spună. *Eu nu plâng.* O parte din el făcu câțiva pași înapoi și examină acest gând. Din câte știa, era singurul de vârsta lui căruia îi murise cel mai bun prieten. Luni, copiii de la școală vor vorbi probabil în șoaptă în jurul lui și îl vor trata cu respect — așa cum se purtaseră cu toții cu Billy Joe Weems anul trecut, după ce tatăl lui murise într-un accident de mașină. Nu va fi nevoit să vorbească cu nimeni dacă nu voia și toți profesorii vor fi drăguți cu el. Mama le va obliga pe fete să se poarte frumos cu el.

Brusc, îl cuprinse dorința de a o vedea pe Leslie. Se întrebă dacă trupul ei era depus în bibliotecă sau

într-una din capelele funerare din Millsburg. Oare o vor înmormânta în blue jeans? Sau poate cu puloverul albastru și bluza cu flori pe care le purtase de Paște. Ar fi fost frumos. Oamenii erau în stare să râdă de jeanșii ei și el nu voia să râdă nimeni de Leslie, care era moartă.

Bill intră în cameră. P.T. alunecă din poala lui Jess și se îndreptă spre el. Bărbatul se aplecă și îl mângâie. Jess se ridică.

— Jess.

Bill se apropie și îl îmbrățișă ca și cum el ar fi fost Leslie, nu Jess. Bill îl îmbrățișa atât de strâns, că un nasture de la puloverul lui apăsa dureros pe fruntea lui Jess, dar oricât era de neconfortabil, Jess nu se mișcă. Putea să simtă cum tremura corpul lui Bill și se temea că dacă se va uita în sus îl va vedea și pe Bill plângând. Nu voia să-l vadă pe Bill plângând. Voia să iasă din casa asta. Îl înăbușea. De ce nu era aici Leslie ca să-l ajute să scape de toate astea? De ce nu venea alergând ca să-i facă pe toți să râdă din nou? *Crezi că e atât de grozav să mori și să-i faci pe toți să plângă și, apoi, să meargă mai departe. Ei bine, nu e deloc așa.*

— A ținut mult la tine, știi asta. Putea să-și dea seama după vocea lui Bill că plângea. Mi-a spus odată că dacă nu erai tu... Vocea i se sparse. Mulțumesc,

spuse după o clipă. Mulțumesc că i-ai fost un prieten atât de bun.

Bill nu vorbea așa. Parcă era un personaj dintr-un film vechi și prost. Genul de personaj de care Leslie și el ar fi râs și pe care l-ar fi imitat mai târziu. *Bu-huuuuu, ai fost un prieten atât de bun.* Nu se putu împiedica să nu se tragă în spate, doar atât cât să scape de nasturele acela stupid. Spre ușurarea lui, Bill îi dădu drumul. Îl auzi pe tatăl lui întrebându-l pe Bill, liniștit, peste capul lui, despre „slujbă".

Iar Bill răspunse la fel de liniștit, aproape cu vocea lui obișnuită, că hotărâseră să incinereze corpul și că urmau să ducă a doua zi cenușa acasă la el, în Pennsylvania.

Incinerată. În capul lui Jess se aprinse un beculeț. Asta însemna că Leslie plecase. Transformată în cenușă. N-o s-o mai vadă niciodată. Nici măcar moartă. Niciodată. Cum îndrăzniseră? Leslie îi aparținea lui. Mai mult decât oricui din această lume. Nimeni nu îl întrebase nimic. Nimeni nu îi spusese. Iar acum nu o va mai vedea niciodată și tot ce puteau să facă era să plângă. Nu pentru Leslie. Nu plângeau pentru Leslie. Plângeau pentru ei. Doar pentru ei. Dacă ar fi ținut la Leslie, nu ar fi adus-o niciodată în

locul ăsta groaznic. Trebuia să-şi ţină bine mâinile ca să nu fie ispitit să-l lovească pe Bill în faţă.

El, Jess, era singurul care ţinea cu adevărat la Leslie. Dar Leslie îl dezamăgise. Plecase şi murise tocmai când avea mai mare nevoie de ea. Plecase şi îl părăsise. Se dusese să se legene cu frânghia aia numai ca să-i arate că ea nu era laşă. *Asta e, Jess Aarons.* Probabil că era chiar acum undeva şi râdea de el. Îşi bătea joc de el aşa cum îşi bătea joc de doamna Myers. Îl păcălise. Îl făcuse să renunţe la propriul eu şi să vină în lumea ei, apoi, înainte ca el să se simtă cu adevărat ca acasă acolo, dar prea târziu pentru a se întoarce, îl părăsise — ca un astronaut rătăcind pe Lună. Singur.

Mai târziu, nu a putut să spună cu siguranţă când anume plecase din casa bătrânului Perkins, dar îşi amintea că alergase în sus, pe deal, până acasă, cu lacrimi amare curgându-i pe faţă. Intrase şi trântise uşa. May Belle stătea acolo, cu ochii ei căprui larg deschişi.

— Ai văzut-o? întrebă ea nerăbdătoare. Ai văzut-o întinsă?

O lovi peste faţă. Mai tare decât lovise vreodată pe cineva. Ea se dădu înapoi, împleticindu-se, cu un mic ţipăt. Jess se duse în dormitor şi pipăi sub saltea până

ce găsi blocul de desen și culorile pe care i le dăruise Leslie de Crăciun.

Ellie stătea în ușa dormitorului, uitându-se la el. Trecu pe lângă ea. De pe canapea, Brenda se lamenta și ea, dar singurul sunet care ajunse cu adevărat până în creierul lui era scâncetul lui May Belle.

Alergă afară din bucătărie, apoi în jos, pe câmp, până la pârâu fără să se uite înapoi. Pârâul era ceva mai puțin adânc decât fusese când îl văzuse ultima oară. Sus, pe creanga mărului sălbatic, capătul rupt al frânghiei se legăna ușor. *Acum sunt cel mai rapid alergător din clasa a cincea.*

Urlă ceva fără cuvinte și aruncă hârtiile și culorile în apa întunecată, murdară. Culorile plutiră, purtate ca o barcă de curent, dar hârtiile se răsuciră, înmuiate în apa murdară, absorbite de vâltoare în jos, rotite, apoi scufundate iarăși. Le urmări cum dispăreau. Încet, încet, respirația i se calmă, iar inima își încetini ritmul nebunesc. Pe jos era încă noroi, dar se așeză. Nu avea unde să se ducă. Nicăieri. Niciodată. Își puse capul pe genunchi.

— Ai făcut o mare prostie.

Tatăl său se așeză în noroi alături de el.

— Nu-mi pasă. Nu-mi pasă.

Plângea acum, atât de tare că abia mai putea respira.

Tatăl îl trase în poala lui, ca şi cum ar fi fost Joyce Ann.

— Ei, liniştește-te, nu mai plânge, spuse el, mângâindu-l pe cap. *Ş-şş-t. Ş-şş-t.*

— O urăsc, spuse Jess printre sughiţuri. O urăsc. Aş vrea să n-o fi întâlnit niciodată în viaţa mea.

Tatăl său îl mângâia pe păr fără un cuvânt. Jess se linişti. Amândoi se uitau la apă.

În cele din urmă, tatăl spuse:

— Un iad, nu-i aşa?

Erau genul de cuvinte pe care Jess ştia că tatăl său le poate spune altui bărbat. Le găsi ciudat de alinătoare şi îi dădură curaj.

— Crezi că oamenii ajung în iad, cu adevărat în iad, vreau să spun?

— Îţi faci griji pentru Leslie Burke?

Era ciudat, şi totuşi...

— Ei bine, May Belle spunea...

— May Belle? May Belle nu e Dumnezeu.

— Da, dar de unde ştii ce face Dumnezeu?

— Doamne, băiete, nu fi prost. Dumnezeu nu trimite fetiţele în iad.

Nu se gândise niciodată la Leslie Burke ca la o fetiţă, dar cu siguranţă că Dumnezeu aşa o vedea.

Leslie ar fi împlinit unsprezece ani abia în noiembrie. Se ridicară și se îndreptară spre deal.

— N-am vorbit serios când am zis că o urăsc, spuse Jess. Nu știu ce m-a făcut să spun asta.

Tatăl său dădu din cap în semn că înțelesese.

Toată lumea, chiar și Brenda, se purtă frumos cu el. Toată lumea, cu excepția lui May Belle, care stătea deoparte, ca și cum s-ar fi temut să aibă de-a face cu el. Voia să-i spună că îi părea rău, dar nu putea. Era prea obosit. Pur și simplu nu putea să rostească acele cuvinte. Trebuia să se împace cu ea, dar era prea obosit să se gândească în ce fel.

În după-amiaza aceea, Bill veni la ei acasă. Se pregăteau să plece în Pennsylvania și se întreba dacă Jess voia să aibă grijă de câine până la întoarcerea lor.

— Sigur.

Era bucuros că Bill avea nevoie de ajutorul lui. Se temea că îl jignise pe Bill fiindcă plecase în dimineața aceea. Mai voia să știe dacă Bill dădea vina pe el pentru tot ce se petrecuse. Dar nu era genul de întrebare pe care o putea formula în cuvinte.

Îl ținu pe P.T. și flutură mâna în semn de rămas-bun în timp ce mica mașină italienească o cotea în drumul principal. I se păru că și ei îi făcuseră semn cu mâna, dar erau prea departe ca să fie sigur.

Mama lui nu îi dăduse voie niciodată să aibă un câine, dar nu avu nicio obiecție ca P.T. să stea în casă. P.T. sări pe patul lui și Jess dormi toată noaptea cu cățelul ghemuit pe pieptul său.

XIII

PUNTEA

Sâmbătă dimineața, se trezi cu o durere de cap cumplită. Era încă devreme, dar se ridică din pat. Voia să mulgă vaca. De joi seara, o mulsese tatăl lui, dar voia să-și facă din nou treaba, voia ca lucrurile să intre din nou în normal. Îl închise pe P.T. în grajd, iar scâncetele câinelui îi amintiră de May Belle și îi agravară durerea de cap. Dar nu îl putea lăsa pe P.T. să latre la Miss Bessie în timp ce o mulgea.

Nimeni nu se trezise când se întoarse în bucătărie, așa că își turnă un pahar de lapte cald și luă două felii de pâine goală. Voia să-și recupereze culorile și hotărî să se ducă pe malul pârâului și să încerce să le găsească.

Îi dădu drumul lui P.T. din grajd și îl îmbie cu o jumătate de felie de pâine.

Era o dimineață frumoasă de primăvară. Florile sălbatice timpurii pătau verdele închis al câmpurilor, iar cerul era curat și albastru. Apele pârâului scăzuseră bine sub nivelul malului și păreau mai puțin înspăimântătoare ca înainte. O creangă imensă fusese adusă de ape pe mal; o împinse în locul cel mai îngust și acum se întindea între cele două maluri. Păși pe puntea improvizată; părea sigură, așa că porni spre malul opus, pas cu pas, ținându-se de ramurile mai mici care creșteau din creanga mare, pentru a-și menține echilibrul. Nu găsi nici urmă de culori.

Aterizâ puțin mai sus de Terabithia. Dacă mai exista Terabithia. Dacă putea pătrunde acolo trecând pe o creangă în loc să se legene pe frânghie. P.T. rămăsese pe malul celălalt, unde scheuna jalnic. Apoi cățelul își făcu curaj și se aruncă în apele torentului. Curentul îl purtă mai departe de locul în care se afla Jess, dar reuși să ajungă în siguranță pe mal și alergă înapoi, scuturându-se și stropindu-l pe Jess cu picături mari de apă rece.

Ajunseră la castel. Era întuneric și umed înăuntru, însă acolo nu exista nimic care să sugereze că regina murise. Simți nevoia să facă ceva potrivit. Dar Leslie

nu era acolo să-i spună ce se cuvenea să facă. Furia care pusese stăpânire pe el în ziua precedentă se aprindea din nou. *Leslie. Nu sunt decât un tâmpit şi o ştii prea bine! Ce trebuie să fac?* Răceala dinlăuntrul lui urcase şi îl strângea acum de gât. Înghiţi de mai multe ori în sec. Îi trecu prin minte că era probabil bolnav de cancer. Nu era oare acesta unul dintre cele şapte semne ale morţii? *Dificultate la înghiţit.* Începu să transpire. Nu voia să moară. Doamne, nu avea decât zece ani. Abia începuse să trăiască.

Leslie, ţi-a fost teamă? Ai ştiut că mori? Ai fost la fel de speriată ca mine? O imagine — Leslie înghiţită de apa rece — trecu ca un fulger prin mintea lui.

— Haide, Prince Terrien, spuse destul de tare. Trebuie să împletim o cunună funerară pentru regină.

Se aşeză pe iarbă, între malul pârâului şi primul şir de copaci, şi răsuci o ramură de pin, alcătuind un cerc, apoi o legă cu o bucată de sfoară udă găsită în castel. Şi pentru că arăta rece şi verde, culese câteva floricele din pădure şi le împleti printre acele de pin.

O aşeză în faţa lui. O pasăre-cardinal zbură spre mal, îşi înclină capul strălucitor şi se uită la cunună. P.T. scoase un mârâit care sună mai degrabă a tors. Jess puse mâna pe câine ca să-l liniştească.

Pasărea țopăi încă o clipă, apoi se îndepărtă în zbor.

— Este un semn din partea Spiritelor, spuse Jess încetișor. Ofranda noastră este demnă de ele.

Înaintă încet, ca și cum ar fi făcut parte dintr-o procesiune impresionantă, deși numai cățelușul îl urma, ducând cununa spre dumbrava sacră. Se îndreptă spre centrul întunecat al dumbrăvii și, îngenunchind, așeză cununa pe covorul gros de ace aurii.

— Tată, încredințez spiritul ei în mâinile Tale.

Știa că lui Leslie i-ar fi plăcut aceste cuvinte. Aveau în ele tonul dumbrăvii sacre.

Procesiunea solemnă se întoarse din dumbrava sacră înapoi la castel. Ca o pasăre solitară ce trece printr-un nor de furtună, o pace timidă își croi drum prin haosul ce domnea în trupul său.

— Ajutor! Jesse! Ajutor!

Un strigăt sparse liniștea. Auzind strigătul lui May Belle, Jess începu să alerge. Fetița ajunsese la jumătatea punții alcătuite de creanga care se întindea între cele două maluri ale pârâului și acum stătea acolo, agățată de ramurile mai mici, prea îngrozită pentru a se mișca înainte sau înapoi.

— E-n regulă, May Belle. Cuvintele sunară mai ferm decât se simțea el. Apucă-te bine. Vin să te iau.

Nu era sigur că ramura îi va ține pe amândoi. Se uită în jos, la apă. Era destul de mică și o putea trece cu piciorul, dar încă era învolburată. Putea să fie luat de vâltoare. Se hotărî pentru creangă. Înaintă încet, până ce ajunse destul de aproape ca s-o atingă pe May Belle. Trebuia să o facă să se întoarcă spre malul pe care se afla casa lor.

— OK, spuse. Acum, înapoi.

— Nu pot!

— Sunt aici, lângă tine, May Belle. Crezi că am să te las să cazi? Uite. Întinse mâna dreaptă. Ține-te de mine și încearcă să încaleci cumva pe ramură.

Își desprinse mâna stângă pentru o clipă, apoi apucă din nou creanga.

— Mi-e frică, Jess. Mi-e tare frică.

— Sigur că ți-e frică. Oricui i-ar fi. Trebuie să ai încredere în mine, OK? N-am să te las să cazi, May Belle. Îți promit.

Ea dădu din cap, cu ochii încă măriți de spaimă, dar dădu drumul crengii și îl apucă de mână, îndreptându-se puțin și balansându-se. O prinse bine.

— E-n regulă acum. Nu e departe — mișcă încet piciorul drept, apoi apropie piciorul stâng de el.

— Am uitat care e dreptul.

— Cel din față, spuse el, răbdător. Cel mai aproape de casă.

Ea dădu din nou din cap și, ascultătoare, mișcă piciorul drept câțiva centimetri.

— Acum, lasă creanga din mâna cealaltă și ține-te bine de mine.

Lăsă ramura și îl prinse de mână.

— Bine. Te descurci de minune. Acum încă un pic.

May Belle se clătină, dar nu țipă, pur și simplu își înfipse unghiile mici în palma lui.

— Grozav. Minunat. E bine.

Aceeași voce liniștită, convingătoare a paramedicilor de la Urgență, dar inima lui bătea să-i spargă pieptul.

— OK. OK. Încă puțin.

Când piciorul ei drept ajunse, în cele din urmă, la acea parte a ramurii care se afla pe mal, May Belle căzu înainte, trăgându-l și pe el în jos.

— Atenție, May Belle!

Își pierdu echilibrul și căzu, nu în pârâu, ci cu pieptul peste picioarele lui May Belle, picioarele lui balansându-se în gol, deasupra apei.

— Gata! Râdea, ușurat. Ce aveai de gând să faci, fată dragă, să mă omori?

Ea negă, clătinând din cap serioasă:

— Știu că am jurat pe Biblie să nu te urmăresc, dar azi-dimineață m-am trezit și tu nu erai acolo.

— Trebuia să fac anumite lucruri.

May Belle răscolea noroiul cu picioarele goale.

— Pur și simplu voiam să te găsesc, ca să nu mai fii singur. Înclină capul. Dar m-am speriat foarte tare.

El își încordă brațele și reuși să se ridice și să se așeze lângă ea. Îl urmăriră pe P.T. cum traversa, înot, pârâul; curentul îl purta destul de repede, dar lui nu îi păsa. Urcă pe mal mult mai jos de mărul sălbatic și alergă spre locul în care stăteau copiii.

— Cu toții ne speriem uneori, May Belle. Nu trebuie să-ți fie rușine. Revăzu ochii lui Leslie în timp ce se pregătea să intre în toaleta fetelor ca să vorbească cu Janice Avery. Cu toții ne speriem.

— P.T. nu e speriat și el chiar a văzut-o pe Leslie...

— Nu e același lucru în cazul câinilor. Cu cât ești mai inteligent, cu atât te înspăimântă mai tare diverse lucruri.

Se uită la el, neîncrezătoare.

— Dar tu nu te-ai speriat.

— Doamne, May Belle, tremuram ca piftia.

— Spui doar așa.

Izbucni în râs. Era bucuros că nu îl credea. Sări în picioare și o ridică și pe ea.

— Hai să mergem să mâncăm ceva.

Îi dădu voie să-l întreacă pe drumul spre casă.

Când intră în clasa de la subsol, văzu că doamna Myers ceruse deja să fie luată din față banca lui Leslie. Desigur, până luni Jess înțelesese ce se întâmplase; cu toate acestea, în stația de autobuz se uită în sus, așteptându-se cumva să o vadă fugind peste câmp, cu acel fel al ei minunat, uniform, ritmic de a alerga. Poate că ajunsese deja la școală — o dusese Bill cu mașina, așa cum făcea în unele zile în care pierdea autobuzul —, dar când Jess intră în sala de clasă, banca ei nu mai era acolo. De ce erau cu toții atât de grăbiți să scape de ea? Își lăsă capul pe pupitru; trupul îi era greu și rece.

Auzea sunetele șoaptelor, nu și cuvintele. Oricum nu voia să audă cuvintele. Brusc, i se făcu rușine că se gândise cum va fi privit cu respect de către ceilalți copii. Era ca și cum ar fi încercat să profite de moartea lui Leslie. *Am vrut să fiu cel mai bun... cel mai rapid alergător din școală... și acum sunt.* Doamne, mi se face silă. Nu îi păsa ce spuneau sau ce gândeau ceilalți, atâta timp cât îl lăsau în pace... atâta timp cât nu era obligat să vorbească cu ei sau să le înfrunte privirile. O urâseră cu toții pe Leslie. În afară, poate, de Janice.

Chiar și după ce renunțaseră să o mai facă să se simtă prost, continuaseră să o disprețuiască — deși nu-i ajungeau nici la degetul mic. Până și lui îi trecuse prin minte gândul trădător că acum va fi cel mai rapid.

Doamna Myers le comandă, pe un ton lătrat, să se ridice în picioare pentru intonarea imnului. El nu se mișcă. Nu putea sau nu voia, de fapt, nu-i păsa. Ce-i putea face, la urma urmei?

— Jesse Aarons. Vrei să ieși pe hol? Te rog.

Se ridică — trupul îi era ca de plumb — și ieși din clasă. Avu impresia că îl aude pe Gary Fulcher chicotind, dar nu era sigur. Se sprijini de zid și așteptă ca Gură-de-Monstru Myers să termine de cântat „O, spune, poți să vezi"* și să vină la el. O auzi dându-le elevilor o temă la matematică înainte să iasă și să închidă ușor ușa în urma ei.

OK. Dă-i drumul. Nu îmi pasă.

Se apropie atât de tare de el, încât putea să simtă mirosul de pudră ieftină.

— Jesse.

Vocea ei era mai blândă ca niciodată, dar nu-i răspunse. Lasă să țipe. Era obișnuit.

* Versuri din Imnul Statelor Unite ale Americii.

— Jesse, repetă ea. Vreau să-ți spun că îmi pare sincer rău.

Cuvintele sunau ca într-o felicitare Hallmark, dar tonul era nou pentru el.

Fără să vrea, se uită în sus, la fața ei. Ascunși de ochelarii cu rame metalice, ochii înguști ai doamnei Myers erau plini de lacrimi. Timp de un minut, se gândi că o să plângă și el. El și doamna Myers stând în holul de la subsol și jelind-o pe Leslie Burke. Era atât de ciudat că aproape îi veni să râdă.

— Când a murit soțul meu — Jess nu își putea imagina că doamna Myers avusese odată un soț — oamenii îmi tot spuneau să nu plâng, încercau să mă facă să uit.

Doamna Myers iubind, jelind. Cum ai putea desena asta?

— Dar eu nu voiam să uit. Își scoase batista din mânecă și își șterse nasul. Scuză-mă, spuse. Azi-dimineață, când am intrat în clasă, cineva luase deja banca ei. Se opri și își șterse din nou nasul. Era... noi... eu nu am mai avut niciodată o asemenea elevă. În toți anii în care am fost profesoară. Voi fi întotdeauna recunoscătoare...

Voia să o consoleze. Voia să-și ia înapoi toate cuvintele pe care le spusese despre ea — chiar să

retracteze lucrurile pe care le spusese Leslie. Doamne, n-o lăsa să le afle vreodată.

— Prin urmare... înțeleg. Dacă îmi este mie greu, cât de greu trebuie să-ți fie ție. Să încercăm să ne ajutăm unul pe altul, vrei?

— Da, doamnă.

Nu știa ce să spună. Poate că într-o bună zi, când va fi mare, îi va scrie o scrisoare și îi va spune că Leslie Burke era convinsă că era o profesoară grozavă sau cam așa ceva. Leslie nu s-ar supăra. Uneori, așa cum fusese cu păpușa Barbie, simți nevoia să oferi oamenilor ceva pentru ei, nu doar ceva care să te facă să te simți tu bine fiindcă le oferi lucrul acela. Pentru că doamna Myers îl ajutase deja înțelegând că el nu o va uita niciodată pe Leslie.

Se gândi la asta toată ziua, cum, înainte de venirea lui Leslie, nu fusese nimic — un copil prost, ciudat, care mâzgălea desene caraghioase și alerga pe pășune, făcând pe grozavul — încercând să ascundă o mulțime de temeri mărunte, prostești care îl bântuiau.

Leslie îl luase de pe pășune, îl dusese în Terabithia și îl transformase în rege. Crezuse că asta era tot. Oare nu era cel mai grozav lucru din lume să fii rege? Acum îi trecu prin minte că poate Terabithia era ca un castel în care ajungi pentru a fi făcut cavaler. După ce stăteai

acolo o vreme și deveneai destul de puternic, trebuia să mergi mai departe. Nu încercase oare Leslie, chiar în Terabithia, să dea la o parte zidurile din mintea lui și să îl facă să vadă dincolo de ele lumea strălucitoare — imensă, teribilă, minunată și foarte fragilă? (Poartă-te cu grijă... cu toate... chiar și cu prădătorii.)

Acum venise vremea să meargă mai departe. Ea nu mai era, așa că el trebuia să meargă mai departe pentru amândoi. De el depindea să dea înapoi lumii, în frumusețe și afecțiune, ceea ce îi împrumutase Leslie ca viziune și forță.

Cât despre spaimele viitoare — pentru că nu se amăgea singur că rămăseseră toate în trecut —, ei bine, trebuie doar să înfrunți frica și să nu o lași să te copleșească. Nu-i așa, Leslie?

Așa e.

Bill și Judy s-au întors din Pennsylvania miercuri, cu un camion U-Haul. Nimeni nu rămăsese prea mult în casa bătrânului Perkins.

— Am venit aici, la țară, pentru ea. Acum, că ea nu mai e...

I-au dat lui Jess toate cărțile lui Leslie și trusa ei de pictor, cu trei blocuri de hârtie adevărată pentru acuarele.

— Ea ar fi vrut să ți le dau ție, spuse Bill.

Jess și tatăl lui i-au ajutat să încarce camionul și la prânz mama lui aduse sendviciuri cu șuncă și cafea, puțin speriată că familia Burke nu va vrea să le mănânce, dar simțind nevoia, Jess o știa, să facă și ea ceva. În cele din urmă, camionul era plin, iar cele două familii — Aarons și Burke — se adunară în jurul lui. Erau stânjeniți, nimeni nu știa cum să-și ia rămas-bun.

— Ei bine, spuse Bill. Dacă vreți să luați ceva din lucrurile pe care le-am lăsat aici, vă rog să o faceți.

— Pot să iau niște cherestea din spate? întrebă Jess.

— Sigur că da. Tot ce vrei. Bill ezită, apoi continuă: Voiam să ți-l dau pe P.T. Dar — se uită la Jess și ochii lui erau ai unui băiețel care se roagă —, dar nu pot să renunț la el.

— E în regulă. Leslie ar fi vrut să-l păstrezi.

A doua zi, după ore, Jess se duse acolo și luă cheresteaua de care avea nevoie; făcu mai multe drumuri, cărând câte două scânduri, până pe malul pârâului. Așeză cele două scânduri mai lungi în locul cel mai îngust dintre malurile pârâului, mai sus de mărul sălbatic, și, după ce se asigură că erau suficient de

trainice, începu să bată cuie în scândurile puse de-a curmezișul.

— Ce faci aici, Jess?

May Belle îl urmărise din nou, așa cum bănuise, de altfel.

— E un secret, May Belle.

— Spune-mi.

— După ce termin, OK?

— Jur pe Biblie că n-am să spun nimănui. Nici lui Billy Jean, nici lui Joyce Ann, nici mamei...

Își clătină capul înainte și înapoi pentru a da mai multă greutate și solemnitate spuselor ei.

— Oh, nu știu ce să spun despre Joyce Ann. Poate că ai să vrei să-i spui într-o bună zi.

— Să-i spun lui Joyce Ann un secret pe care îl știm doar noi doi?

Ideea părea s-o îngrozească.

— Da, mă gândeam doar...

Fața ei se lungi.

— Joyce Ann nu e decât un bebeluș.

— Ei bine, probabil că nu va fi de la început regină. Va trebui să o pregătești și s-o înveți anumite lucruri.

— Regină? Cine va fi regină?

— O să-ți explic după ce termin, OK?

Și când termină, îi puse flori în păr și o conduse pe puntea — marea punte spre Terabithia — care, pentru cineva lipsit cu totul de imaginație, ar fi părut doar niște scânduri așezate peste o albie aproape secată.

— *Șșșt*, spuse el. Privește.

— Unde?

— Nu îi vezi? șopti el. Toți locuitorii din Terabithia s-au ridicat în vârfurile picioarelor ca să te vadă.

— Pe mine?

— *Șșșt*, da. Umblă zvonul că fata frumoasă care sosește azi ar putea fi regina mult așteptată.

CUPRINS

I	JESSE OLIVER AARONS, JR.	5
II	LESLIE BURKE	17
III	CEL MAI RAPID COPIL DIN CLASA A CINCEA	29
IV	STĂPÂNII TERABITHIEI	43
V	UCIGAŞII URIAŞULUI	70
VI	PRINCE TERRIEN ÎŞI FACE APARIŢIA	83
VII	CAMERA AURIE	94
VIII	DE PAŞTE	112
IX	BLESTEMUL	124
X	O ZI PERFECTĂ	135
XI	NU!	148
XII	PĂRĂSIT	158
XIII	PUNTEA	168

PUNTE SPRE TERABITHIA
a fost distinsă cu:

ALA Notable Children's Books, 1977

•

School Library Journal Best Book of, 1977

•

Lewis Carroll Shelf Award, 1978

•

Newberry Medal, 1978

•

Janusz Korczak Medal (Polonia), 1981

•

Silver Pencil Award (Olanda), 1981

•

Colorado Blue Spruce Young Adult Book Award, 1986

•

Le Grand Prix des Jeunes Lecteurs (Franța), 1986

CORINT JUNIOR
www.corintjunior.ro

O LUME TĂINUITĂ, NUMAI A LOR...

Jess Aarons are o mare ambiție: să fie cel mai rapid alergător din clasa a cincea. S-a antrenat toată vara și așteaptă cu nerăbdare să vadă fețele colegilor de clasă în momentul în care îi va învinge. Dar în prima zi de școală o fată nouă pătrunde, curajoasă, pe terenul de joc al băieților și îi întrece pe toți.

Nu este un început foarte promițător pentru o prietenie, dar Jess și Leslie Burke vor deveni nedespărțiți. Leslie are imaginație. Împreună, ea și Jess creează – în desișul pădurii – un regat fermecat, Terabithia, în care cei doi domnesc ca rege și regină, iar hotarele sunt stabilite doar de imaginația lor. Apoi, într-o bună zi, se petrece o tragedie teribilă. Numai după ce se confruntă cu această tragedie, Jess înțelege, în fine, forța și curajul pe care i le-a insuflat Leslie.

Distinsă cu Newberry Medal

„Convingătoare și bine scrisă."
Kirkus Reviews

„Povestea este de o remarcabilă bogăție și profunzime și este minunat scrisă."
The Horn Book

PUNTE SPRE TERABITHIA a fost vândută în milioane de exemplare și a fost ecranizată de două ori, în 1985 și 2007 (coproducție Disney și Walden Media).

WALDEN MEDIA PRESENTS A HAL LIEBERMAN COMPANY PRODUCTION A LAUREN LEVINE PRODUCTION "BRIDGE TO TERABITHIA" JOSH HUTCHERSON ANNASOPHIA ROBB ROBERT PATRICK AND ZOOEY DESCHANEL CASTING BY STEPHANIE CORSALINI CSA CO-PRODUCER KEVIN HALLORAN MUSIC SUPERVISOR GEORGE ACOGNY MUSIC BY AARON ZIGMAN DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY MICHAEL CHAPMAN ASC PRODUCED BY HAL LIEBERMAN LAUREN LEVINE DAVID PATERSON BASED ON THE BOOK BY KATHERINE PATERSON SCREENPLAY BY JEFF STOCKWELL AND DAVID PATERSON DIRECTED BY GABOR CSUPO

ISBN 978-973-128-001-1